

Lorna Byrneová

SCHODY DO NEBE

Od autorky mezinárodního bestselleru

ANDĚLÉ V MÝCH VLASECH

KNIŽNÍ KLUB

Lorna Byrneová

SCHODY DO NEBE

Lorna Byrneová, autorka mezinárodního bestselleru Andělé v mých vlasech, vlastně po celý život komunikuje s anděly, kteří jsou jejími stálými společníky a rádci. Ve Schodech do nebe, své druhé knize, seznamuje čtenáře s činností andělů ve světě, vysvětluje vztah duše k tělu a objasňuje, jakou roli mohou v lidských záležitostech sehrát zemřelí, kteří jsou nyní v nebi.

Dosud žádná kniha nepřinesla tak podrobné líčení.

Schody do nebe, které autorka napsala ze své přímé, osobní zkušenosti, otvírají nové okno do neviditelného světa...

Lorna Byrneová po celý svůj život vídá anděly a denně s nimi hovoří. Už v dětství se od andělů dozvěděla, že jejím úkolem na této zemi bude podělit se o moudrost, kterou získala od Boha a andělů.

Když Lorně zemřel manžel, svět se jí zhroutil. Kniha Schody do nebe líčí, jak tato ovdovělá matka čtyř dětí, prakticky bez vzdělání, postupně našla sílu pokračovat. Po dlouhých letech se rozhodla přerušit mlčení a začala seznamovat svět s andělským poselstvím.

Popisuje různé typy andělů i jejich odlišné role a zmiňuje se rovněž o svých mimořádných zážitcích, například o návštěvě u jesliček při Ježíškově narození. Vypráví čtenářům o budoucnosti, již lidstvu Bůh přichystal, ale i o jiných eventualitách, které mohou nastat v závislosti na rozhodnutích, jaká lidé udělají. „Všichni musíme hrát svou roli,“ říká Lorna.

Z přímé, osobní zkušenosti poskytuje mimořádně podrobné informace o andělech a jejich činnosti ve světě. Vysvětluje, že každý člověk má svého anděla strážného, který jej nikdy neopouští, a zdůrazňuje, proč je tak důležité, abychom mu naslouchali.

Nadšené a vděčné reakce čtenářů dokazují, že Lorniny knihy lidem přinášejí posílení a nesmírnou naději.

*„Když tady teď sedím
a diktuji tento příběh,
Michael sedí vedle mě,
připomíná mi, co všechno
se za uplynulá léta přihodilo,
a říká: ‚Lorno, musíme ti tu
a tam poskytnout malou lekci,
protože je toho mnoho,*

*co se musíš naučit, a není
dost času, abys na to přišla sama.“*

Tajemství vašeho anděla strážného

V této zvláštní kapitole vám chci povědět co nejvíce podrobností, abyste svého anděla strážného dokázali poznat a naučili se s ním lépe komunikovat.

Anděla strážného máte - ať tomu věříte nebo ne. Váš anděl strážný je dar od Boha a máte ho proto, aby vám pomáhal. Já bych vám zase ráda pomohla, abyste se mohli více těšit z té úžasné útěchy, radosti a naděje, kterou vám tento dar může přinést.

Váš anděl strážný vás miluje. Jste pro něho drahocenní. Pro svého anděla jste tou nejdůležitější osobou na světě.

Já vídám anděly dennodenně a děje se mi to už od útlého mládí. Vidím je tak jasně jako lidi na ulici. V několika prvních letech života jsem vždycky viděla stát anděla strážného za každým člověkem. Ale najednou, ze dne na den, jsem už anděly za lidmi stát neviděla - místo toho jsem za každým většinou viděla jenom jasné světlo, vlastně světelný sloupec. Anděl jménem Mitha mi to vysvětlil tak, že se andělé přede mnou zavřeli, aby mě chránili.

Je pravda, že záře otevřeného anděla strážného byla pro mě příliš ostrá. Až od toho bolely oči, a to mě nesmírně mátló. Andělé strážní jsou jasnější než ostatní. Jejich světlo někdy bylo tak silné, že jsem se ani nedokázala podívat na osobu, kterou měli ochraňovat. Anděl Mitha mi řekl, že Bůh chtěl, abych viděla a poznala anděly strážné v celé jejich slávě, abych věděla, jak vypadají, a mohla o nich vyprávět lidem, ale od této chvíle se pro mě otevrou jen někteří andělé strážní, navíc jen na několik okamžiků. Většinou se mi skoro každý den otevře a v celé své kráse ukáže alespoň jeden anděl.

Od toho dne jsem nikdy neviděla žádného člověka, který by za sebou neměl ten světelný sloupec, což je jeho anděl strážný. Pohybuje se asi metr za námi a sahá od země až nad hlavu člověka. Výška a šířka bývají různé, ale to neznamena, že by jeden anděl strážný byl lepší než druhý.

Stále mě udivuje, kolik lidí pochybuje o tom, že mají anděla strážného. Mnozí celkem ochotně přijímají fakt, že takového anděla mají jiní, ale že by ho měli sami, o tom pochybují.

Loni v létě jsem měla ve Filadelfii ve Spojených státech autogramiádu. Při podepisování a rozhovorech s návštěvníky jsem pohledem přejela lidi ve frontě. Za každým stál jeho anděl strážný a obchod byl plný dalších andělů. Právě jsem se loučila s jednou ženou, když mi na rameno poklepal anděl, ukázal na někoho v řadě a řekl mi: „Tamhle je matka s dítětem a je velmi nervózní.“ Podívala jsem se směrem, kterým anděl ukazoval, ale neviděla jsem je. Najednou se nad lidmi a ostatními anděly vztyčil jeden anděl strážný, jako by dočasně vyrostl. „Tady jsme!“ zvolal.

Tehdy jsem uviděla toho překrásného anděla, ale dosud jsem nezahlédla matku ani dítě. Anděl hrál jasně smaragdovou zelení různých odstínů. Zdálo se mi, že jeho křídla se lehounce pohybují, jakoby vánkem, a z jeho tváře vyzařovala mírnost, laskavost a láska. V duchu jsem se ho zeptala, jestli je andělem strážným té matky, nebo dítěte.

Anděl mi odpověděl: „Jsem matčin anděl strážný. Jmenuji se Rosalet.“

Bylo to chvilku předtím, než jsem uviděla matku s dcerou. Dál jsem mluvila s návštěvníky a podepisovala knihy, když jsem ucítila další poklepání na rameno.

„Už je vidíš?“

Podívala jsem se před sebe a o několik míst dál ve frontě jsem zahlédla matku a dcerku. Matka byla drobná, tmavovlasá a hezká, mohlo jí být asi tak třicet, a dceruška, asi sedmiletá, měla krásné hnědé oči.

„Ano, vidím,“ odpověděla jsem beze slov. Věděla jsem, že tam něco nehraje, a přesto jsem cítila velkou radost. Modlila jsem se, aby se jejich problém dal vyřešit, ať je jakýkoli.

Když na ně přišla řada, přistoupily ke mně a vypadaly nervózně. Holčička se tiskla k matce. Za oběma bylo vidět světla jejich andělů strážných. Vyzvala jsem matku, ať se posadí na židli proti mně, a dítě stálo mezi námi. Holčička se úzkostlivě dívala na maminku, pak na mě a zase na matku. Matka ze mě vůbec nespouštěla oči.

„My tady vlastně asi ani nemáme co pohledávat,“ zašeptala nervózně. „Nevěděly jsme, jestli nás sem do obchodu vůbec pustí,“ pokračovala.

Tomu jsem nerozuměla, vzala jsem ženu za ruku a zeptala se: „Proč?“

Matka se na mě podívala a potichu řekla: „Protože tohle je katolické knihkupectví a my jsme židovky.“

Až do té chvíle jsem si vůbec neuvědomila, že je to katolické knihkupectví, a šokovalo mě pomyslení, že by se někdo, kdo je jiného vyznání, mohl bát, že zde není vítán. „Proč jste si to myslela?“ zeptala jsem se.

V té chvíli se otevřelo světlo jejího i holčiččina anděla a já jsem zřetelně uviděla oba anděly. Dotkli se konečky prstů a s mým andělem strážným udělali kolem nás tří ochranný kruh, jako by nás chtěli přede všemi zaštitit.

Matka se na mě podívala a v očích měla slzy. „Lorno, je možné, že Bůh nám židům žádné anděly strážné nedal?“ zeptala se polohlasem.

Vzala jsem matku i dceru za ruce a řekla naléhavě: „Přece musíte vědět, že každá lidská bytost má anděla strážného. Je to dar od Boha. Nezáleží na tom, k jakému náboženství kdo patří, dokonce ani na tom, má-li vůbec nějakou víru.“ Upřímně jsem se na ně usmála. „Ovšemže obě máte anděla strážného. Já je právě za vámi vidím tak jasně, jako vidím vás.“

Holčiččiny oči se vzrušeně rozzářily, když jsem jí popisovala jejího anděla: „Tvůj anděl strážný se usmívá od ucha k uchu a láskyplně se na tebe dívá. Vypadá jako žena, tedy spíš jako dívka. Má na sobě překrásné splývavé roucho, nebesky modré a stříbrné.“

„Tak já mám doopravdy anděla strážného!“ zvolala holčička nadšeně.

Potom jsem jim popsala i matčina anděla strážného.

Ještě chvíli jsme v klidu poseděly. Najednou se dívčiny velké hnědé oči zalily slzami. Podívala se na maminku a zaprosila: „Zeptej se ještě na tatínkova anděla strážného, maminko.“

Matka se na mě podívala a se smutkem v očích vysvětlovala, že její manžel asi před rokem náhle zemřel. A co je na tom nejsmutnější, dodala, že ve chvíli smrti byl sám.

„Tvůj tatínek nebyl sám,“ řekla jsem dívence konejšivě. „Jeho anděl byl s ním po celou dobu. Odnese jeho duši do nebe.“

Holčička a matka se objaly. Dívka radostně řekla: „Tak tatínek měl anděla a já ho mám taky!“

„A tvoje maminka také,“ dodala jsem s úsměvem.

Šťastně ode mne odcházely a děkovaly svým andělům strážným, že je za mnou onoho dne přivedli, ačkoli se nejdřív bály přijít. Byla jsem celá dojatá, i když jsem se sotva vzpomínala z toho šoku, že si někdo může myslet, že kvůli odlišné náboženské víře nemá anděla strážného. Všichni jsme Božími dětmi a Bůh dal každému z nás anděla strážného, který nás ani na vteřinu neopouští. Nikdy nejsme sami. Náš anděl je pořád s námi a je to strážce duše.

Váš anděl je jeden z nejvzácnějších darů, které jste od Boha dostali. Proč tedy tohoto daru nevyužít? Váš anděl strážný existuje jenom pro vás a chce vám pomáhat v každé oblasti vašeho života. Kdybychom si jenom dokázali uvědomit, jak moc nám anděl dokáže pomoci, život by byl mnohem snazší.

Jestliže váš anděl už je aktivní součástí vašeho života, je to báječné, ale navíc můžete svého anděla požádat o mnoho věcí. Jestliže jste ho o pomoc ještě nežádali, udělejte to hned. Jenom ho poproste – je to úplně jednoduché. I když jste skeptičtí vůči představě, že máte anděla, můžete snad něco ztratit? Když svého anděla poprosíte, poskytne mu to sílu k pomoci. O něco dále v této kapitole vám ukážu, jak můžete prohloubit komunikaci s ním.

Andělé strážní nám pomáhají nejrůznějšími způsoby. Minulý týden jsem šla kolem místní chlapecké školy. Žáci se zrovna vyhrnuli na konci vyučování. Skupina asi osmi snad čtrnáctiletých chlapců obklopila jednoho vysokého spolužáka a začala do něj strkat. Vráželi do něho a vyskakovali si na něj. V tu chvíli se za ním otevřelo světlo jeho anděla strážného. Anděl byl neobyčejně vysoký, vypadal odhodlaně a měl na sobě brnění. Uslyšela jsem, co říká chlapci: „Zachovej klid, nedej se vyprovokovat, nebraň se a snaž se to obrátit v žert.“ Světla andělů těch druhých chlapců se neotevřela, ale bylo mi jasné, že i oni se snaží situaci uklidnit. Chlapec, kterého ostatní trápili, se rozesmál a ostatní se také dali do smíchu. Pak společně odešli ulicí, jako by se nic nestalo.

Téhož večera jsem byla navštívit v nemocnici známého. Nějaký starší člověk na vedlejší posteli najednou začal mít potíže s dechem, pískalo to v něm a muž zřejmě zpanikařil. Jeho anděl strážný vystoupil ze světla za ním a já jsem pozorovala, jak muže objal a dotkl se jeho hrudi, aby mu usnadnil dýchání. Za chvíli vešla do pokoje sestra a řekla: „Už je to dobré, už to přešlo.“

Když je někdo smutný nebo deprimovaný, často vidím anděla strážného, jak dotyčného obejmě křídly,

aby ho utěšil. Jednou jsem při procházce parkem uviděla, jak nějaký anděl natáhl zpoza svého chráněnce paži a pomalu před ním rozevřel dlaň. Z jeho ruky se vzneslo světlo velikosti asi golfového míčku, a když anděl ruku odtáhl, dál se tam vznášelo a jasně zářilo. Anděl se na mě usmál a řekl, že to je světélko naděje. Podobné světýlko vídám v blízkosti lidí, kteří jsou v depresi. To světlo může být maličké jako mince nebo velké jako tenisový míček, vznáší se přímo před člověkem buď vepředu, nebo po jedné či druhé straně, vždy ve výši očí, a nepohybuje se. Nikdy jsem před nikým neviděla víc než jedno světýlko naděje. Víím, že ta osoba světýlko nevidí, ale taky víím, že jí pomáhá k obnově spojení s nadějí, kterou má uvnitř.

Váš anděl strážný vás nikdy neopouští - ani na vteřinu. Mimo jiné proto, že často musí přivolat na pomoc další anděly. To se děje skoro neustále. Tuhle jsem na hlavní obchodní třídě v Dublinu viděla postiženého člověka, který šel po chodníku s pomocí chodítka. Jeho anděl strážný měl po každé straně jednoho anděla, který muži pomáhal v chůzi.

Někdy vidím věci, které mě rozesmějí. Nedávno jsem viděla venku běžce při joggingu. Za ním bylo vidět světlo jeho anděla, ale před ním pozpátku utíkal jiný anděl a běžce povzbuzoval.

Existují miliony nevyužitých andělů, kteří právě nemají co na práci, a váš anděl je může přivolat na pomoc. Andělé učitelé dokážou pomoci při učení čehokoliv pod sluncem a je i spousta dalších druhů andělů. Stačí, když si budete pamatovat, že máte poprosit svého anděla, aby je přivokal na pomoc. Je to velmi prosté: mluvte se svým andělem strážným, jako byste mluvili s přítelem, a poproste ho o pomoc.

Poproste ho, aby vám poslal anděla učitele, když budete potřebovat pomoci s něčím, co vám dělá starosti. Můžete například říct něco jako: „Anděli strážný, prosím tě, pošli mi anděla učitele, aby mi pomohl stát se lepším řidičem.“

Bůh vybral vašeho anděla strážného speciálně pro vás. Váš anděl se na tuto zem dostane pouze s vámi. Bůh pověřil vašeho anděla úkolem provést vás lidským životem a váš anděl nikdy nebyl na zemi s jinou duší ani se jindy s žádnou jinou na zem už nedostane. Také díky tomu je vztah mezi vámi a vaším andělem strážným tak zvláštní a jedinečný.

Při psaní této kapitoly jsem se vyptávala na spoustu věcí o andělech strážných a taky jsem se o nich hodně dozvěděla. Minulý týden jsem se byla venku projít a objevil se anděl Michael. Šel na procházku se mnou. Řekl mi, že mi bude vyprávět, jak se vybírají andělé strážní. Posadili jsme se na velký balvan, Michael mě vzal za ruku a řekl: „Bůh teď na chvíli vezme tvou duši do nebe.“

Ocitla jsem se v ohromné chodbě, kudy proudily tisíce a tisíce andělů strážných. Na rozdíl od těch, které vídám na zemi, neměli tři kroky před sebou žádného člověka, ale věděla jsem, že to jsou andělé strážní, protože vypadají jinak než ostatní typy andělů.

Jeden anděl k nám přišel, zastavil se vedle mě a Michael mi řekl, že máme jít za ním. Kus cesty jsme šli za ním a pak se zdálo, jako by ti druzí andělé strážní zmizeli, abych tohoto mohla vidět zřetelněji.

Najednou jsme se ocitli v ohromném prostoru, kde byly podle Michaela nenarozené duše – byly to duše dětí, které měly být teprve počaty a narodit se na zemi. Ty duše byly tak krásné! Vůbec nemám slov,

jimiž bych je popsala. Byly neobyčejně zářivé, ale na rozdíl od duší, které vídám na zemi, neměly ještě vůbec lidskou podobu. Dosud nikdy jsem neviděla tolik duší na jednom místě.

Anděl strážný mezi nimi procházel a mně se zdálo, že se duše k němu obracejí. Úplně jsem se zalykala dojetím, když jsem si uvědomila, že všechny tyto duše čekají na svého anděla strážného a teď se k tomuto andělovi obracejí, jako by si říkaly: „Ten je můj? Už přišel můj anděl strážný?“ Šli jsme s Michaellem za andělem dál a dál tím mořem duší.

Najednou se anděl strážný zastavil před jednou duší a ve chvíli, kdy se poprvé setkali, došlo doslova k explozi lásky. Anděl a duše se pevně objali. Tady na zemi jsem nikdy neviděla, aby se anděl a duše takhle objímali.

Měla jsem při tom pohledu slzy v očích, když jsem vnímala tu nezměrnou lásku mezi nimi, a anděl Michael mi vysvětlil, že Bůh vybral pro tuto duši právě tohoto anděla strážného. Ještě mi řekl, i když to jsem neviděla, že Bůh přivolal toho anděla k sobě a označil, kterou duši má navěky střežit, které duši má být ochráncem.

Ptala jsem se Michaela, podle čeho Bůh rozhoduje, který anděl strážný bude mít na starosti určitou duši, ale odpověď jsem nedostala, takže nevím, jak a podle čeho jsou vybíráni. Možná se v budoucnosti dozvím víc.

Ještě několik okamžiků jsem pozorovala duši i anděla a hluboce mě dojímala jejich očividná radost, že jsou spolu.

Obrátila jsem se na Michaela a zeptala se ho, jestli ta duše má být brzy počata, ale on zavrtěl hlavou a vysvětlil mi, že Bůh dosud nevybral, kdy k tomu má dojít, může to být za několik let, dokonce i století. Ale po tu dobu budou strážný anděl a duše spolu v nebi a budou se dozvídat o radostech i nástrahách, kterým budou muset čelit, než dojde k početí.

Najednou jsem se zase ocitla zpátky na tom velkém balvanu a Michael seděl vedle mne. Ještě chvíli jsme tam seděli a povídali si o andělech a Michael mi vykládal, že anděly strážné vybírá Bůh, aby na nás dávali pozor. My jsme Bohu velmi drazí, protože jsme byli stvořeni k jeho obrazu. Každý z nás má duši, která v sobě nese jiskřičku Božího světla. Bůh si duše nesmírně cení, a proto nám všem dal anděly strážné, aby pomohli duši přivést bezpečně k němu zpátky do nebe. Andělé strážní duši nemají, a to je jeden z důvodů, proč nás nikdy neopouštějí – chtějí být ve světle naší duše – ve světle Božím.

Všechny tyto anděly Bůh stvořil jako anděly strážné. Nikdy nepatřili k jinému typu andělů – a nikdy k nim patřit nebudou. Michael mi také vysvětlil, že andělé strážní byli při stvoření vybaveni všemi potřebnými znalostmi a dovednostmi, ale nezískali žádné zvláštní vzdělání, i kdyby dostali na starost člověka, kterého čeká velmi náročný život, nebo někoho, kdo je nějak postižený – ať tělesně nebo citově. Každý z nás má jenom jednoho anděla strážného. Nikdy jsem u žádného člověka neviděla dva anděly strážné. Kdykoli vidím dvojčata, každé z nich má svého anděla. Zeptala jsem se na to Michaela. Řekl mi: „Ovšem, Lorno, každý i když pochází z dvojčat – musí mít svého osobního anděla strážného. Nesmíš zapomínat na to, že dvojčata se často rozdělí.“ Každého sourozence pak provádí životem individuálně jejich osobní anděl

strážný, ale andělé strážní dvojčat mají k sobě užší vztah než jiní. Někdy, když vidím dvojčata, zejména dokud jsou v dětském věku, vídám jednoho z andělů, jak se dívá na druhé dvojče s velikou láskou a něhou; pak zase pohlédne na dítě, které mu bylo svěřeno. Jen vzácně bývá vidět, že by se andělé strážní navzájem dotýkali, ale u strážných andělů dvojčat jsem to už viděla. Je to moc krásný pohled.

Někdy můžete slyšet, jak někdo říká třeba o zemřelé babičce, že se stala andělem. Je to výraz náklonnosti a lásky a andělé mi říkají, že jsou velmi šťastní, když něco takového slyší – ale ve skutečnosti to není pravda. Babička není anděl. Žádný člověk, který žil na této zemi, se nemůže stát andělem.

Strážným andělem jedince se nemůže stát archanděl. Bůh svěřil archandělům náročnější úkoly, které se týkají celého lidského pokolení, a proto je může zavolat kdokoli z nás. Archanděla můžete přivolat na pomoc vy nebo kdokoli jiný kdekoli na světě. Váš anděl je stále na jednom místě – ve vaší blízkosti, kdežto archanděl může být současně na několika místech. Takže pokud vám lidé říkají, že mají zvláštní vztah s archandělem, mohou mluvit pravdu, ale archanděl není jejich andělem strážným. Ale je to samozřejmě jejich anděl strážný, kdo občas dovolí archandělovi, aby jejich svěřenci pomohl.

I když třeba máte moc rádi svého psa nebo kočku, ti anděla strážného nemají. Nemá ho žádné zvíře. Což ale neznamená, že andělé nepomáhají pečovat o zvířata. Váš anděl může připoutat vaši pozornost k domácímu zvířeti, pokud je s ním něco v nepořádku. Nedávno jsem jela autobusem a uviděla psa, kterého srazilo auto. Byl u něho majitel a vedle něj jsem viděla anděla, který psa hladil a pomáhal muži v jeho péči.

Lidi vždycky zajímá, jak jejich anděl strážný vypadá. Pravda je ale taková, že i když anděl někdy vyjde ze světla a ukáže se v lidské podobě, tato podoba se může podle okolností měnit. Jako příklad uvedu strážného anděla jednoho mladíka jménem Luke, s nímž se pravidelně vídám a kterého mám ráda. Vzhled jeho anděla je pokaždé jiný. Jednou jsem se s ním setkala, když se otevřelo světlo jeho anděla, a já jsem uviděla vysokou a elegantní bytost v ženské podobě. Měla moderní a velmi elegantní oblečení ve fialové, červené a vínové barvě. Toho dne mi Luke vyprávěl o svých problémech s dívkou, se kterou chodí.

Jindy jsme se sešli v kavárně a Lukeův anděl strážný působil dojmem podsaditého a silného muže. Vypadalo to, jako by se připravoval do boje, měl na sobě něco jako zlaté brnění. Anděl strážný na sebe totiž většinou bere takovou podobu, která odpovídá tomu, co jejich svěřenec v životě právě potřebuje. V té době si na Lukea zasedl jeho šéf. Vzhled jeho anděla představoval sílu, protože tu Luke v té chvíli potřeboval ze všeho nejvíc.

Úplně nerozumím tomu, proč na sebe andělé strážní berou různou podobu, když se mi při různých příležitostech ukazují, ale myslím, že je to proto, abych líp porozuměla osobě, kterou mám před sebou, i tomu, co ji v té chvíli trápí. A jelikož můžu tuto podobu návštěvníkovi popsat, snad to i jemu pomůže pochopit, že jeho anděl strážný má moc i schopnost mu pomoci tak, jak je třeba.

Když jsem naposledy náhodou potkala Lukea na ulici, vyprávěl mi, že se mu daří dobře. Je šťastný se svou dívkou a má nového šéfa. Při jeho vyprávění se za ním otevřel jeho anděl strážný, a tentokrát nevypadal jako žena ani jako muž. Byl velký a

elegantní a jeho obličej zářil. Měl smetanovou barvu, v níž jako by se slabě odrážely ostatní barvy.

Obecně řečeno, andělé strážní nemají věk, nestárnou se svým svěřencem, ale tu a tam některého vídám v podobě mladého člověka. Dosud jsem neviděla anděla strážného, který by vypadal staře.

Svého anděla strážného se nemůžete dotknout, ale anděl vás ano, a někdy lidé jeho dotek cítí. Váš anděl se může dotknout kteréhokoli místa na vašem těle a většinou to je znamení, které vás má uklidnit a ujistit vás, že váš anděl je u vás. Já například často cítím, že mi můj anděl cuchá vlasy nebo mě za ně tahá. Proto jsem taky nazvala svou první knížku Andělé v mých vlasech. Ten pocit je tak skutečný, že když mi to můj anděl dělá, často si sáhnou na hlavu, abych si upravila vlasy. Někdy anděl vezme někoho za ruku. To se může projevat různě – jako teplo nebo chlad, lechtání nebo uklidňující stisk. Onehdy se mě jedna mladá dívka ptala, jestli by mohla na anděla strážného šlápnout nebo jím projít, kdyby se obrátila hodně rychle. To možné není, i kdyby se snažila sebevíc. Nemůžete šlápnout ani na anděla někoho jiného.

Jedinou emocií, kterou jsem kdy viděla anděly strážné dávat najevo, je láska. Nikdy jsem neviděla, že by se anděl zlobil, byl otrávený nebo zklamaný. Mám pocit, že občas by andělé měli právo být zklamaní, ale zřejmě mají nekonečnou trpělivost a nikdy nad námi nelámou hůl. Nikdy s námi nepřestávají komunikovat.

Nikdy jsem také neviděla anděla smutného – ale viděla jsem ho zahrnovat svého svěřence láskou a soucitem, pokud byl smutný. Andělé strážní znají a chápou naše emoce a pomáhají nám se s nimi vyrovnávat, ale sami žádné emoce kromě lásky nemají. Některé typy andělů mají ohromný smysl pro

humor, napodobují lidi, hrají si a baví se, ale při ničem podobném jsem žádného anděla strážného nikdy neviděla. Jediný výraz citu, jaký jsem u nich poznala, je láskyplný úsměv.

Andělé strážní nemají přátele v tom smyslu, jak je chápeme my. Andělé vašich rodinných příslušníků a přátel se navzájem znají, ale nekomunikují spolu jako my lidé. Jestliže jdu po ulici a vidím, jak se otevřela světla čtyř andělů skupiny lidí najednou, nikdy nevidím, že by spolu jakkoli komunikovali. Pokud je mi známo, můj vlastní anděl strážný nikdy nenavázal spojení s andělem mé dcery Megan, ačkoli jsou většinu času ve stejném domě.

Výjimka z tohoto pravidla nastává, jestliže poprosíte svého anděla, aby požádal anděla strážného jiné osoby, ať na ni dává zvlášť pozor nebo jí nějak pomůže. Potom nastává komunikace automaticky. Jakmile vyslovíte prosbu, je okamžitě předána dál. Neprobíhá to však tak, že by to váš anděl musel andělovi druhé osoby vyřizovat. Je to další z věcí, které jsou pro nás lidi těžko pochopitelné.

Jestliže jste v úzkých (zvlášť tehdy, když jste požádali o pomoc), váš anděl strážný může poslat pro anděla učitele, aby vám pomohl dejme tomu s počítačem nebo aby vám poskytl trpělivost s vlastními dětmi. Andělé učitelé se vyznají úplně ve všem. váš anděl strážný pošle pro anděla učitele, ale vy mu nebudete muset nic vysvětlovat. Anděl učitel bude už předem vědět, o jaký problém jde. Jak už jsem se zmínila, váš anděl strážný může nechat anděla učitele, ale také archanděla nebo jakéhokoli anděla jiného typu, ba i duši, aby s vámi komunikovali, ale jestliže váš anděl strážný řekne „Ne“, ke komunikaci nedojde. Když se něco týká vás, rozhodující slovo má on.

Pamatuju se, jak jsem při jedné příležitosti hovořila s dívkou, která byla vystresovaná ze zkoušek, a viděla jsem vedle jejího anděla strážného jednoho anděla učitele. Vtom se přiblížil další anděl učitel, ale její anděl strážný ho k ní nepustil a beze slov mi sdělil, že pro toho anděla učitele ještě nenastal ten pravý čas. Druhý anděl učitel odešel, aniž dal najevo jakoukoli emoci, třeba podrážděnost nebo zlost, která by u lidí byla normální. Andělé nemají ego. Proto si nic neberou osobně. Jejich láska je bezpodmínečná. Existují prostě proto, aby nám pomáhali.

Nevěřím, že by některý anděl strážný byl lepší než jiný. Nikdy jsem se nesetkala s ničím, co by něco takového naznačovalo. Jestliže někdo podle druhých vede šťastný a úspěšný život, není to proto, že by měl lepšího anděla strážného. A jestliže si někdo myslí, že jeho život je katastrofální, také to není vinou nějakého neschopného anděla strážného.

Máme svobodnou vůli. Naši andělé strážní nám neustále něco šeptají a snaží se, abychom jim naslouchali. Váš anděl strážný zná příběh vašeho života, možné cesty, jimiž se váš život bude ubírat, i rozhodnutí, před nimiž budete stát. Udělá všechno pro to, aby vám pomohl ke správnému rozhodnutí, i když se v tu chvíli třeba bude jevit jako nesnadné. Podle mých zkušeností je život mnohem snazší a šťastnější, pokud nasloucháme svému andělu strážnému, ale máme svobodnou vůli a náš anděl strážný ani žádný jiný do ní nesmí zasahovat. Na druhou stranu by nikdo z nás neměl obviňovat anděla strážného, když se věci nevyvinou, jak jsme si přáli.

Jak říkám, váš anděl strážný vás nikdy neopouští ani na kratičký okamžik. Je u všeho, co právě děláte – bez ohledu na to, za jak intimní a soukromé to považujete.

Andělé strážní nehledí na tyto věci jako my. Váš anděl strážný vidí vaše tělo, ale přísně vzato ho víc zajímá světlo vaší duše.

Když spíte, váš anděl je s vámi a modlí se za vás.

Andělé strážní nemají žádné tělesné potřeby. Váš anděl nikdy nespí, nepotřebuje jídlo ani pití, nikdy se neunaví ani se nenudí, stále je ve střehu a soustředěný pouze na vás.

Jak už jsem se zmínila, anděl strážný je s námi dlouho předtím, než jsme byli počati. Když někde venku potkám těhotnou ženu, často zahlédnu její děťátko uvnitř. Někdy je úplně malinké, ale bez ohledu na jeho velikost vidím i světlo anděla strážného, který je tam s dítětem. Z toho mám pokaždé velkou radost. Odříkám krátkou modlitbičku, aby dítě vyrostlo silné a zdravé, aby poslouchalo a uvědomovalo si, že má u sebe po celý život svého anděla strážného.

Váš anděl ví, kdy zemřete, a bude v té chvíli s vámi, s vaší duší, kterou ve chvíli smrti vyjme z lidského těla. Když vidím někoho v posledním stadiu smrtelné nemoci, zdá se mi, jako by jeho tělo začínalo být trochu průsvitné. To proto, že strážný anděl nemocného se více přiblížil, takže se téměř dotýká duše svého svěřence.

V okamžiku smrti svého anděla strážného uvidíte a všechny vaše obavy zmizí. Pamatujte si, že se vracíte domů. Také si zapamatujte, že nikdy nikdo neumíral ani nebude umírat sám. Vždycky je s ním jeho anděl strážný.

Až váš anděl odnese vaši duši do nebe, ještě nějaký čas tam s vámi zůstane. Ale až budete v nebi už nějakou dobu, váš anděl už bude od vás odcházet a

zase se vracet. Už spolu nebudete pořád jako na zemi. Archanděl Michael mi řekl, že poté co se váš anděl v nebi od vaší duše odloučí, bude se modlit za vaši rodinu a za lidi, které máte rádi a kteří ještě žijí. Není krásné vědět, že andělé strážní všech členů rodiny, kteří už zemřeli, a všech našich dávných předků jsou v nebi a modlí se za nás?

Připadá mi zvláštní, když se mě lidé ptají, jak mají komunikovat se svým andělem. Já sama jsem hovořila se svým andělem strážným, už když jsem byla malá, takže mi to přijde stejně přirozené, jako když hovořím s dcerou. Mluvím se svým andělem strážným neustále. Je to můj nejlepší přítel.

Pro mě je to tedy úplně normální, ale jak se setkávám s lidmi po celém světě, uvědomuju si, že pro mnohé je to velký problém.

Řekněte prostě svému andělu strážnému „Dobrý den“ nebo „Ahoj“, dejte najevo, že ho uznáváte – a to i v případě, že máte ještě pochybnosti o jeho existenci. Začněte se svým andělem mluvit, jako byste mluvili s kamarádem. Můžete s ním mluvit potichu nebo nahlas, jak se vám to bude hodit, taky podle situace.

** * **

Lidé se mě někdy ptají, jestli se ke svému andělu strážnému modlím. Já se modlím jenom k Bohu, k žádnému andělovi. Ale svého anděla žádám o pomoc. Pamatuju si modlitbičku k andělu strážnému, kterou se v Irsku i jinde učí mnoho dětí. Je moc hezká:

*Anděli Boží,
strážce můj milý,
chraň mne i duši mou v každé chvíli.
Aťsi je noc,
aťsi je den
ved' mě a ochraňuj,
prosím tě jen.*

Ten den, kdy jsme se ji učili, byl jeden z nejlepších školních dnů. Bylo mi asi pět let a tehdy poprvé jsem slyšela nějakého dospělého – v tomto případě učitele – mluvit o tom, že andělé strážní existují a mohou nám pomáhat. V duchu jsem skákala radostí, když jsem pozorovala, jak se ostatní žáčci učí tu modlitbičku a prosí své anděly o pomoc.

I když se to obvykle za modlitbu považuje, já jsem o tom jako o modlitbě ke svému andělu strážnému nikdy nepřemýšlela – jenom jako o jiném způsobu, jak požádat o pomoc. Jestli chcete, můžete ji odříkat, ale stejně tak můžete svého anděla oslovit jako kamaráda.

Požádejte svého anděla, aby vás posílil ve víře, že existuje a opravdu vám může pomáhat. Svého anděla můžete požádat o cokoli. Požádejte ho o nějaké znamení – ale zvolte nějaké hodně jednoduché. Nezapomínejte, že váš anděl strážný vás nemůže opustit ani na vteřinu, takže možná bude potřebovat zaměstnat jiné anděly nebo lidi, aby vám to znamení dali. Vyberte si nějaké znamení, které je jednoduché, ale které poznáte: třeba že vám někdo dá květinu nebo že najdete nějaké períčko, že vám určitá osoba zatelefonuje nebo že někdo, kdo se k vám dosud choval nepřátelsky, se na vás usměje. Také můžete

anděla strážného požádat, aby se vás dotkl – on se vás nezřídka dotýká – a aby se vás pořád dotýkal na určitém místě, dokud jeho dotek neucítíte.

Nepřestávejte na svého anděla dotírat, dokud vám nějaké znamení neposkytne. Ale musíte si je hlídat. Dávejte pozor. Můžete například požádat o květinu a představovat si třeba růži, a tak se může stát, že si nevšimnete dítěte, které v parku utrhlo pampelišku a podalo vám ji, když jste šli okolo. Často přehlédneme znamení, která nám anděl strážný dává – dokonce i ta, o něž jsme požádali!

Onehdy mi zvonil telefon. Já ho málokdy zvedám, pokud mi Boží andělé neřeknou, abych ho vzala. Onoho dne mi řekli, abych telefon zvedla. Volala nějaká žena, představila se a vykládala mi, jak byla na mé autogramiádě a několik hodin čekala, aby se mohla se mnou setkat. Pak mi řekla, že tehdy mě požádala, abych poprosila jejího anděla strážného, aby jí dal nějaké znamení, že existuje. Jenže on jí zatím žádné znamení nedal, stěžovala si. Rozesmála jsem se a zeptala se: „Myslíte si, že to není znamení, když jsem vzala váš telefon? Jak jste vlastně přišla k mému číslu?“

Žena vysvětlovala, že po autogramiádě spěchala na vlak a chytila si taxi. Dala se s taxikářem do řeči a vykládala mu, že se právě setkala se mnou. Taxikář jí řekl, že mě zná a že už mě několikrát vezl. Potom se zmínil, že má na mě telefon, a dal jí číslo.

Znovu jsem se musela zasmát. „Tak vy jste nasedla do taxíku a jeho řidič mě osobně znal a měl moje telefonní číslo? To je pravděpodobně jediný taxikář v Dublinu, který na mě má telefon. Nenapadlo vás, že už to, že jste jela s ním, je znamení? Myslíte si, že to není znamení, když vám nabídl moje číslo?“ zeptala jsem

se. „Váš anděl strážný vám dal spoustu znamení, jenže vy jste je nepoznala.“

Žena na druhém konci jenom rozpačitě pokašlávala. Pořád nebyla přesvědčená, že jí anděl strážný dal znamení. Tak jsem jí znovu všechna ta znamení zopakovala: nasedla do taxi s řidičem, který mě znal, řidič jí dal moje číslo, já jsem zvedla telefon, což dělám jenom zřídka. Ale i když jsem jí to všechno výslovně vyjmenovala, stejně si nejsem jistá, jestli v tom ta znamení viděla. Mám totiž podezření, že si představovala, že se jí její anděl strážný zjeví: ale něco takového se děje velmi vzácně. Nevím, proč já anděly vidím a jiní ne, ale jestli chcete čekat, až se vám váš anděl strážný zjeví, abyste s ním mohli navázat kontakt, mohli byste se načekat hezky dlouho. A zatím byste nevyužívali toho neuvěřitelného daru.

Anděl strážný k vám neustále promlouvá prostřednictvím vašich myšlenek a pocitů. Naučte se je rozpoznávat a naslouchejte jim. Jestliže vám nějaký instinkt radí, že byste měli něco udělat, je to často hlas vašeho anděla strážného, který s vámi takhle komunikuje. Třeba malujete nějaký pokoj v domě a máte pocit, že byste měli dát plechovku s barvou o kousek dál. Jenže to neuděláte a za chvíli ji převrhnete. Předtím vás zřejmě varoval váš anděl strážný. Naučte se dělat bez zaváhání to, co vám váš anděl radí. Uvědomte si ty případy, kdy jste to neudělali, a slibte si, že příště poslechnete. Často nám instinkt radí, co máme dělat, a my to odmítneme. Neměli bychom si vždycky myslet, že máme patent na rozum.

Váš anděl k vám promlouvá i prostřednictvím jiných lidí. Třeba stojíte na autobusové zastávce a člověk, kterého neznáte, vám něco řekne – a vy si

vzpomenete, co máte udělat, nebo vám to pomůže při nějakém důležitém rozhodnutí.

Nemůžete doopravdy mluvit s andělem strážným jiného člověka. Ale můžete požádat svého anděla, aby poprosil o pomoc anděla strážného oné osoby, a ten vzkaz bude automaticky předán. Stále častěji se setkávám s matkami, které mi vyprávějí, že žádají své anděly, aby poprosili o pomoc anděly strážné jejich dětí – a že jim to přináší velké uklidnění. Když prosíte svého anděla strážného, aby požádal o pomoc jiného anděla, zmocňujete ho, aby pomohl té druhé osobě. Ta osoba třeba v anděly nevěří, možná nenavázala vztah se svým andělem strážným, ale prosbou dáváte jejímu andělovi větší sílu k tomu, aby zasáhl – i když nemá takovou moc, kolik by jí získal, kdyby ho požádal přímo jeho svěřenec.

Jméno svého anděla strážného znáte, ať už to víte nebo ne! Znali jste je jako dítě a patrně jste je zapomněli, ale teď je vhodná chvíle, abyste si na ně vzpomněli.

Jména andělů strážných jsou velmi dlouhá – někdy mají víc než sto hlásek. Taky jsou v nich některé hlásky, jež se v žádné lidské řeči nevyskytují. Víím, že předtím, než jste byli počati, jste se svým andělem strážným strávili dost času zkracováním jeho jména a taky vypouštěním těch hlásek, které nepoužíváme, protože tak se to jméno dá vyslovit líp.

Váš anděl udělá všechno pro to, aby vám napověděl a aby se vám to jméno zase vrylo do paměti. Andělé mi dali pokyn, abych vám taky pomohla a abych vám řekla: „Je to jméno, které milujete a které máte v srdci.“

Některým lidem – zejména dětem – stačí tohle říct a oni se na to jméno automaticky rozpomenou. Ale dospělí jsou většinou mnohem pomalejší a často odmítnou to jméno, které je napadne; sami si řeknou, že to není možné! Třeba si myslí, že jméno, které je napadlo, je hloupé, nebo že není pro jejich anděla strážného dost dobré. Děti si takové starosti nedělají a povídaly mi o andělech, kteří se jmenovali třeba Smradoch, Holinka, Rybka nebo Irsko. Nezapomínejte, že v nebi jste se na takovém jménu se svým andělem strážným dohodli.

Udělejte si nyní čas a požádejte svého anděla, aby vám pomohl při rozpomínání na jeho jméno. Nebojte se pustit si svého anděla strážného víc k tělu. Věnujte trochu času i prostoru, abyste se se svým andělem strážným sblížili. Můžete být kdekoli – třeba u kuchyňského dřezu, na procházce, v autobuse, můžete dělat večeři nebo odpočívat. Několik okamžiků nemyslete na nic jiného kromě svého anděla strážného. Váš anděl je s vámi a už ví, že se snažíte rozpomenout se na jeho jméno.

Snažte se být znovu jako dítě. Potlačte jakýkoli cynismus nebo pochybnosti. Nedovolte, aby vás omezovaly jakékoli předpoklady, které jste během života získali. Vraťte se v myšlenkách do dětství a uvidíte, jaké vzpomínky nebo myšlenky se vám vynoří. Možná vám to jméno napoví nějaká oblíbená píseň, nějaké domácí zvíře nebo člen rodiny. I nápady, které se ocitají ve vaší mysli, jsou totiž způsobem, jímž s vámi anděl strážný komunikuje.

Nebo můžete zjistit, že vás neobyčejně přitahuje jistá květina, strom nebo zvíře. I to může způsobovat váš anděl strážný, který vám dává nápovědu ke svému jménu. Možná vás až do té chvíle nenapadlo, že se

vám vždycky líbilo určité jméno nebo slovo. Ať vás to tedy napadne nyní.

Možná moc stojíte o to, abyste znali jméno svého anděla strážného, protože byste si pak mohli myslet, že jste andělovi blíží. Ale jemu je to úplně jedno. Můžete mu říkat jenom „anděl strážný“. Pro anděly je podstatné pouze to, abyste s nimi komunikovali. Andělé mi také řekli, že přejete-li si oslovovat anděla jménem, ale zapomněli jste je, můžete zvolit nějaké nové a vryt si je do srdce. Váš anděl strážný to jméno přijme navěky, tak veliká je jeho bezpodmínečná láska k vám.

Moji přátelé, společníci a učitelé

Zpoza stromů se vynořil anděl a světlo, které ho obklopovalo, stále sílilo. Anděl se zjevil v lidské podobě. Byl vysoký a elegantní. Vycházela z něho záře, obličej měl zlatý a oči svítily jako perly, jimiž prosvítá světlo. Měl nařasené roucho, ale když se pohyboval, ani jediný záhyb jeho řízy se nezměnil. Byl přepásán zlatou šerpou a na krku měl náhrdelník z kulatých zlatých článků s jedním velkým safírem. Jak je to u všech andělů obvyklé, nedotýkal se nohama země. Kolem něho poletovala zlatá ptáčata a na zemi u jeho nohou byli všemožní ptáci – vrány a kavky a spousta ptáčků včetně červenek, vrabců, pěnkav a sýkorek.

Náhle ze safíru vytrysklo na všechny strany světlo neuvěřitelnými paprsky záře a energie. V téže chvíli se ptáčci zvedli ze země a rozlétli se k andělovi. Vlétli do paprsků smaragdově zeleného safíru a nakonec do samotného safíru. Potom zmizeli.

Anděl zamířil ke mně, roztáhl křídla a lehce jimi pohyboval. Křídla byla obrovská a nevídaně krásná. Bylo vidět každé jednotlivé, dokonalé pírko. Péra se

lišila velikostí od těch velikých až po drobounká. Péra byla bílá, ale z každého vyzařoval zlatavý nádech. Andělé nemají křídla pokaždé, a pokud ano, nevypadají vždycky jako z peří, ale věděla jsem, že tenhle anděl je jiný. Byl to totiž Ptačí anděl. Naposledy jsem ho zahlédla krátce před tím, než zemřel můj manžel Joe. Joe byl po smrti teprve několik měsíců a mně bylo po něm hrozně smutno. Seděla jsem sama na kládě u lesa nedaleko našeho domu, ale v té chvíli jsem byla šťastná, že vidím Ptačího anděla, protože jsem věděla, že mě přišel potěšit.

Ptačí anděl přede mnou poklekl a zahalil mě svými obrovskými křídly. Cítila jsem dotek jeho křídel na těle. Stulila jsem se do jeho objetí a pocítila klid. Zašeptala jsem: „Děkuji ti, žeš mě přišel utěšit.“

Anděl mi šeptem odpověděl: „Chci, aby sis na mě vzpomněla pokaždé, když uvidíš nějakého ptáka, a usmála se.“ Cítila jsem, jak Ptačí anděl pomalu rozevírá křídla. Vzal mě za bradu a zvedl mi hlavu; jeho oči se na mě smály a svítily něhou a láskou a tvář zářila zlatem. Nebylo třeba dalších slov.

Ptačí anděl se pomalu vztyčil, pustil mou ruku a dal mi sbohem. Pomalu začal ustupovat pozpátku a v té chvíli nevidaně vyrostl. Opět rozevřel svá obrovská křídla. Začal jimi mávat hladce a plynule a v rytmu, který zněl jako bubnování. Postupně se zvedal do výše, tam se zastavil a chvíli se vznášel na místě. Oblast zářivého světla, které z něho vycházelo, byla plná ptáků. Nakonec Ptačí anděl i všichni ptáčci zmizeli ve světle.

* * *

Anděly vidím pořád. Nedokážu si vzpomenout, jestli jsem někdy anděly neviděla. Byli u mne od chvíle, kdy jsem otevřela oči, poté co jsem se narodila – ačkoli v té době jsem ještě nevěděla, že to jsou andělé. Když jsem jako miminko ležela v postýlce, viděla jsem je kolem maminky. Chtěla jsem si s nimi hrát, snažila jsem se je chytit, ale nikdy se mi to nepodařilo. Vidím je zcela zřetelně, jako vidím svou dceru, když sedí proti mně u jídelního stolu, a mohu s nimi mluvit jako s ostatními lidmi, ale také s nimi mohu komunikovat beze slov. Nebyl snad jediný den, kdy jsem anděly neviděla. Připadá mi to úplně normální, že je vidím. Andělé jsou mí nejlepší přátelé a společníci. Když jsem byla malá, andělé mi říkali, abych uchovala v tajnosti, že je vidím, takže jsem se nesvěřila ani rodičům a sourozencům. Nevím, proč si Bůh vybral právě mě. Nemyslím si, že bych byla lepší než jiní. Popravdě řečeno, když jsem byla dítě, doktoři rodičům řekli, že jsem retardovaná. Určitě nejsem dokonalá. Jsem úplně obyčejná a ještě ke všemu jsem měla problémy s učením. Ale On si mě vybral a poslal mi Své anděly, aby mě učili. Kdykoli vidím anděla, mám chuť se zastavit a jenom se dívat. Cítím, že jsem v přítomnosti nějaké ohromné síly.

Když jsem byla mladší, andělé na sebe většinou brali lidskou podobu – to proto, abych je snáze chápala. Ale teď už to vůbec není nutné. Andělé, které vídám, nemají vždycky křídla, ale pokud je mají, občas žasnu nad jejich tvary. Někdy vypadají jako plameny, a přesto mají pevnou podobu. Křídla některých andělů jsou z perí jako třeba křídla Ptačího anděla.

Kdykoli na sebe andělé berou lidskou podobu – ať už s křídly či bez nich –, jedním z nejúžasnějších rysů jsou jejich oči. Oči andělů se totiž od lidských očí liší. Jsou

mnohem aktivnější a plné života, světla a lásky. Vypadá to, jako by obsahovaly samu podstatu života. Jejich jas mě zcela naplňuje.

Nikdy jsem neviděla, že by se některý anděl dotýkal nohama země. Když vidím některého jít proti sobě, zdá se, jako by mezi jeho chodidly a zemí byl nějaký polštářek energie.

Sice vídám anděly prakticky od narození, ale nikdy jsem neztratila pocit zázraku, který vnímám, kdykoli je vidím – a doufám, že ho nikdy neztratím. Andělé mi poskytují úžasnou radost a cítím se poctěná. Působí mi nesmírné potěšení, když vidím, jak se nám andělé snaží pomáhat v každodenním životě a někdy mi uspořádají nádhernou andělskou podívanou, která snad nemá jiný smysl než mě pobavit.

Nedávno mě moje dcera Megan vzala na koncert sestavený z vídeňských valčíků. Když jsme vešly do velkého koncertního sálu, musela jsem si sundat brýle, protože jsem byla úplně oslněná, bylo tam až příliš mnoho světla vycházejícího z množství andělů. Když nastoupil orchestr a hráči zaujali svoje místa, řady andělů nastoupily a usadily se s nimi. Andělé měli průsvitnou perleťovou barvu, která jako by odrážela světlo. Všichni byli vysocí a štíhlí a pohybovali se graciózně; stěžím jsem rozeznávala jejich složená křídla. Každý anděl si nesl hudební nástroj, a když orchestr spustil, andělé hráli také. Pod zvukem orchestru bylo slabě slyšet harmonii andělské hry. Dirigenta obklopovali andělé, kteří měli zřejmě ve vzduchu světelné taktovky, a dirigenta napodobovali. Když vyšli na scénu tanečníci, vyrojili se zároveň s nimi andělé. Andělů bylo mnohonásobně víc než tanečníků, které andělé půvabně napodobovali. Tu a tam andělé

pomáhali při zvedání tanečnice nebo pomáhali tanečníkům dělat piruety. Byla to úžasná podívaná. Na konci si andělé sami zatleskali a pak se ztratili do foyeru a vmísili se mezi odcházející posluchače.

Někdy mi andělé předvádějí takovéhle krásné věci – jen pro moje potěšení.

Andělé jsou moji přátelé, společníci a učitelé – a někteří se mnou tráví hodně času, zvláště anděl Michael, anděl Hosus a anděl Eliáš.

Anděl Michael je vlastně archanděl, ale to jsem ještě nevěděla, když jsem se s ním jako malá poprvé setkala. Tento anděl se u mě vyskytuje nejčastěji – ovšem kromě mého anděla strážného, o němž nesmím mluvit. Michael vždycky vypadá jako pohledný muž. Jeho věk se měnívá, ale vždycky je to mezi dvaceti a čtyřiceti lety.

Anděl Hosus se mi poprvé zjevil, když jsem byla ve škole; vypadá jako nějaký učitel ze starých časů, nosí dlouhý hábit a legrační klobouk. Má spoustu vědomostí a je moudrý a občas dokáže být velice seriózní, ale také mě umí rozveselit. Poskytuje mi sebedůvěru. Začal s tím už tenkrát před mnoha lety ve škole, když jsem si připadala hrozně hloupá a že tam nepatřím, a pomáhá mi nyní, když píšu a poskytuju rozhovory.

Anděl Eliáš se zjevuje v rozhodujících chvílích mého osobního života. Vypadá vždycky stejně. Je velmi vysoký a statný a rezavě jantarový. Má ohromnou sílu, dokáže se rozzlobit a vždycky vypadá, že je v pohybu. Posíluj mě v mých životních zápasech. O všedních, každodenních věcech se bavím s andělem Michaelem a Hosusem, ale s Eliášem nikdy.

Někdy je mi umožněno spatřit lidskou duši, a kdykoli se to stane, cítím se velmi poctěna. Duše, která se nalézá v těle, vyplňuje tvar celého těla a je i o kousek před ním. Při spánku zůstávají duše většinou v těle, ale tu a tam se také mohou od těla poněkud vzdálit. Duše tak, jak ji vidím já, se podobá osobě, k níž patří. Není ale zcela identická, nemá úplně stejné všechny rysy – je to asi tak, jak by ta osoba vypadala, kdyby byla po tělesné stránce naprosto dokonalá. Kdykoli se mi ukáže nějaká duše, znamená to, že se odehrává něco spirituálního, ale ta osoba si to ani nemusí uvědomovat. A kdykoli vidím, že se něco takového děje, jsem naplněná nesmírnou radostí, mírem a jistotou, že Bůh se stará o všechno.

Také denně vídám duchy, duchy lidí, kteří zemřeli a odešli do nebe. Lidé si někdy myslí, že zjevení ducha znamená něco špatného. Ale obvykle tomu tak není. Často se duch zemřelého vrátí, aby byl blízkému člověku oporou. Někdy se duchové vracejí jen proto, že jim působí potěšení zase na chvíli pobýt na tomto světě. Když jsem byla hodně malá, hrávala jsem si s duchem svého bratříčka Christophera, který zemřel ještě před mým narozením. S Christopherovou pomocí jsem se naučila rozlišovat mezi duchy a anděly.

Eliášovo proroctví se naplňuje

S andělem Eliášem jsem se poprvé setkala, když mi bylo deset let. Stála jsem u řeky; byla jsem totiž s tatínkem na rybách a o kousek jsem poodešla. Anděl Eliáš přešel přes vodu k tomu místu, kde jsem stála. Do té doby jsem žádného anděla kráčet po vodě neviděla a užasla jsem. Anděl mi pak ukázal budoucnost – bylo to, jako by odtáhl nějaký závěs. Ukázal mi hezkého mladíka, který jde po ulici lemované stromořadím. Zatímco jsem se dívala, anděl Eliáš mi vykládal, že se do toho mladíka, který se jmenuje Joe, zamiluju, že se vezmeme a budeme mít děti, ale že Joe onemocní a že společně nezestárneme.

Zlobím se na anděla Eliáše, že mi to tehdy řekl, vždyť mi bylo teprve deset let. Připadalo mi, že to není fér dozvědět se, že s mužem společně nezestárneme. Stalo se to přesně tak, jak to anděl Eliáš řekl. Joe se ucházel o zaměstnání u otcovy benzinové pumpy – kde jsem pracovala – a zamilovali jsme se do sebe, koupili jsme si domek v Maynoothu a vzali jsme se. Ale už před svatbou se Joeovo zdraví začalo trochu zhoršovat. Já jsem se chvílemi modlila k Bohu a andělům, aby se mu dařilo líp, a chvílemi jsem se s nimi vadila, že něco takového připustí.

A jen co jsme se vzali, měl jeden zdravotní problém za druhým. Za několik let dostal cukrovku, ta ublížila jeho srdci, takže nakonec musel se srdcem na operaci. Posledních deset let života byl skoro pořád upoután na lůžko. Ke konci ho několikrát ranila mrtvice. Ale přese všechny Joeovy nemoci jsme byli spolu moc šťastní a měli jsme čtyři děti: Christophera, Owena, Ruth a nejmladší holčičku Megan. Joe zemřel doma ráno 26. března 2000. Dodržel svůj slib, že zůstane naživu do mých a Ruthiných narozenin, které byly den předtím. Bylo mu teprve sedmačtyřicet. Našemu nejmladšímu dítěti byly teprve čtyři roky.

V posledních týdnech Joeova života jsem vídala anděly, jak ho balí do neviditelné deky, kdykoli seděl v křesle. Ta příkrývka vypadala, jako by byla ze svítivé vaty. Zastrkávali mu ji kolem těla. Andělé byli k němu moc pozorní a něžní. Viděla jsem, že se snaží ze všech sil ulevit jeho ztrápenému tělu, zmenšit jeho bolesti. Joe se často snažil z křesla vstát, tvrdil, že to zvládne sám, a nechtěl, abych mu pomáhala. Pozorovala jsem anděly, jak mu pomáhají se narovnat, jak jdou vedle něho a podpírají ho, aby udržel rovnováhu, když šel do ložnice nebo na záchod, a hlídají ho, aby neupadl. Někdy to vypadalo tak legračně, až jsem se musela usmívat. Stejně jsem vždycky vstala a šla za Joem, i když mu andělé dávali záchranu. Někdy se ke mně andělé obrátili a řekli, že nemusím, že to zvládnou! Při jedné příležitosti mi Joeův anděl strážný řekl, že pro Joea je hrozně důležité, aby si uchoval důstojnost.

Poslední noc před jeho smrtí jsem se mockrát vzbudila a pořád jsem ho hlídala, jestli je v pořádku. Joe spal vedle mě. Věděla jsem, že andělé už brzy odnesou jeho duši. Joeův krásný anděl strážný, který ho měl tolik rád a tak něžně o něho pečoval celý život, zejména v posledních letech, už nebyl za ním jako

obvykle. Ted' zářil neuvěřitelným jasem a světlem, vstoupil do Joeova těla a držel jeho duši. Když jsem se probudila poprvé, Joeův anděl strážný mi řekl, že se Joea nesmím dotknout, abych ho nevyrušila. Pokaždé, když jsem se vzbudila, jenom jsem Joea pozorovala uslzenýma očima, a pak mi jeho anděl strážný řekl, že mám spát dál, a já jsem v tom okamžiku usnula. Asi za hodinu nebo tak nějak jsem se vzbudila zas. Naposled mě probudil asi v sedm ráno anděl Michael. Joe už nedýchal. Jeho duše, která vypadala nádherně a dokonale, už v doprovodu anděla strážného odplouvala k překrásnému světlu, ke schodišti k nebesům. Chtěla jsem zvolat: „Joe, vrať se ke mně, já tě potřebuju!“

Tak zoufale jsem toužila poprosit Boha, aby Joeovi dovolil zůstat, ale věděla jsem, že nesmím a že by odpověď stejně byla záporná. Archanděl Michael mi položil prst na ústa a já jsem nemohla mluvit. Najednou byl pokoj plný andělů. Mých důvěrně známých andělů – přátel a učitelů. Byli tam, ale nebyla v tom žádná útěcha. Slzy mi tekly proudem po tvářích. Držela jsem Joeovo tělo v náručí a připadala jsem si úplně ochromená. Cítila jsem, že mi archanděl Michael kolem těla ovinul spirituální příkrývku a pošeptal mi, abych zavolala děti a ambulanci.

I když víte, že milovaný člověk musí umřít, protože byl před tím hrozně nemocný, není to o nic lehčí. Byla jsem zničená a rozervaná, a když jsem viděla, jak nešťastné jsou děti, bylo to ještě horší. Snažily se mě utěšovat a já jsem se zase snažila utěšovat je. A to, že byli kolem andělů, nehrálo žádnou roli.

Když přijela ambulance, muži ze záchranky se marně snažili přivést Joea zase k životu. Já jsem tam jen stála v šoku, dívala jsem se na ně a celá jsem se třásla. Viděla jsem, jak se zoufale snaží a pořád říkají:

„Nejde to.“ Nakonec ho zvedli na dece, rychle naložili do sanitky a vezli ho do nemocnice. Jeli jsme s Christopherem za nimi taxíkem. Owena a Ruth jsem nechala doma s Megan, která ještě spinkala a nevěděla, co se tatínkovi stalo.

V nemocnici Christophera a mne posadili do jednoho malého pokoje. Občas jsem zahlédla Christopherova anděla strážného, který ho objímal a utěšoval. Archanděl Michael mě celou dobu držel za ruku. Čas plynul, ale nevím, jak dlouho jsme tam byli. Pak se otevřely dveře, vešla lékařka a řekla nám, co jsem už věděla. Joe byl mrtvý. Doktorka říkala, že je jí to moc líto a že se nedalo už nic dělat.

Nepamatuju se, jak jsme se dostali domů, Všichni jsme zničeně seděli v kuchyni kolem stolu, pili jsme čaj, ale žádnou útěchu jsme v tom nenacházeli. Megan mi seděla na klíně, celá bez sebe vzlykala a opakovala: „Já chci vidět tatínka.“ Jak už jsem říkala, Megan totiž tvrdě spala, když její táta ráno umřel. Nevzbudila se ani tím rozruchem, když u nás byla záchranka. Věděla jsem, že její anděl strážný nedovolil, aby ji to probudilo. Byly jí teprve čtyři roky a nedokázala pochopit, co se stalo, nechápala, že její táta odešel do nebečka.

Pamatuju se, že někdy toho dne jsem se začala starat, kde Megan je, a když jsem ji hledala, našla jsem ji v ložnici pod tatínkovou dekou. Její anděl strážný se nad ní skláněl a utěšoval ji. A podruhé, ještě toho dne se na mě zuřivě obořila, proč jsem ji ráno nevzbudila.

Do domu stále chodili lidé a projevovali nám soustrast. Já jsem se staršími dětmi diskutovala o tom, jestli máme nechat Joeovo tělo před pohřbem nechat převézt domů, nebo jestli ho necháme vystavit v síni pohřebního ústavu v Maynoothu. Kvůli Megan jsme se

rozhodli, že pohřební ústav bude lepší. Christopher zavolal majiteli a všechno zařídil. Když jsem přišla do pohřebního ústavu, uprostřed smuteční síně jsem uviděla otevřenou Joeovu rakev. Kolem ní stáli andělé. Pocítila jsem úlevu a beze slov jsem andělům poděkovala za to, že Joea neopustili. Víím, že v té rakvi bylo jen Joeovo tělo, a přesto jsem byla andělům vděčná i za tuto malou útěchu.

Byla jsem zničená, přestože jsem věděla, že Joeova duše stále žije a v doprovodu anděla strážného odešla do nebe. Uvědomovala jsem si, že Joe je teď se svou rodinou, s mým tatínkem i s přáteli, kteří odešli před ním. Víím, že umírá jenom naše tělo. A že žijeme dál, protože máme duši. Ale přestože jsem tohle všechno věděla, byla jsem žalem úplně otupělá.

Owen zvedl Megan, aby se podívala do rakve na Joea. V té chvíli se na chvíli ve světle zjevil její anděl strážný a beze slov mi řekl: „Megan ještě zcela nechápe, že její otec odešel do nebe.“ Megan chodila po místnosti, zatímco my ostatní jsme tiše stáli a hleděli na Joea. Ruth poznamenala, jak klidně Joe vypadá.

Když jsme pak byli doma, Ruth a chlapci se zeptali Megan, jestli nechce dát tatínkovi do rakve nějaký dárek, než ji na druhý den odvezou do kostela. Megan odešla do svého pokoje a nakreslila pro tatínka obrázek.

Pozdě odpoledne jsme znovu šli do pohřebního ústavu. To bylo naposledy, kdy jsme měli spatřit Joeovo tělo před zavřením rakve. Když jsme tam dorazili, zřízenec ústavu už tam byl. Místnost byla plná andělů a ze světla za každým z mých dětí se zjevil jeho anděl strážný. Ale byla to jen malá útěcha. Připadala jsem si jako ochromená a věděla jsem, že moje děti

mají úplně stejné pocity. Všichni jsme se snažili kvůli druhým chovat statečně, ale hlavně kvůli Megan. Společně s Ruth jsme Joeovy ruce omotaly růžencem. Megan si stoupla na špičky a jednou ručičkou se držela rakve, aby na tatínka viděla. Opatrně vedle něho položila obrázek, který nakreslila, a svého nejmilejšího žlutého medvídku. Všichni jsme přinesli nějaké upomínky, které jsme chtěli Joeovi dát do rakve: Christopher balíček cigaret a hrací karty – vždycky spolu rádi hráli karty; Owen mu dal svoje vlastní fotbalové tričko klubu Gaelic a červenou šálu Liverpoolu; Ruth měla pro něho prstýnek a dopis. Když jsem se dívala, jak mé děti dávají vedle otce své cennosti, k nimž měly citový vztah, myslela jsem, že mi pukne srdce. Děti byly bledé a měly oči plné slz. Připadala jsem si bezmocná, nedokázala jsem je utěšit.

Předešlého večera jsem v posteli napsala Joeovi dopis. Tiše jsem plakala, aby mě nikdo neslyšel. Archanděl Michael seděl na posteli vedle mě, ale já jsem si ho nevšímalá. Potom mě oslovil a já jsem na něho pohlédla, ale nedokázala jsem ze sebe vypravit slovo. Michael mě vzal za ruku a řekl: „Já ten dopis vezmu Joeovi do nebe.“

Ted' jsem dopis dala do rakve a v té chvíli mi Michael pošeptal: „Lorno, já se postarám, aby Joe v nebi dostal všechno, co jste mu teď do rakve dali.“

Pro mě i pro děti bylo hrozně těžké pomyšlení, že jakmile rakev zavřou, Joeovo fyzické tělo už nikdy neuvidíme. Bylo to pro nás těžké – a já vím, že je to těžké pro každého, kdo kdy ztratil milovaného člověka. Jenom si musíme stále připomínat, jak jsem se o to snažila já – že ten blízký člověk není mrtvý, protože má duši, která žije navždy. Všichni se se svými blízkými

*setkáme, až přijde náš čas, abychom zemřeli a opustili
toto lidské tělo.*

Kvílivý nářek

Po Joeově smrti jsem žila v neustálém stresu. Snažila jsem se s tím vyrovnat, ale bylo to moc těžké, přestože jsem měla v Bohu a v andělech velkou oporu. Kdybych nemohla hovořit s anděly, ticho v domě by bylo nesnesitelné. Téměř pokaždé, když jsem byla v domě sama nebo když Megan spala, chodili ke mně andělé na návštěvu. Několikrát jsem jim řekla, aby odešli a nechali mě o samotě, že o jejich společnost nestojím. Nikdy ale neodešli příliš daleko a každou chvíli jsem některého zahlédla.

Megan se po tatínkovi strašně stýskalo a hodně plakala. Někdy ke mně přišla, abych se s ní pomazlila, a říkala, že je jí smutno. Jednou, když si Megan hrála a já jsem žehlila, začala tiše plakat. Zvedla jsem oči od žehlení – místnost byla plná andělů a ze světla za Megan vystoupil její anděl strážný. Podíval se na mě a beze slov jsme spolu hovořili. Mluvili jsme o dcerčině zármutku a bolesti. Rozběhla jsem se k Megan, abych ji utěšila, a ve chvíli, kdy jsem ji objala, moje dítě začalo kvílet. Byl to nářek ze samých hlubin její bytosti. Nepodobalo se to ničemu, co jsem dosud slyšela – pronikavý jekot na jediném tónu, drženém nekonečně dlouho. Bylo to děsné. V jednom okamžiku začaly vibrovat okenní tabulky, až jsem měla strach, že se

všechny vysypou. Volala jsem anděly na pomoc. Všechno ostatní najednou ztichlo - všechno kromě Meganina nářku. Umíte si představit ticho v jeho nekonečnosti, a v tom tichu slyšet jediný zvuk - hlasité kvílení malého děcka? Hloubka jejího zármutku byla větší, než takové malé stvořeníčko dokázalo snést. Pak nás andělé objali a byly jsme obklopeny jasným bílým světlem. Brzy jsem pocítila, že vřelost a láska andělů Megan uklidňují. Jakmile umlkla, zavládlo neuvěřitelné ticho. Andělské světlo začalo blednout a místnost se pomalu vracela k normálu. Když jsem tam seděla na podlaze a objímala Megan, holčička mi usnula v náručí.

Po chvíli jsem ji zvedla, uložila na gauč a zlehka přikryla dečkou. Potichu jsem vyšla z místnosti a zavřela dveře. Zavolala jsem své anděly. Nejdřív přišel Michael a za ním Hosus, potom Eliáš a mnoho dalších. Vykřikla jsem: „Co se to stalo?“

„Posad' se, Lorno,“ řekl Michael, „Musíš si uvědomit, že Megan byla zvyklá na to, že její tatínek tady byl čtyřicet hodin den co den. Byl tu vždycky, po celý její život. Proto se jí tak zoufale stýská.“

„Bude ještě někdy takhle naříkat?“ ptala jsem nešťastně, když jsem si sedla za stůl.

Anděl Hosus u okna přikývl: „Ano.“ A dodal: „My tomu nemůžeme zabránit.“

„Jak to, že ne?“ zeptala jsem se a vyskočila od stolu.

Hosus odešel od okna a postavil se proti mně. „Lorno, tohle je součást Meganina života, je to část, kterou si musí projít, aby se mohla dál vyvíjet.“

Pohlédla jsem na Hosuse i ostatní shromážděné anděly. „Chápu. To já jen, že je to tak těžké, když ji

vidím, jak se trápí. Viděla jsem Megan, jak vrazila do ložnice, a najednou celá zvadla, když zjistila, že její táta tam není, viděla jsem ji, jak nakreslila obrázek a rozběhla se do obývacího pokoje, že ho tatínkovi ukáže, protože si myslela, že ho tam najde sedět před krbem jako obvykle.“

Bylo mi hrozně smutno. „Mám dojem, že nemůžu dělat asi nic jiného než zahrnout ji láskou,“ pokračovala jsem. „Vím, že Christopherův, Owenův a Ruthin anděl strážný se moc snaží, aby navázali kontakt s anděly strážnými jejich přátel. A jejich přátelé je velice podporují. Poděkujete za mě jejich andělům strážným?“

„To víš, že poděkujeme,“ řekl anděl Michael a vzal mě za ruce. „Jejich přátelé svým andělům naslouchají.“ Andělé zmizeli.

V září začala Megan chodit do školy v Maynoothu. Byla to stejná základka, do níž chodila Ruth, takže Ruth jí mohla povědět všechno o škole a učitelích. Měla jsem radost, když jsem ji viděla, jak jde do školy, ale nebyla jsem si jistá, zda všechno zvládne. Občas přicházela ze školy hrozně smutná a rozrušená. Její malí kamarádi a kamarádky vykládali o tom, co dělali o víkendu s maminkou a tatínkem. Ptali se Megan, kde byla o víkendu s rodiči ona, a jí bylo zatěžko jim říct, že její tatínek umřel a odešel do nebe. No a pak byly takové dny jako Den otců, a celá třída dělala přáníčka pro tatínky. Věděla jsem, že ji to ničí, a prosila jsem Boha i anděly o pomoc.

Andělé se snažili rozveselit i mne. Jednoho studeného zimního rána, když jsem zavedla Megan do školy, jsem se vracela domů. Ráda jsem chodila podél

kanálu v Maynoothu, protože to tam bylo klidnější než jít po silnici. Ten úsek kanálu jsem si oblíbila, vždycky tam je něco k vidění: spousta kachen a na ostrůvku uprostřed umělého přístavu hnízdívá labutí pár. Normálně tam bývá jenom jeden pár labutí, ale asi po roce nebo tak nějak vyvede mladé. Některé roky žádné z labutích mláďat nepřežije. Když jsem tudy šla onoho dne, viděla jsem jenom ten jeden pár. Na začátku cesty jsem minula několik lidí, ale pak, jakmile jsem přešla na úzkou pěšinu, jako bych to tam měla celé pro sebe. Když jsem zahrnula za roh na konci přístavu, uviděla jsem, že je tam spousta labutí – snad dvacet. Překvapilo mě to, ale nijak jsem o tom nepřemýšlela. Vtom mi jeden anděl řekl, abych se zastavila.

Voda v kanálu najednou jako by se změnila a stalo se z ní sklo. „Co se to děje?“ ptala jsem se andělů kolem sebe. „Podívejte se na to světlo kolem labutí, přímo září a jsou čím dál bělejší.“ Jedna z labutí působivě zamířila směrem ke mně. Pak jsem si uvědomila, že ty ostatní ji následují, plují jedna za druhou v prohnuté řadě. Podívala jsem se znovu a připadalo mi, že labutě tvoří písmeno S. Užasle jsem na to zírala. Když první labuť doplula ke břehu, vykolébala se na trávu a zamířila ke mně. Ostatní labutě za ní, jedna za druhou. Couvla jsem a zastavila jsem se uprostřed pěšiny. Labutě se shlukly kolem mne. Potom některé udělaly okolo mě kruh. Byly tak blízko, že se mě skoro dotýkaly. Kolem vnitřního kruhu udělaly další labutě druhý. Zbývající dvě labutě stály mimo oba kruhy – jedna přede mnou a druhá za mnou, jako by držely stráž. Labutě v obou kruzích se protáhly a krky zvedly k nebi, až byly vyšší než já. Roztáhly svá mohutná křídla a lehce jimi třepetaly. Pak začaly vydávat krásný melodický zvuk a pohybovaly křídly do rytmu své písně. Ten zvuk byl vysoký, ale měkký. Zněl hypnoticky a konejšivě. Byla jsem okouzlená. Ačkoli

jsem věděla, jakou mají labutě sílu, a přestože byly tak veliké, ani v nejmenším jsem nepociťovala strach. Stála jsem nehybně; labutě byly tak blízko mě, že jsem se bála sobemín pohnout, abych některou nesrazila a neublížila jí.

Nemám ponětí, jak dlouho jsem tam s labutěmi stála, ale pak se ta labuť, která byla přede mnou na stráži, otočila, zamířila ke břehu a do vody. Za ní následovaly labutě z vnějšího kruhu v půvabné formaci, jako když herci odcházejí z jeviště. Ptáci z vnitřního kruhu odešli jako poslední a bylo úchvatné pozorovat, jak se elegantně sklonili, aby se mě nedotkli, ucouvli a pak se vydali k vodě. Nakonec se všechny labutě octly ve vodě a půvabně pluly po kanále.

Všechno se zase vrátilo k normálu. Děkovala jsem andělům. Byla to podívaná, na kterou si vzpomenu pokaždé, když jdu tou cestou kolem kanálu. Andělé mi tehdy ukázali, jak silné je spojení mezi Božími stvořeními a člověkem, a znovu mi připomněli zázraky tohoto světa.

Jednou dopoledne, když byla Megan ve škole, jsem se šla projít ke kouzelnému kostelíčku, kterému se říká kaple Panny Marie. Dneska se tudy na procházku jít nedá, protože je tam moc velký provoz, ale tenkrát byly ty cesty klidnější – mám dojem, že toho dopoledne tudy projelo jen jedno auto. Byla velká zima, ale nepršelo, a tu a tam mezi mraky vykouklo slunce. Čerstvý vzduch mi dělal dobře a za chůze jsem se modlila. Prosila jsem Boha, aby udělal nějaký zázrak. Měla jsem toho na srdci opravdu hodně – samozřejmě především Megan, ale i další lidi, kteří za mnou v uplynulých týdnech byli.

Právě jsem zahrnula vlevo na klidnější cestu, když jsem slyšela, že na mě někdo volá jménem a pobízí mě, abych si pospíšila. Podívala jsem se před sebe a uviděla jsem na cestě krásného anděla. Poznala jsem ho okamžitě, i když byl ještě hodně daleko. Byla to Elíša. Stála uprostřed cesty a vypadala překrásně – jakoby ozářená sluncem. Rozběhla jsem se k ní. „Kde jsi byla, Elíšo?“ zeptala jsem se jí, když jsem k ní došla. Neodpověděla, ale chvíli šla vedle mě. Zastavily jsme se před brankou na oplocené pole. Slunce svítilo na nás obě a mně už nebyla zima. Já jsem ji jenom pozorovala, jak hovoří. Vůbec se nezměnila. Poprvé se mi zjevila, když vystoupila ze zrcadla umývárny v garážích v Rathmines, kde jsem tehdy pracovala. Nevím, jak bych ji popsala. Vypadala jako žena, ale zároveň působila dojmem krásných per vytvořených ze světla.

Elíša mě vzala pravou rukou za bradu a zvedla ji. Řekla: „Lorno, pamatuješ se na Brennanovy, kteří vás byli navštívit, když Joe ještě žil?“ Přikývla jsem. „Vzpomínáš na nabídku, kterou ti udělala babi Brennanová?“ Znovu jsem přikývla. „Bůh si přeje, abys babi Brennanové odpověděla, že ji přijímáš.“

Byla jsem šokovaná. Brennanovi kdysi za mnou byli před několika lety a prosili mě o pomoc. Joe byl v té době velice nemocný. Andělé po mně jen málokdy chtěli, abych Joea představila nějaké rodině, která u nás právě byla. Jenom vzácně mi dovolili, abych Joea s někým seznamovala. Joeovi se nechtělo setkat se Brennanovými, protože mu bylo moc zle a dělala mu potíže i chůze, ale přemluvila jsem ho. Všichni jsme seděli u kuchyňského stolu: Maura Brennanová, její maminka – které jsem vždycky říkala babi Brennanová – Maurin manžel a jejich čtyři děti. Vzápětí jsem se dozvěděla, že doma mají ještě další děti. Brennanovi

připravili a přinesli s sebou svačinu, takže jsme seděli kolem stolu, jedli jsme a přitom jsme povídali. Než toho večera odešli, pozvali Joea, mne a naše tři děti (Megan v té době ještě nebyla na světě), abychom k nim některou neděli přišli na oběd.

Jakmile tehdy odešli, Hosus mi řekl: „S těmito lidmi se hodně sblížíš, Lorno. Jednou sehrají v tvé budoucnosti důležitou roli. Stanou se z vás velcí přátelé a tvoje přátelství je pro obě rodiny hodně důležité.“ Hosus měl pravdu – byl to počátek dlouholetého přátelství, jednoho z mála, protože andělé mi v navazování užších vztahů vždycky spíš bránili. Ale proč, to vážně nechápu.

Elíša se mě zeptala, jestli si pamatuju na nabídku babi Brennanové – ovšemže jsem se na ni pamatovala. Tenkrát tu první neděli před mnoha lety, když jsme byli u Brennanů na obědě, mě babi Brennanová po jídle vzala ven, že mi o kousek dál ukáže starou venkovskou chalupu, která jí patří. Nabídla mi, že by mi ten dům dala. Říkala, že bychom se tam někdy v budoucnosti mohli přestěhovat a bydlet v něm. V chalupě bydlel jeden stařík, ale tenkrát zrovna nebyl doma. Babi Brennanová nám řekla, že nám ten dům nemůže dát, dokud tam ten děda bydlí, ale až tam jednou nebude, dá nám ho s největší radostí.

„Bylo by to přece fajn, kdybyste bydleli tady v Johnstownu – jenom kousek od nás!“ řekla tehdy. „Já bych to pro tebe a pro Joea udělala hrozně ráda, Lorno. Tohle je slib a já sliby vždycky plním!“ Do té staré chalupy jsem se úplně zamilovala! Připomínala mi totiž náš starý dům v Old Kilmainhamu, kde jsem bydlela jako dítě. Tenkrát mu sice propadla střecha, ale já jsem na něj měla pořád krásné vzpomínky. Možná proto

mám dodnes tak ráda staré domy? Joeovi ta chalupa taky připadala taková klidná.

A teď mi Elíša radila, abych babi Brennanové řekla, že přijímám její nabídku a ať tam s Megan jdeme bydlet. Trochu mě to rozčililo, pohlédla jsem na ni a řekla: „Elíšo, já jsem v šoku, taková věc se přece musí pořádně rozmyslet. Co třeba s mými třemi staršími dětmi? Já vím, že už jsou všichni skoro dospělí, ale nemůžu přece náš dům prodat a nechat je bez střechy nad hlavou. Tu starou chalupu v Johnstownu jsem už neviděla kolik let. Nevím, v jakém stavu je.“

Elíša řekla: „Dům zvenčí vypadá pořád stejně a je to krásný dům. Uvnitř je bohužel ve špatném stavu. Momentálně se v něm bydlet nedá a bude potřebovat nové rozvody vody i elektřiny – všechno se bude muset vyměnit. Bude to děsná spousta práce.“

Elíša se na mě povzbudivě usmála. „Musíš zavolat babi Brennanové a říct jí, že tu chalupu bereš. Budete se stěhovat až tak za rok – a do té doby se stane spousta věcí.“

Musela jsem se smát, když to Elíša řekla, a ona se smála se mnou. Její smích zněl, jako když proudí voda přes oblázky. Pak jsme šly s Elíšou ještě chvíli po cestě a povídaly jsme si o něčem jiném, a ona najednou zmizela. Ale já jsem k Brennanům nezavolala! Příští sobotu ráno jsem vedla Megan za ruku a šly jsme přes Maynooth do cukrárny, že si dáme koblihy s krémem. Najednou jsem spatřila, že proti nám jdou bílí andělé. Bílých andělů je všude plno. Všude, kde jsou nějakí lidé, jsou jich stovky. Jsou nám pořád k dispozici a připraveni kdykoli a jakkoli pomoci. Na rozdíl od andělů učitelů, kteří jsou odborníky na určitý předmět – třeba na medicínu nebo skládání zkoušek (ať si vzpomenete na jakoukoli činnost nebo dovednost,

vždycky pro ni najdete nějakého anděla učitele) -, bílí andělé nejsou specializovaní, ale dokážou pomáhat mnoha způsoby. Jsou velmi světlí, a proto jim říkám bílí andělé. Objevují se v různých velikostech; někdy jsou mimořádně velcí a jindy zase stejní jako lidi okolo. Ti nejmenší, jaké jsem kdy viděla, byli velcí jako děti, kolem nichž se vyskytovali.

Polekala jsem se, když jsem viděla, kolik těch bílých andělů je. Na ulici jich byly tisíce, a když jsem se rozhlédla, viděla jsem, jak se rojí úplně odevšad. Zdálo se, jako by se všechno kolem skoro zastavilo. Jedno světlé auto se stěží pohybovalo vpřed. Na sedadle řidiče seděl člověk, který vypadal jako ztuhlý mrazem. Na druhém konci ulice šel muž se ženou. Zdálo se, že jdou vpřed, jednu nohu nakročenou ve vzduchu, ale vůbec se nehýbají z místa. Stála jsem vedle Megan. Světlo Meganina anděla strážného se otevřelo a její anděl se tak rozzářil, že jsem ji ani neviděla. A v tu chvíli mi bylo jasné, co se stane.

Megan začala neovladatelně vzlykat. Klekla jsem si k ní a snažila jsem se ji utěšit veškerými něžnými slůvky, která mě jen napadla, objímala jsem ji a prosila, ať nepláče. Meganino kvílení bylo chvíličku tiché, ale najednou začalo sílit a sílilo, až ten nářek úplně rval uši. Měla jsem pocit, že ho musí být slyšet na míle daleko. Bylo mi jasné, že moje láskyplné konejšení není k ničemu. Tohle zarazit nedokážu. Z hloubi duše i srdce jsem volala k Bohu a andělům a úpěnlivě žádala: „Prosím, pomozte jí!“

Bílí andělé, kteří nás obklopovali, se dali do zpěvu. Vydávali vysoký, příjemný a měkký zvuk, který působil až hypnoticky. Andělský zpěv Megan uklidňoval, její nářek se trochu ztišil a pomalu začal odeznívat. S ulehčením jsem ji k sobě pevně přitiskla a děkovala

jsem Bohu i andělům. Ticho, které se při Meganině nářku rozhostilo, náhle pominulo. Uslyšela jsem skřípění brzd, bouchnutí dvířek od auta a pak nějaký muž vykřikl: „Není jí nic?“

Pak jsem uslyšela kroky toho páru, který jsem předtím viděla. Rozběhl se k nám z druhé strany ulice.

„Nestalo se jí nic?“ ptal se znovu ten člověk z auta. „Nemůžu vám nějak pomoci?“

A v tu ránu zase všechno znehybnělo. Ti tři hodní lidé zůstali na místě, jako by upadli do transu. Pozorovala jsem bílé anděly, jak se jich dotýkají. Trvalo to jen pár vteřin a vzápětí se všechno vrátilo k normálu. Viděla jsem, jak ten muž se ženou přecházejí ulici. Andělé, kteří byli kolem nich, se otočili a usmáli se na mě. Zřejmě se postarali o to, aby ti lidé zapomněli, co právě slyšeli. Děkovala jsem Bohu i andělům za to, že toho rána bylo venku tak málo lidí. Město vypadalo skoro jako opuštěné. Megan a já jsme šly dál k cukrárně. U dveří stál anděl Hosus, a když jsme šly dovnitř, pohládl Megan po hlavě.

To, co se onoho dne stalo, mě přimělo k rozhodnutí ohledně Johnstownu. Věděla jsem, že musím s Megan odejít z Maynoothu. Ty smutné vzpomínky tam byly moc silné. Potřebovala někde začít znovu.

Jednou večer za několik dní poté mi zavolala babi Brennanová. Řekla, že ta stará chalupa je už prázdná, děda, co v ní bydlel, umřel, a jestli dům chci, je můj. Odpověděla jsem, že ano, a upřímně jsem jí poděkovala. Babi Brennanová měla z mého rozhodnutí radost a já také, i když mě trochu znervózňovalo pomyšlení, co všechno to bude obnášet. Vysvětlila jsem jí, že potřebuju ještě nějaký čas. Chvilí jsme si povídaly a pak jsme se rozloučily.

Laskavost andělů

Vždycky jsem oddělovala svůj soukromý život od úkolů, které mi uložili Bůh a andělé. Lidé, kteří za mnou přicházeli v době po Joeově smrti, nic nevěděli o mé ztrátě. Jednou večer, bylo to několik týdnů po tom, co Joe umřel, někdo zaklepal na dveře. Ve dveřích stál nějaký člověk. Pozvala jsem ho do předsíně a v té chvíli mi jeden anděl pošeptal do ucha, ať udělám, o co mě ten člověk bude žádat. Poznala jsem anděla po hlase – byl to Hosus. Ten muž mi vyprávěl, že jel cestou do Dublinu kolem Maynoothu a že si přitom na mě vzpomněl a chtěl mi poděkovat za pomoc, jakou jsem poskytla jemu a jeho rodině. Řekl, že jsem jim moc pomohla. Také mě prosil, jestli bych mohla pohovořit s jedním jeho známým, který je v obtížné situaci, a pokud možno v nejbližších dnech.

Váhala jsem, ale anděl Hosus mi dal pokyn, abych souhlasila, a tak jsem poslechla. Domluvili jsme se tak, že mi na druhý den zavolá a upřesníme si čas. Poděkoval mi a rozloučil se.

Když se vracel k brance, objevili se dva andělé – jeden po jeho levici a druhý po pravici. Beze slov mi sdělili, že ten muž silně věří v Boha i anděly a je to dobrý posluchač. Muž pak otevřel dvířka vozu, otočil se a zamával mi. Ale mně bylo u srdce těžko. Zamířila jsem zpátky, a když jsem otevřela kuchyňské dveře, uviděla jsem u stolu Hosuse. Sesypala jsem se na židli vedle něj a po tvářích se mi koulely slzy. „Já nevím,

jestli to zvládnou,“ řekla jsem. „Není to přece jen trochu brzy, abych přijímala nějaké lidi?“

Hosus se ke mně natáhl, vzal mě za ruku a to mě naplnilo klidem i odvahou. Odpověděl: „Lorno, tohle je tvůj život – konat Boží práci. Máš na pomoc celé andělské pluky, a proto to dokážeš.“ Pak mi utřel slzy a zmizel.

Den poté volal ten člověk a následujícího večera jsem přijala jeho známého.

Počasí se zlepšilo a oteplovalo se, a tak jsem se jednoho dne rozhodla, že vezmu Megan do dublinské zoo. Jely jsme k blízkému parku a nakonec jsem našla místo k zaparkování vzdálené od zoo asi deset minut chůze. Megan vůbec nevadilo, že jdeme pěšky, protože se hrozně těšila. Já jsem zase byla ráda, že se projdu parkem, pozorovala jsem stromy, ptáky a skotačící děti. Také jsem viděla anděly, jak si hrají s dětmi, ale ty o tom nevěděly. Když jsme docházely k zoo, bylo tam několik stánků, kde se prodávaly sladkosti a ovoce. Přimo za nimi bylo travnaté údolíčko a hrálo si tam plno dětí. Zastavila jsem se, protože se mi zdálo, že vedle jednoho stromu vidím stát někoho známého. Megan se smála, když viděla, jak děti ze svahu válejí sudy. Chtěla si jít hrát s nimi. Jak jsem tam tak stála a dívala se do údolíčka, uvědomila jsem si, že ta povědomá osoba není člověk, nýbrž anděl. Měl natolik utlumené světlo a tak silně lidskou podobu, že se mohl klidně vydávat za člověka. Zdálo se mi, že ho znám, ale nemohla jsem přijít na to, kdo to je. Pořád jsem si říkala: „Ne, to není možné.“

Ten anděl tolik podobný člověku odešel od stromu a posadil se na lavičku. Několik malých dětí se k němu

rozběhlo a za chvíli jsem ho viděla, jak vstává a jde si s nimi kopat s míčem. Přidali se ještě další děti, jedna žena a nějaký muž. Děti bývají vůči andělům hodně vnímavé, ale teď se zdálo, že toho anděla vidí nejen děti, nýbrž i oba dospělí. Ovšemže si neuvědomovali, že je to anděl. Hráli si s velkým záplem. S potěšením jsem to pozorovala, protože anděla hrát fotbal jsem ještě nikdy neviděla.

Stále ještě jsem nevěděla, kdo to je, ten anděl, ale bylo mi jasné, že ho znám. Vtom se obrátil a zamával mi, a teprve v té chvíli jsem poznala, že je to anděl Michael. Usmála jsem se a taky jsem mu zamávala. Přestal kopat do míče, zamířil ke stromům a zmizel.

Tehdy dělali andělé všechno možné, aby mě utěšili a rozveselili. Návštěvu zoo jsme si s Megan moc užily.

Někdy mi nešlo na rozum, jak si mě lidé našli. Zřejmě se vše šířilo od úst k ústům. Ani jsem moc nikomu nedávala telefon, ale lidi si ho nějak stejně zjistili, nebo přišli rovnou k nám. A já jsem třeba zrovna věšela prádlo nebo jsem se chystala jít na nákup. Někteří chtěli, abych se jim hned věnovala. Jiní se zase zeptali, jestli můžou přijít někdy jindy nebo jestli smějí někoho s sebou vzít – třeba nemocného člena rodiny nebo známého, který má nějaký problém.

Jednou odpoledne někdo zaklepal na dveře. Otevřela jsem a uviděla na prahu tři ženy. Všechny měly na sobě sukně a modrobílé svetry. Neměly čepce ani roušky, ale já jsem na první pohled poznala, že jsou to katolické řádové sestry. Jedna byla už dosti stará, opírala se o hůl a vedle ní stála usměvavá mladá sestřička. Z druhé strany měla jeptišku asi padesátiletou. Kolem nich se vznášel houf andělů.

Beze slova jsem se andělů zeptala: „Co mi to děláte, proč sem vedete ty ženy? Vždyť to víte, že mi zatím dělá velké potíže s někým mluvit.“

Anděl stojící za tou mladou jeptiškou se na mě prosebně zadíval a sepjal ruce jako při modlitbě. „Lorno, prosím tě, ony s tebou opravdu nutně potřebují hovořit.“

Změkla jsem. „Jak je mám odmítnout, když vy andělé za ně tak láskyplně prosíte.“

„Omlouváme se, že jsme vás tak přepadly,“ promluvila ta asi padesátiletá jeptiška. „Doufám, že se na nás nezlobíte, že jsme za vámi přišly, ale tolik jsme toho o vás slyšely! A sestra Kateřina,“ s úsměvem ukázala na starší sestru, „vás chce už hrozně dlouho navštívit.“ Usmála jsem se a otevřela dveře dokořán.

„To je v pořádku. Ráda vás všechny vidím.“ Nejmladší jeptiška pomohla sestře Kateřině do schodů. Šly jsme do kuchyně a ta nejmladší se představila jako Ann. Třetí se jmenovala Mary. Zeptala jsem se jich, jestli se mnou chtějí mluvit všechny najednou, a sestra Mary rovnou řekla: „Sestra Kateřina by s vámi rozhodně chtěla mluvit o samotě a my bychom tomu taky daly přednost.“ Pokynula jsem tedy Kateřině, aby zůstala se mnou v kuchyni, a Mary a Ann jsem zavedla do obývacího pokoje.

Když jsem se vrátila do kuchyně, anděl strážný sestry Kateřiny vystoupil ze světla. Vypadal jako muž, byl velmi krásný a na sobě měl něco jako jemné stříbrné brnění. Řekl mi, abych si přitáhla židli k ní, což jsem udělala. Sestra Kateřina mě vzala za obě ruce a dala se do pláče. Její anděl strážný se rozzářil ještě jasněji. Choval k ní velkou lásku a soucit. Kolem nás se

pomalu snášelo světlo. Anděl se na mě usmál. Věděla jsem, že povolal na pomoc anděly léčitele.

Ti nás obklopili, byli celkem čtyři. Byli vysocí a štíhlí, takže sestra Kateřina a já jsme proti nim byly jako trpaslíci sedící u kuchyňského stolu. Z andělů vycházela záře a díky tomu jasu vypadali ještě průsvitnější. Jejich barva opalizovala. Když řeknu, že byli bílí, je to asi tak nejbližší tomu, co jsem viděla, ale samozřejmě to nevystihuje tu krásu.

Anděly léčitele vídám zcela pravidelně – snad skoro každý týden. Jejich křídla jsem nikdy jasně neviděla a neviděla jsem je ani tentokrát, ale vím, že křídla mají. Na první pohled se zdá, že jsou jeden jako druhý, ale já vidím nepatrné odlišnosti v jejich tvářích, jako tvar obličeje nebo jeho výraz. Téměř vždycky přicházejí ve skupinách a vždycky pracují jakoby v kruhu; obklopují osobu, která potřebuje jejich pomoc při uzdravování. Andělé léčitelé jsou samozřejmě dar od Boha a váš anděl strážný je může k vám pustit. Jestliže váš anděl strážný odepře některému andělovi (nebo duchovi – duši, která odešla do nebe) přístup, ten k vám potom nesmí. Jak už jsem mnohokrát zdůraznila, anděl strážný je vrátný naší duše. Bůh na nás vylévá svou milost prostřednictvím andělů léčitelů. Ti nám mohou pomoci při uzdravování všemi možnými způsoby. Pokud jde o fyzické léčení, mohou pomoci tělu vzdorovat virům nebo uspišit zotavení; někdy mohou léčit i emocionální záležitosti – například osobám trpícím depresí pomohou vnést do života více světla. I spirituálně mohou pomáhat, třeba tím, že zmenší naši spirituální slepotu, pomohou nám otevřít oči, abychom si uvědomili existenci Boží a andělů a byli vnímaví k zázrakům života kolem nás.

Ted' stáli čtyři andělé léčitelé v bezprostřední blízkosti sestry Kateřiny i mne. Vnímala jsem jejich velkou lásku a lehkost. Byl to pocit, jako by se na nás obě vylévala Boží milost. Sestra Kateřina se mi se slzami v očích svěřila se svým strachem ze smrti. Řekla mi, že se za něj stydí. Dobře ví, že jako jeptiška by se bát neměla, a obává se, aby jí Ježíš neměl její strach za zlé.

Její anděl strážný mi poradil, abych ji objala. „Ať ucítí tvou lásku. Je to útěcha, jaké se jí často nedostává.“ Objala jsem ji. Byla velice křehká, ale držela se mě pevně. Šeptala jsem jí do ucha, že se nemá čeho bát, že Bůh ji přijme milostivě. Ujistila jsem ji, že ke strachu z umírání není žádný důvod.

„Jakmile vaše duše opustí tělo, nebudete se chtít vrátit. Pročpak byste měla stát o návrat do toho starého, bolavého a opotřebovaného těla?“ řekla jsem, abych trochu projasnila atmosféru. Obě jsme se zasmály.

Po několika minutách stisk sestry Kateřiny povolil a já jsem se vrátila na židli, i když jsem ji pořád držela za ruku. Sestra Kateřina mi řekla, že byla celý život osamělá – i když kolem ní pořád byly všechny ty sestry. Pověděla jsem jí o jejím andělu strážném. Poprosila mě, abych se s ní pomodlila. Když jsme se modlily, andělé léčitelé se dotkli víček jejích zavřených očí. Pak mi řekli, abych také zavřela oči, a při modlitbě jsem cítila, jak sestru opouští její strach a naplňuje ji hluboký mír.

Strávila jsem se sestrou Kateřinou o samotě jistě hodinu. Když jsme pak šly do pokoje, děkovala mi. „Už se nebojím umřít. Věděla jsem, že mě Ježíš za vámi poslal. Musela jsem přijít a teď už vím proč.“

Zanechala jsem sestru Kateřinu se sestrou Mary a hovořila jsem v kuchyni o samotě s Ann. Ta mi vysvětlila, že je novicka, že se jí líbí být jeptiškou a příští rok by měla skládat řeholní sliby, ale že ji tu a tam přepadají pochyby, jestli je to Boží vůle, aby se řádovou sestrou skutečně stala. Viděla jsem, že má u sebe dva anděly učitele. Jeden byl u ní, aby jí pomáhal s učením, a ten druhý ji učil, jak se má správně modlit. Usmála jsem se na ni a zeptala se: „Co cítíte v srdci?“

Odpověděla bez zaváhání: „Boží lásku.“

Znovu jsem se usmála. „To je vaše odpověď, sestro Ann.“ Společně jsme se pomodlily a já jsem jí požehnala. Šla za sestrou Mary s úsměvem na tváři. Byla šťastná.

Když jsem pak hovořila se sestrou Mary, na krátkou chvíli zazářilo světlo jejího anděla strážného, který vypadal jako žena velmi silné povahy. Nepamatuju se už, o čem jsme spolu mluvily, ale poprosila mě, jestli bych se s ní pomodlila a požehnala jí. Což jsem samozřejmě učinila.

Šla jsem pak s těmi třemi jeptiškami k autu, sestra Kateřina se mě celou cestu držela za ruku a pořád opakovala: „Děkuji vám, Lorno, a poděkujte za mne Bohu.“ Rozloučily jsme se, a když odjížděly, ještě jsem jim mávala. Vrátila jsem se do kuchyně. Tam stál u okna archanděl Michael. Ráda jsem ho viděla. Vzal mě za ruku a řekl: „Vedla sis dobře.“ Naplnil mě silou a za chvíli zmizel.

Jednou mě někdo telefonicky poprosil, jestli bych se mohla podívat na mladíka, který je postižen po automobilové nehodě. Když jsem toho dopoledne, na

němž jsme se dohodli, uslyšela, jak před brankou zastavuje auto, okamžitě jsem vyšla ven a otevřela dveře. Uviděla jsem mladíka něco přes dvacet, kterého na invalidním vozíku vezou dva lidé, o nichž jsem předpokládala, že to budou jeho rodiče. Představili jsme se a pak jsme se snažili dostat s vozíkem po schodech do domku.

Posadili jsme se v kuchyni ke stolu. Dívala jsem se na toho mladého muže, který se jmenoval Conor; energie kolem něho svítila jen velmi chabě. Nemohl mluvit, jen nehybně seděl, celý zhroucený v kolečkovém křesle. Rodiče mi popisovali Conorův stav a matka přitom plakala. Syn měl vážně poškozený mozek a ochrnuté nohy. Nezdálo se ale, že by vůbec mohl pohnout kteroukoli částí těla. Ani to nevypadalo, že by něco chápal nebo aspoň slyšel. Na nic nereagoval a nebylo možné s ním nějak komunikovat. Doktorů o něm prohlásili, že je to beznadějný případ a že po zbytek života zůstane v tomhle vegetativním stavu.

Dívala jsem se na Conora. Kolem něho byli andělé léčitelé, ale z jeho těla nevyzařovalo žádné energetické světlo. Ze světla za ním vystoupil jeho anděl strážný, obdařený velkou mužnou silou, a důrazně ke mně promluvil: „Lorno, on není živá mrtvola! Mluv na něho, on tě uslyší. Potřebuje důvod k životu. Potřebuje dodat odvahu, musí bojovat, aby vstal z toho kolečkového křesla, aby zase chodil a normálně žil.“

Potom se anděl strážný opět uzavřel ve světelném sloupci. Vstala jsem, přešla ke Conorovi a za tiché modlitby jsem se dotýkala jeho nohou, rukou, paží a prsou. Když jsem ucítila, jak mu tluče srdce, dotkla jsem se jeho hlavy a zadívala se mu do očí. „Já vím, že

mě slyšíš,“ řekla jsem. „Vím, že se uzdravíš, ale musíš za to bojovat. Musíš se snažit chodit a mluvit. Musíš to udělat. Musíš se snažit uzdravit. Dozvěděla jsem se, že se můžeš uzdravit, najít si práci, oženit se a mít děti, ale nesmíš se vzdát. Musíš na tom uzdravení pracovat. Já se za tebe budu dennodenně modlit – já jsem nad tebou hůl nezlomila. Ať si doktoři nebo kdokoli jiný říká, co chce, ty to dokážeš. Dostaneš svůj život zpátky. Ale musíš pro to něco udělat.“

Na chvíli jsem přestala hovořit a pomodlila se za něho. Obklopilo ho šest andělů léčitelů. Nataženými rukama se ho dotýkali po celém těle. „Vím, že mě slyšíš,“ řekla jsem mu. „Vím, že jsi slyšel, co jsem ti povídala, i když to nemůžeš dát najevo. Ty to dokážeš, ale musíš bojovat.“

Jeho rodiče se modlili se mnou a po tvářích se jim koulely slzy. Jenže věřili tomu, co jim řekli doktoři, a báli se příliš se kojit nadějemi. Zároveň zoufale chtěli uvěřit možnosti, že se jejich syn uzdraví. Vyprovodila jsem je k autu a stále jsem se za Conorovo uzdravení modlila.

Za nějaký čas – snad za několik měsíců, snad za rok – mi Conorovi rodiče zatelefonovali, že by s ním zase chtěli ke mně přijet. Tentokrát to byl někdo úplně jiný. Sice stále seděl na vozíku, ale už dokázal pohybovat pažemi a hlavou. A také mohl mluvit, sice ještě přeskakujícím hlasem, a nebylo snadné mu rozumět, ale já jsem mu rozuměla dokonale. Řekl mi: „Lorno, já jsem vás tenkrát slyšel. V duchu jsem křičel. Vy jste byla jediná, kdo uvěřil, že nejsem živá mrtvola. Vy jste mi dala naději.“

Mluvení ho vyčerpávalo, musel udělat pauzu. Usmála jsem se na něho a on pokračoval: „Dala jste mi víru a odvahu, abych přinutil svoje tělo reagovat.“

Děkuji vám. Teď vím, že se uzdravím. Budete se za mne modlit dál?“ Opět jsem se za něho pomodlila a sestoupili andělé léčitelé. Požehnala jsem mu.

Od té doby jsem viděla Conora ještě několikrát – a pokaždé byl jeho stav lepší a lepší. Naposledy jsem ho zahlédla asi před rokem v Dublinu na Grafton Street. Šel po ulici, smál se a vedl se za ruku s nějakým děvčetem. Zdálo se mi, že jde naprosto dokonale. Ani známky po tom strašlivém úrazu, který utrpěl. On mě neviděl. Jeho anděl strážný se mi na chvíli zjevil a usmíval se od ucha k uchu. Nevím, jestli se s tím mladíkem ještě někdy setkám. Ale stále se za něho modlím a prosím za jeho uzdravení a za všechno, co bude v životě potřebovat.

Rozhoduji se přestěhovat

Od Joeovy smrti uplynul necelý rok. Christopher a Owen dokončili vyšší střední školu a pracovali nedaleko od domova v Maynoothu. Ruth byla v posledním ročníku a v příštím červnu měla skládat závěrečné zkoušky. Prožívali spoustu věcí. Prozatím všichni bydleli doma se mnou.

Jednou jsem byla venku věšet prádlo, a když jsem se vrátila, u telefonu v kuchyni stál anděl Hosus. Byla jsem ráda, že ho vidím.

„Lorno, za pár minut zazvoní telefon,“ řekl mi. „Bude to babi Brennanová. Řekni, že bys příští neděli ráda přijela na návštěvu.“ Jen to Hosus dořekl, telefon skutečně zazvonil. A samozřejmě to byla babi Brennanová. Mluvily jsme spolu pár minut a zavěsily. Hosus tam dosud byl, teď se posadil ke kuchyňskému stolu. Sedla jsem si k němu. „Hosusi, dostali jsme pozvání, abychom celá rodina příští neděli přijeli na oběd do Johnstownu a prohlídli si tu starou chalupu.“

„Lorno, až dnes přijdou kluci a Ruth z práce, promluv s nimi o svém plánu přestěhovat se do Johnstownu,“ řekl Hosus. „Trvej na tom, aby tam jeli s tebou, ať se také jdou podívat do té chalupy, v jakém je stavu. Všechno nakonec dobře dopadne, i když ti to občas bude připadat moc těžké a nemožné.“ Pak Hosus zmizel.

Starší děti se domů vracely většinou každé v jinou dobu, ale toho večera se náhodou zjevily ve dveřích téměř současně. Posadili jsme se ke stolu a jedli jsme guláš, který jsem uvařila. Megan už byla po večeři a dívala se v pokoji na kreslené filmy.

Když jsme všichni seděli u stolu, ze světla za mými dětmi vyšli jejich andělé strážní. Na chvíli to bylo, jako by se čas zastavil – celá kuchyně se rozzářila jejich světlem. Andělé mých dětí mi poskytovali podporu, uznávali mě, aniž o tom děti ovšem věděly. Jako matku těchto tří mladých, vlastně už dospělých lidí mě hluboce dojímalo, že mě jejich andělé strážní podporují, jak jen to je možné. Dojal mě jejich soucit, jejich láska i krása. Andělé jsou opravdu báječné bytosti. Potom se světla andělů strážných za mými dětmi zase zavřela a ucítila jsem, že mi někdo čechrá vlasy. A to jsem věděla, že mě podporuje i můj anděl strážný.

Pověděla jsem dětem o tom, jaké mám starosti kvůli Megan, že je pro ni moc těžké zůstat tady v tom domě, kde jí všechno připomíná tatínka, a že by pro ni bylo lepší, kdybych přijala nabídku babi Brennanové a přestěhovala se s ní do té chalupy, jen co Ruth v červnu skončí školu.

Všichni tři přestali jíst – byl to pro ně šok! Ale když se z něj dostali, řekli, že je jasné, že musím udělat to, co je pro Megan nejlepší, i když byli smutní z té vyhlídky, že už ji – ani mě – neuvidí každý den.

„Mami, ale ta chalupa byla v hrozném stavu ještě za tatínkova života,“ řekl Christopher. „A teď bude samozřejmě v ještě horším.“

„Já vím, nebude to lehké a bude tam spousta práce,“ odpověděla jsem. „A vás, děti, taky nemůžu

nechat bez střechy nad hlavou. Tak co kdybyste si vy dva kluci vzali hypotéku a tenhle dům ode mne koupili? Tím bych získala nějaké peníze na opravu té staré chalupy.“

Najednou jako by začali mluvit všichni najednou. „Mami, můžeme si to rozmyslet?“

„Můžeme si o tom ještě promluvit, než se rozhodneš?“

Uklidňovala jsem je. „To víte, že si o tom ještě promluvíme. Nesmíte zapomínat, že vás mám moc ráda a nenechala bych vás bez domova, ale vážně myslím, že musíme s Megan z Maynoothu odejít.“

Nemohla jsem dětem říct, že mi Eliša vyřídila, že je to Boží vůle, abych se odstěhovala do Johnstownu. Hrozně ráda bych jim to byla řekla. Aby pochopily, že je neopouštím – jenže tohle tajemství jsem jim nesměla prozradit.

Pokračovala jsem: „Chci, abyste se mnou a s Megan všichni o víkendu jeli do Johnstownu a podívali se na tu chalupu. Tak nejlíp uvidíme, v jakém stavu je.“ Ruth byla celá rozrušená a dala se do pláče: „Mami, ale mně se bude po vás strašně stýskat. Copak můžu žít bez maminky a sestríčky?“ Srdce mi překypovalo. Objala jsem Ruth a pevně ji k sobě přitiskla.

V neděli jsme všichni zamířili do Johnstownu. Když jsme si vypili šálek čaje na uvítanou, babi Brennanová a její dcera Maura nasedly do našeho auta a jeli jsme ten kousek k chalupě. Projeli jsme úzkou uličkou a zaparkovali před dvorem, protože brána byla zamknutá. O kousek dál byla branka vedoucí do předzahrádky. Ta byla zarostlá a nepěstěná, připomnělo mi to zahradu u domku v Maynoothu na

počátku našeho manželství. Ta vzpomínka mě uklidnila – věděla jsem, že si i tuhle zahradu zamiluju.

Když babi Brennanová otočila klíčem v zámku, museli jsme se do dveří všichni opřít – byly zkroucené. Nakonec povolily a vešli jsme dovnitř. Bylo tam zima a vlhko. Eliša měla pravdu – chalupa byla neobyvatelná. Babi Brennanová poznamenala: „Je tady děsná spousta harampádí a to všechno se bude muset vyhodit. Ten děda měl mánii schraňovat všechno možné, budete potřebovat kontejner.“ Christopher prohlásil, že když to tak vidí, myslí si, že snad bude možné nechat stát jen obvodové zdi. Cítila jsem, že Joe je mi nablízku, i když jsem ho nesměla spatřit. Pomyslela jsem si: „Ano, tenhle starý dům bych si mohla zamilovat. Megan i já bychom tady mohly šťastně žít.“

Když jsme se pak vrátili do domu babi Brennanové, probrali jsme, kdy začneme s právním převodem vlastnictví domu na mne.

Pak jsem vezla autem rodinu zpátky do Dublinu. Už byla tma a moc se mi ulevilo, když jsme byli doma, protože řídit moc nerada. Řídit mě naučil Joe. Předtím jsme koupili starou prorezlou toyotu. Bylo to přece jenom snazší, když jsem Joea vozila do nemocnice a z nemocnice, protože autobusem už to nezvládal. Nebyla to žádná legrace zaplatit silniční daň a pojistku, ale oželeli jsme něco jiného a nějak jsme to zvládli. Joe se samozřejmě v autech vyznal, vždyť pracoval v tatínkově garáži, a jeho kamarád automechanik udržoval vůz v pojízdném stavu a nikdy si za to od nás nic nevzal.

Měla jsem děsný strach, když jsem se měla učit jezdit, ale andělé mi řekli, že se to musím naučit. Ani teď neřídím ráda, a kdykoli je to možné, tak se tomu

vyhnu. Vždycky radši jedu autobusem, než abych sedla za volant, a zvlášť nerada řídím, když někam jedu poprvé a neznám cestu.

Boží knihovna

Andělé mi vždycky říkali, že budu psát knihy, a já jsem se jim smála a říkala jsem: Jak bych mohla napsat nějakou knížku, když se sotva umím podepsat? Ale pak, když mi bylo čtrnáct, jsem měla úžasné vidění Boží knihovny, a díky tomu jsem si uvědomila, jak jsou knihy důležité a že možná i já mám sehrát důležitou roli.

Když jsem byla malá a pak trochu větší, často jsem chodila na ryby s tatínkem a jeho nejlepším kamarádem Arthurem. Arthur měl děti rád a vždycky si pro mě udělal čas. Pokaždé toho hodně napovídal. Vypadal o něco starší než tatínek – měl plno vrásek –, ale myslím, že byli s tatínkem přibližně stejně staří. Někdy jsem s Arthurem a tatínkem rybařila. Ale většinou jsem od nich poodešla a našla jsem si nějaké místo, kde jsem se posadila, třeba za nimi. Odtud jsem mohla pozorovat, jak chytají ryby, ale také, a to bylo důležitější, jejich anděly strážné a další anděly, kteří byli s nimi, a vůbec všechno, co se kolem nich dělo.

Rybolov nebyl pokaždé snadný. Vlasec se třeba zamotal do větví nebo se chytil za keř a někdy i pod velkým kamenem na dně. Jednou jsem pozorovala tatínka, jak se všemožně snaží vyprostit zachycený vlasec, a slyšela jsem ho, jak si brumlá pod vousy, že to je jeho nejlepší návnada a že by o ni nechtěl přijít, a

pak jsem uviděla anděla, jak se dotkl vlasce, a ten se okamžitě uvolnil.

Jednou jsem od těch dvou rybářů odešla projít se proti proudu. Když jsem se dostala k zátočině řeky, otočila jsem se a zavolala, že půjdu ještě kousek. Tatínek na mě křikl, že můžu. Když jsem se obrátila, šel mi naproti jeden anděl v ženské podobě. Tuhle andělskou bytost jsem poznala, když mi byly asi čtyři; tenkrát mě učila, jak se mám modlit.

„Pojď, Lorno,“ řekla mi. Rozběhla jsem se k ní a v tu ránu se za ní objevila spousta dalších andělů. Šly jsme ještě kousek k místu, kde rostly stromy. K jednomu jsem se posadila a opřela se o něj zády.

„Tenkrát před těmi lety jsem ti neprozradila, jak se jmenuju,“ řekla, „a ty ses mě nikdy nezeptala.“

„Já o tobě vždycky přemýšlím jako o zvláštním andělu, který má na starost modlitby.“

Vzala mě za ruce a usmála se. „Říkej mi Amen.“

Usmála jsem se. „To se přece říká na konci modlitby, ne?“

„Lorno, já jsem na konci každé modlitby,“ řekla. „Bůh poslouchá modlitby každého muže, ženy i dítěte, a nezáleží na tom, jakého jsou vyznání. Na konci každé modlitby jsou přítomni andělé. Při vyslovení posledního slova, amen, andělé zesilují a vylepšují vyznění modlitby a prosí Boha, aby ji vyslyšel.“

„Milá Amen,“ zeptala jsem se, „tak proto je tady s tebou tolik jiných andělů? Ty jsi jejich šéfka?“

„Tolik andělů je tu proto, aby ohlídali, že amen na konci žádné modlitby nebude chybět – i kdyby ten člověk, který se modlí, to slovo nepoužil nebo ho zapomněl.“

„To mají andělé těžkou práci!“ poznamenala jsem. Amen se usmála, ale na mou otázku, jestli je nadřízená těch andělů, mi neodpověděla.

„Lorno, teď zavři oči,“ řekla Amen. Ostatní andělé se kolem nás shlukli a začali jsme se modlit. Modlila jsem se každíčkou částí těla i duše. Měla jsem pocit, že jsem lehounká jako pírkó, že se vznáším a nedotýkám se země, ale přitom jsem věděla, že sedím pod stromem. Ocitla jsem se ve stavu meditace, obklopena Božími anděly. Řekli mi, ať otevřu oči. Amen nyní stála přímo proti mně. Připadala mi ještě vyšší než předtím a mnohem krásnější. Pokročila ke mně jako ve zpomaleném filmu, klekla si na jedno koleno a zvednutou pravou rukou mi sáhla do hrudi. Řekla mi: „Lorno, Bůh si tě žádá. Já teď vezmu tvou duši. Ničeho se neboj.“ Doslova mi to vzalo dech a na zlomek vteřiny jsem pocítila strach. Nemohla jsem dýchat.

Náhle jsem se ocitla v ohromné chodbě. Zdálo se, že tam nejsou žádné stěny ani dveře, a nedalo se určit, kde chodba začíná nebo končí. Obklopovalo mě něco jako mlha – bylo to sněhobílé, ale neoslepovalo to. Amen mě držela za ruku a společně jsme kráčely tou chodbou. Po chodbě chodili oběma směry andělé i duše, ale já jsem si jich moc nevšímalá. Šly jsme hodně dlouho, a přece mě to nestálo žádnou námahu.

Zastavily jsme se. Zdálo se mi, že mlha se rozplynula. „Jsme tady, Lorno,“ řekla Amen a obrátila se ke mně. Nechápala jsem, kde to je, to „tady“. Přede mnou byla jemná záclona, snad hedvábná. Vypadalo to, že nikde nezačíná ani nekončí. Natáhla jsem k ní

ruku, ale Amen mě zadržela. Zálona začala pomalu blednout a mizet a v té chvíli se ztratila i Amen.

Byla jsem sama, octla jsem se uprostřed obrovské knihovny. Kolem stály řady vysokých regálů, zaplněných knihami. Na horní police jsem ani nedohlédla, protože se ztrácely v mlze, která se vznášela ve výšce. Každá police byla zdobená krásnými vyřezávanými ornamenty. Stejné ornamenty byly na nohách dlouhých stolů stojících uprostřed místnosti. I ty stoly byly obrovské. Vlastně bych ani nedosáhla na jejich opačnou stranu a byly neskutečně dlouhé. Kolem každého stolu byla porůznu rozestavená křesla – tři až pět. Křesla byla zdobená vyřezáváním na nohách a opěrkách pro ruce, ale opěrky zad byly hladké bez ozdob. Na stolech ležely knihy, a to jak srovnané do sloupečků, tak jednotlivé, otevřené, jako by je někdo měl rozečtené.

V té knihovně bylo všechno ohromné – knihy, stoly, křesla i regály. Mezi stoly byly obrovské kusy nábytku připomínající kazatelnu. Byly veliké jako menší dům. Všechny měly po straně schody, vedoucí na velké řečniště. Každá kazatelna byla jiná a všechny zářily novotou. V životě jsem nic podobného neviděla. Ale nejneuvěřitelnější věc v té ohromné knihovně bylo obrovské točité schodiště, napravo kousek ode mne. Podobně jako ty regály vypadalo, že nikde nekončí; vinulo se vzhůru a ztrácelo se v mlze, která se vznášela nad knihovnou. Také se mi zdálo, že prochází podlahou a vede i dolů. Nepodobalo se žádnému točítemu schodišti, které jsem dosud viděla. Schody zářily jasným světlem bílého zlata.

Najednou se na těch schodech objevilo plno andělů i duší, chodili nahoru i dolů. Někteří jako by se vynořovali z podlahy, mířili nahoru, jiní šli proti nim

zase dolů. Teprve teď jsem se podívala pořádně na podlahu. Původně mi připadalo, že je z mramoru, ale když jsem si ji prohlédla líp, uvědomila jsem si, že to není takový mramor, jaký známe. Podlahou jsem viděla světlo a pohyb. Byla průhledná. Užasla jsem. Když jsem se podívala ještě víc zblízka, viděla jsem skrz ni to ohromné točité schodiště, které se vinulo dolů, a ve spodním patře jsem zahlédla plno andělů i duší, kteří chodili sem a tam. Chtěla jsem toho vidět ještě víc a sáhnout si na tu podlahu. Posadila jsem se na paty.

Vtom se mého ramene dotkl krásný anděl a řekl mi: „To ne, Lorno! Můžeš chodit po knihovně, jak se ti zlíbí, ale na nic nesahej.“ Potom zmizel. Byla jsem zklamaná, ale šestým smyslem jsem uhodla, že se nemám na nic vyptávat.

V knihovně bylo hodně živo. Jedna moje část cítila, že tam nemám co pohledávat, že jsem vetřelec. Vzhledem k tomu, že jsem byla ještě dítě, to nebylo místo, kam bych v normálním světě směla. Ale andělům ani duším, které tam byly, zřejmě moje přítomnost nevadila, kývali na mě, jako by mě byli čekali. Na točitém schodišti bylo pořád plno. Mezi dušemi byly tři, o nichž jsem se dozvěděla, že jsou to apoštolové. Všechny duše byly mnohem větší než já - velikostí se hodili do té knihovny -, ale andělé kolem byli ještě vyšší.

Apoštol Petr došel na konec schodiště a namířil přibližně směrem ke mně, následován čtyřmi anděly. Vypadal jako dobře stavěný, zralý muž, s tmavými rozčuchanými vlasy. Oči mu zářily, ale tvářil se vážně a znepokojeně. Andělé, kteří ho doprovázeli, se zastavili u stolu a začali hledat v knihách rozložených po stole a dělat poznámky. Petr vystoupil na jednu kazatelnu. Nijak nedal najevo, že by si mě všiml. Do knihovny

sestoupili další dva apoštolové – Marek a Simon. Marek byl podobně statný jako Petr – a taky vypadal asi na čtyřicet. Naproti tomu Simon vypadal mladší, spíš chlapecký, štíhlý a s vlasy, které vypadaly vybělené sluncem. (*V některých pramenech je uváděn jako Šimon Zélóta.)*

Marek a Šimon také vystoupili každý na jednu kazatelnu, začali listovat v knihách a rovněž si dělali poznámky. I další svaté duše z různých náboženství přišly v doprovodu andělů do knihovny. Nyní si uvědomuji, že náboženští vůdcové, k nimž se upínala moje pozornost, byli ti, s nimiž jsem byla obeznámená – jinými slovy, šlo o postavy z křesťanské náboženské tradice, v níž jsem byla vychovaná. Neznamená to, že by jedno náboženství bylo nadřazené jiným. Kdybych byla mladá židovka nebo muslimka nebo vyznávala jinou víru, zřejmě by se mi ukázali jiní duchovní vůdcové. Ať ti apoštolové hledali cokoli, bylo to pro ně zřejmě velmi důležité a zdálo se, že to potřebují najít velmi naléhavě. Petr, Šimon i Marek přecházeli od jedné kazatelny k druhé. Slyšela jsem jenom konverzaci pronášenou šeptem. V té chvíli jsem neměla tušení, co hledají.

Když jsem se procházela knihovnou mezi těmi obrovským stoly a kazatelnami, andělé mi dávali najevo, že mě znají, a apoštolové na kazatelnách zřejmě také pořád sledovali, kam mám namířeno. Jednou jsem si všimla, že Petr na kazatelně přestal pracovat a úzkostlivě se po mně ohlížel. Když mě uviděl, zase se vrátil k práci. Pozorovala jsem anděly, kteří vytahovali knihy z regálů a nosili je na stoly, které teď byly plné. Někdy skládali knihy i na podlahu. Jiní andělé vynášeli knihy na kazatelny. Všichni něco usilovně hledali a zřejmě to bylo moc důležité, protože tam bylo cítit jakousi neuvěřitelnou naléhavost.

Najednou jsem to pochopila. Někdo mi řekl, aniž jsem slyšela nějaký hlas, že všichni dělají něco, co jim nařídil Bůh. Bylo to něco jako test a oni na něj měli jenom určitý vymezený čas. Někde v knihovně, v jedné z těch knih, byla odpověď na otázku, a tu hledali. Také jsem si uvědomila, že vím, ve které knize to je a kde se ta kniha nachází, i když jsem stále netušila, o co jde. Stála jsem přímo před tím neuvěřitelným schodištěm a poprvé jsem ho viděla zblízka. Když jsem se tam postavila, uvědomila jsem si, že je plné světla andělů a duší, kteří po něm chodí nahoru a dolů. To byl ten lesk bílého zlata, který jsem předtím viděla přes celou knihovnu. Ohromné stupně točitého schodiště byly ze stejného materiálu jako podlaha. Viděla jsem do těch stupňů, přímo skrz.

Někdo mi zase beze slov řekl, abych od toho schodiště ustoupila. Když jsem se otočila, viděla a cítila jsem, že pocit napětí v knihovně vzrůstá. Věděla jsem, že přichází Bůh. Nervozita se stupňovala. Nenašli, co od nich Bůh žádal! Bylo mi líto Petra i ostatních. Chtěla jsem jim říct, kde ta odpověď je, ale nesměla jsem.

Podívala jsem se nahoru a uviděla Petra, jak listuje v knize. Marek opustil svou kazatelnu a rozběhl se nahoru za Petrem, přičemž bral dva schody najednou. Simona jsem nikde neviděla. Jeho kazatelna byla ode mne nejdál, a i když jsem si stoupla na špičky, neviděla jsem, kde je. Vmísila jsem se znovu mezi anděly a svaté duše, které hledaly zase na stolech. Teď jsem zahlédla Simona, který rychle přecházel od jednoho stolu k druhému a hovořil se svatými dušemi různých náboženství a s anděly. Pozorovala jsem anděly, kteří mu ukazovali svoje poznámky, vypsané z různých knih. K Simonovi přistoupili dva andělé. Nesli velké knihy a některé mu dali. Šimon spěchal s těmi

knihami k Petrově kazatelně, andělé s dalšími knihami za ním. Spěchal tolik, že mu ty knihy málem upadly, a Marek mu honem běžel na pomoc. Potom Simon, Marek a ti dva andělé – všichni s náručí knih – vyběhli po schodech na kazatelnu k Petrovi. Společně pak v knihách něco horečně hledali, listovali v jedné knize za druhou.

A já bych jim tak ráda pomohla. Věděla jsem, kde ta odpověď je! Ale pořád ještě jsem nesměla. Cítila jsem, že Bůh sestupuje po točitém schodišti do knihovny. Utekla jsem! Utíkala jsem, jak nejrychleji jsem dokázala, a schovala jsem se za jednu knihu v rohu. Ta rozevřená kniha byla postavená na výšku a byla tak ohromná, že jsem se za ni celá schovala. Potom jsem zpoza ní vykukovala, abych viděla, co se bude dít. Bůh sestupoval po točitém schodišti s nezměrnou silou. Bylo to něco neuvěřitelného a stěží to dokážu popsat. Ta síla byla mohutnější než největší bouře, jakou si kdo dokáže představit – prudký víchr, rachot hromu a blýskavice. Pocit velkého očekávání byl drtivý. Moje duše se chvěla vzrušením. Měla jsem velký strach, ale současně, na jiné úrovni, jsem se nebála.

Cítím, že se mi vůbec nedaří to všechno věrně popsat a vystihnout, a při psaní volám anděly na pomoc. Anděl Michael mi právě položil ruku na rameno a říká: „Dobře si vedeš, Lorno. Bůh ti sdělí, co máš psát, a my jsme tu, abychom ti pomohli.“ V tom je pro mě alespoň nějaká útěcha, ale stejně, když píšu, jsem pořád nešťastná, že se mi nedostává slov, abych výstižně vylíčila všechno to, co jsem zažila.

Bůh se nyní ocitl uprostřed knihovny. Petr promluvil jako první a přiznal, že nesplnili úkol, který jim Bůh dal. Bůh to samozřejmě už věděl. Zdálo se, že je s nimi nespokojený.

Potom promluvil. Jeho hlas byl jako burácení hromu. Jediný anděl, jediná duše se nepohnula. Kdyby byl v nebi nějaký špendlík, určitě by ho bylo slyšet, kdyby upadl! „Petře, chtěl jsem po vás jen takovou maličkost,“ zahřímal. „Najít odpověď v jedné knize z knihovny. Poskytl jsem vám pomoc, a vy jste to nedokázali ani s mou pomocí.“ S téměř lidským gestem podráždění Bůh napřáhl pravici, jako by říkal: „Zmizte, jděte mi všichni z očí.“

Všechny duše a všichni andělé zmizeli, zůstali jsme tam jen Petr a já. Byla jsem otřesená, když jsem cítila tu udivující, neuvěřitelnou Boží sílu. Stačilo jediné gesto a všichni se ztratili. Ještě víc jsem se za knihou přikrčila. Bála jsem se, že mě Bůh uvidí. Při pomýšlení, že Bůh zapudil všechny ty duše i anděly, jsem pociťovala hrozný šok. Ale přitom mi beze slov někdo sdělil, abych si nedělala starosti, že Bůh je poslal pryč jenom na čas. Měla jsem už z toho mít rozum a nebát se, protože současně s Boží silou jsem cítila i jeho nesmírnou lásku. Vnímala jsem tuto lásku a chtěla jsem se k němu rozběhnout, ale byla jsem tak přemožena tou silou, že jsem zůstala v úkrytu.

Pak na mě Bůh zavolal. „Lorno,“ oslovil mě, „proč se pořád schováváš, když víš, že tě stejně vidím, ať jsi kdekoli?“

Pořád jsem nevyhlédla ze své skrýše, krčila jsem se za knihou a zašeptala jsem: „Já se bojím.“ Bůh se na mě za tou knihou podíval a usmál se. Připadala jsem si úplně malilinká.

V tom okamžiku jsme k sobě oba natáhli paže a Bůh mě vzal za ruku. Jeho ruka byla ohromná, a přesto naše dlaně do sebe zapadly. Pociťila jsem bezpečí a štěstí; byla bych se chtěla držet jeho ruky napořád.

„Lorno, není důvod se bát,“ řekl Bůh.

„Já vím,“ šeptala jsem, „jenže, Bože, ty jsi tak veliký a mocný, a já jsem tak malá.“ Ruku v ruce jsme došli ke kazatelně, na níž stál Petr. Schody vedoucí nahoru na kazatelnu byly pro mě příliš vysoké, a tak se Bůh bez zaváhání sehnul a vzal mě na ruku, jako by byl můj tatínek. A v té chvíli jsem si uvědomila, že v Božích očích jsme všichni jenom děti.

Na vrcholu kazatelny to vypadalo jako velký pokoj s policemi a velkým oválným stolem uprostřed. Po obvodu kazatelny byla umístěná široká police, obložená knihami. Asi uprostřed této police se nacházel psací stůl, trochu zkosený jako pultík na čtení. Na každé vodorovné ploše ležely knihy jedna na druhé. Mnoho jich bylo otevřených, jako kdyby v nich někdo něco zoufale hledal – což byla pravda.

„Lorno, ukaž Petrovi, kde má hledat odpověď,“ nařídil mi Bůh a postavil mě na zem. Ukázala jsem na psací stůl. Ted' mě vzal za ruku Petr. Když jsme zamířili k psacímu stolu, uvědomila jsem si, že se nebudu moc podívat do žádné knihy, která tam byla – psací stůl byl moc vysoký. Zastavila jsem se, ohlédla jsem se na Boha a pak se opět zadívala na ten stůl. V té chvíli se u něj objevily schůdky, právě tak vysoké, abych se mohla podívat do knih. S úsměvem jsem poděkovala. Věděla jsem, že Bůh mě slyšel. Pořád mě slyší, zrovna jako mě pořád vidí.

Na desce psacího stolu byla spousta knih, ale otevřená byla ta největší. Začala jsem v ní listovat a řekla jsem Petrovi: „Odpověď je v téhle knize.“

„Vždyť jsem ji prošel snad stokrát,“ řekl Petr a snažil se mi pomáhat.

„Je to v ní,“ odpověděla jsem. „Já to vím!“ Vlastně jsem nechápala ani nevěděla, co vlastně hledám, ale bylo mi jasné, že až k tomu dojdou, okamžitě to poznám. Písmo v knize mi vůbec nebylo srozumitelné. Písmena se nepodobala žádným, která jsem dosud viděla. Byl to nějaký cizí jazyk, a přesto jsem ho dokázala číst. Někdy tam bylo několik vět, které se spojovaly s určitým jménem. Jindy tam bylo jen osamocené jméno a už nic víc. Pak jsem s Petrem otočila jeden list a uviděla svoje jméno. Moc mě to překvapilo a se smíchem jsem je ukázala Petrovi. Petr se na mě usmál od ucha k uchu.

Cítila jsem, že se Bůh dotkl mých vlasů a na druhém konci stránky bylo zase moje jméno a pod ním to, co Bůh hledal. Ta pasáž měla jen asi tři nebo čtyři věty. Nad ní bylo moje jméno a pod ní spousta dalších jmen. Ukázala jsem na pasáž a řekla Petrovi: „Tohle jste hledali!“ Najednou byla knihovna zase plná života. Spousta andělů, mnoho svatých duší i apoštolové Marek a Šimon – všichni byli zpátky. Nastala velká radost, slavilo se a zpívalo.

Přečetla jsem Petrovi tu odpověď. V té chvíli jsem jí rozuměla. Byla mi úplně jasná, ale teď si za nic na světě na ni nevzpomenu. Víím, že andělé mi ji z nějakého důvodu zablokovali. Možná si vzpomenu někdy v budoucnosti.

Petr se rozzářil. Byla to pro něho velká úleva. Položil prst pod můj a přečetl si pasáž podruhé. Radostně se obrátil k Bohu. Úkol byl splněn. Najednou se vedle Boha a Petra objevila na kazatelně moje známá Amen. Věděla jsem, že nastal čas, abych odešla, a přece jsem se obrátila na Boha a zeptala se jako malá: „Opravdu musím jít?“ A Bůh přisvědčil.

Amen mě vzala za ruku a v tu chvíli jsem byla zpátky na břehu řeky, zahalená do andělské přikrývky. A od té doby, kdykoli mi andělé vezmou duši, zabalí mě pak do něčeho, co je jako ohromná sněhobílá přikrývka. Je měkoučká jako peříčko, má v sobě něco, co bych nazvala elektrický náboj, a celou dobu světélkuje. Amen mě držela za ruku a něžně, láskyplně vrátila mou duši do lidského těla.

„Lorno, otevři oči,“ řekla Amen. Jakmile jsem oči otevřela, Amen zmizela. Ležela jsem na břehu a cítila jsem, jak jsem unavená a ztuhlá. Za chvíli jsem vstala a vrátila se k tatínkovi a Arthurovi. Připadalo mi, že jsem byla pryč celé hodiny, ale z jejich chování bylo jasné, že to bylo jen pár minut.

Stále si vzpomínám na ty schody v knihovně. Byly tak ohromné a impozantní. Za všechny ty roky se mi zjevila řada různých schodišť, možná víc než deset, a to jak do nebe, tak přímo v nebi. Každé vypadalo jinak, ale měly společnou jednu vlastnost, a to, že všechna byla nějak do oblouku, žádné nebylo přímé. Dalo by se říct točitá schodiště. Myslím si, že jedním z důvodů, proč ta schodiště vídám, je, abych o nich mohla napsat, abych pomohla lidem pochopit, že nebe existuje a že je nekonečné.

Příležitosti, při nichž vidím ty schody, bývají různé. Někdy k tomu dojde uprostřed meditativní modlitby. Jindy se mi ukážou, když někdo umírá nebo když mám zážitek blízké smrti. Ale jak vidno, zatím jsem nikdy nesměla vystoupit až nahoru. Vždycky jsem byla poslána zpátky - jinak bych tady teď nemohla sedět a psát.

Moc ráda chodím po schodech k nebi, protože cítím, že jsem blíž k Bohu. Obvykle mě přitom doprovází Amen.

Životodárný déšť

Přestože Christopherovi ani Owenovi se nepodařilo získat hypotéku na koupi mého domku v Maynoothu, pokračovala jsem v jednání s babi Brennanovou, aby bylo možno zákonně převést vlastnictví staré chalupy na mne. Ale bylo mi jasné, že bez peněz, které bych od chlapců dostala za domek, nebudu moct chalupu zvelebit, a tak, jak teď vypadala, se v ní bydlet nedalo. Jednoho dne Owen pověděl svému šéfovi o potížích se získáním hypotéky a šéf mu přislíbil pomoc. Když mi to Owen vyprávěl, musela jsem se usmát. Jeho šéf naslouchal svému andělovi.

Owenův nadřízený mu pomohl svými známostmi v bance. Ale i s jeho pomocí to trvalo několik měsíců, protože Owenovi bylo teprve devatenáct a banka stále snižovala tu částku, kterou mu byli ochotni dát. Ale nakonec mu hypotéku poskytli. Dodnes se pamatuji na den, kdy Owen dostal zprávu, že je hypotéka schválená. Ohromnou úlevou jsem si oddechla.

Jednou ráno o několik dní později přijelo nákladní auto s malým jeřábem před dům v Maynoothu. Na zahradě složili menší plechový kontejner. Ten byl určen k zapakování věcí, které se budou stěhovat. Od té chvíle jsem do něj začala přemísťovat svoje a Meganiny věci. Megan celý ten rozruch bavil.

Kdykoli jsem si začala dělat starosti, anděl Hosus za mnou přišel a uklidňoval mě. „Lorno, celé šiky andělů strážných šeptají nejružnějším lidem do uší, aby vám pomohli. Některé ty lidi ani neznáš, ale neměj strach, stane se plno zázraků.“

Jednou večer u nás zaklepal soused. Řekl, že od Owena slyšel, že se stěhuju, a nabízel mi pomoc. Když jsem mu pověděla o té staré chalupě, nabídl se, že má kamaráda architekta, Tonyho, že ho tam pošle, aby se na to podíval a řekl mi, co všechno se podle něho bude muset udělat. Nabídku jsem vděčně přijala a některou z příštích nedělí jsem se s Tonym setkala u chalupy. Tony si to tam důkladně prohlédl a potvrdil, co mi řekli synové. Že dům je ve strašném stavu a bude zapotřebí kompletní rekonstrukce. Vysvětlila jsem mu, že nemám peněz nazbyt. Rozhlédl se a přemýšlel, jak by se dal seznam nezbytných věcí zredukovat. Na seznamu byla nová elektroinstalace, rozvod vody a odpady, nový septik, nové podlahy i okenní rámy, protože ty staré byly prolezlé červotočem, a důkladné vystříkání všeho dřeva insekticidem, aby bylo jisté, že žádný červotoč nezůstal naživu. Z toho seznamu se toho moc vypustit nedalo.

Na radu Tonyho a po poradě s chlapci jsem si dala do místních novin inzerát, že hledám nějakého stavbaře. Dostali jsme několik nabídek od různých stavebních firem, ale byly moc drahé a žádaly tolik, že jsem si to absolutně nemohla dovolit. Jednoho dne se na inzerát ozval jistý tesař jménem Eddie a ten zřejmě nebyl tak náročný, a tak jsme se s Tonym i s ním dohodli, že se v sobotu odpoledne sejdem u chalupy.

Přijely jsme s Megan na místo první a Eddie s Tonym chvíli po nás. Klidila jsem se jim z cesty a oni prošli celou chalupu, místnost po místnosti, a všechno

důkladně prohlédli. Po jejich rozhovoru mi pak Tony mezi čtyřma očima řekl, že Eddieho považuje za vhodného člověka, že jeho cena je rozumná a bude schopný udělat hodně práce, i když si později budu muset ještě sehnat instalatéra a elektrikáře. Byla jsem vzrušená. Konečně se věci daly do pohybu. Mám někoho, kdo se pustí do práce na chalupě!

Eddie ještě několik týdnů nemohl začít, protože musel dodělat jinou zakázku. To bylo jen dobře, protože jsme napřed museli chalupu vyklidit. Chtěla jsem se podívat, jestli by se něco ze starého nábytku nedalo zachránit. Staré věci mám ráda. Příští víkend jsem tam jela s Megan a Christopherem. Ubytovali jsme se v nedalekém penzionu. Podařilo se mi toho zachránit docela dost – jeden šatník, dva prádelníky se zásuvkami, dva mramorové stojany na umývadlo. Z dřevěné židličky s dírou pro nočník se mi podařilo udělat nízkou stoličku. Byla bych si toho ráda nechala víc, ale většina nábytku byla tak prolezlá červotočem, že se rozpadala. Co se dalo zachránit, jsme přestěhovali do jedné velké kůlny za domem a já jsem okamžitě začala s hubením červotoče.

Kdykoli jen mohl, Christopher tam o víkendech jezdil pracovat. Velkou práci představovala výměna nadokenních překladů. První den, když jsme s tím začali, mi Christopher řekl, abych za ten překlad vzala a vytáhla ho jako bočník chleba. Podívala jsem se na něho udiveně: Jak by se něco takového mohlo udělat se dřevem? Popadla jsem ten trámek a k mému údivu se mi dřevo rozdrobilo v rukou. Všechny překlady byly zřejmě zpuchřelé a museli jsme je nahradit betonovými. To byla hrozná práce, protože betonové překlady byly nejmíň tři metry dlouhé a strašně těžké. Christopherovi chodil pomáhat jeden kamarád, ale šlo to pomalu. Všimla jsem si, že když dávali ty překlady

na místo, andělé dávali víc pozor než obvykle a říkali mi, abych byla ve střehu. Viděla jsem kolem těch chlapců až pět andělů, kteří jim pomáhali zvedat. Byl na to hrozný pohled, ale utěšovalo mě, že jsou u toho andělé, kteří jsou taky ostražití.

Jednoho dne, když jsem se zase dívala, jak hoši zasazují nové překlady, mi jeden anděl řekl: „Lorno, běž dozadu za dům, čeká tam na tebe anděl Hosus.“ Vylezla jsem jedním oknem ven a přelézala jsem hromady stavebního rumu. Konečně jsem uviděla Hosuse stát u domu. Jako obvykle vypadal jako učitel ze starých časů a plášť mu pohlávil ve větru. Usmíval se a smál se mi – byla jsem celá zaprášená – a řekl: „Lorno, nebereš si toho nějak moc?“

V té chvíli jsem ztratila balanc a začala jsem klouzat dolů. Hosus natáhl ruku a zachytil mě. „Díky, Hosusi, to by mi ještě tak scházelo, nadělat si nějaké modřiny a odřeniny,“ řekla jsem. Posadili jsme se na hromadu rumu, abychom si trochu popovídali, a já jsem se mu svěřila se svými starostmi. „Hosusi, až budou Christopher s kamarádem pracovat nahoře, bude to moc nebezpečné. Není tam žádná podlaha, na kterou by se mohli postavit. Budou muset stát jenom na prknech položených přes trámy.“

Anděl Hosus mě vzal za ruku. „Neboj se, Lorno. Uděláme všechno pro to, aby se nic zlého nepříhodovalo.“ Jeho slova mě naplnila klidem. Zaslechla jsem, že uličkou přijíždí nějaké auto, a Hosus zmizel. Když kluci pracovali nahoře, jenom jednou se stalo, že se nějak smekli, ale podařilo se jim se tam udržet. Věděla jsem, že s andělskou pomocí. Byla jsem moc ráda, když tahle práce byla hotová a všechny betonové překlady byly na místě.

A potom ta stodola - z ní se měla stát největší obytná místnost domu. Tam se musela vytrhat podlaha, a to byla strašlivá práce. Bylo třeba kopat skoro metr do hloubky. Těch prvních třicet centimetrů to docela šlo, byla to hlavně hlína a malé kamínky, ale pod nimi narazili na opravdu ohromné balvany. Nezbylo než si půjčit zařízení na drcení těchto balvanů na menší kousky. A tak se přední zahrádka i dvorek za domem brzy začaly plnit kamennou drtí. Tu a tam musel Christopher proházet cestičku, aby se dalo aspoň projet s kolečkem. Tohle trvalo taky několik měsíců, protože Christopher tam mohl pracovat jen o víkendech. Měla jsem už pocit, že dát tu starou chalupu do pořádku tak, aby se v ní dalo bydlet, bude snad trvat věčně.

Megan jsem s sebou pokaždé nebrala, protože to tam občas bylo hodně nebezpečné. Ona se Christopfera něco natrápila, aby ji tam vzal, že chce ten nový dům ukázat jedné své panence a méďovi. Když tam byla, hrála si někde v koutku s kousky dřívěk. Panence udělala stoleček nebo postýlku a medvídkovi židličku, aby se na ni posadil. Jednou jsem ji poslouchala, jak méďovi nakazuje, aby nespádl na zem, že by se zmazal. Hrozně ráda pozorovala, co se tam děje, a všechno ji fascinovalo. Kdykoli byla na chalupě, byla vždycky spokojená. A taky mnohem uvolněnější. A já jsem při pohledu na ni věděla, že rozhodnutí přestěhovat se bylo správné - navzdory tomu, že práce šla tak pomalu a obtížně.

Občas, když jsem se na Megan podívala, uviděla jsem jejího anděla strážného, jak sedí vedle ní na podlaze a hraje si s ní.

Ten anděl vypadal jako holčička asi osmiletá - o něco starší než Megan, které bylo v té době pět. Ale v

mnohém si byly podobné. Vypadaly jako dvě normální děti, které si spolu hrají, až na to, že anděl strážný na rozdíl od Megan nikdy nebyl zamazaný od prachu. Někdy se její anděl obrátil a pohlédl na mě. Měl velké hnědé oči – jako talíře – a byl krásný a zářivý. Měl dlouhé tmavé vlasy, spletené do copánků a zavázané různobarevnými koženými šňůrkami. Meganina anděla strážného nevidám pořád, ale kdykoli ho vidím, cítím se poctěna. Vlastně to vnímám pokaždé jako poctu, když vidím kteréhokoli anděla strážného. Jak už jsem řekla, to jasné světlo anděla strážného vidím úplně za každým. Nikdy jsem neviděla žádného člověka, ať muže, ženu nebo dítě, který by za sebou světlo anděla strážného neměl. Ale kdykoli se toto světlo otevře a ukáže se anděl strážný, považuju to za výsadu. Dochází k tomu z různých důvodů. Někdy mi anděl strážný řekne, že se jeho svěřenci děje něco nedobrého, a požádá mě, abych se za něj modlíla. Jindy anděl strážný vytvoří spirituální spojení mezi duší té osoby a mojí duší. Já toho člověka už třeba nikdy nespatřím a ani nevím, jak se jmenuje. To totiž není důležité. Strážný anděl toho člověka a můj anděl strážný dělají to, o co je Bůh požádá – aby spirituálně spojili naše duše. Po tu dobu, kdy jeho duše potřebuje spirituální spojení, vidím jeho tvář. Každický den po celý život vídám před sebou tváře mnoha lidí a modlím se za odstranění jejich životních potíží.

Pamatujte si, že anděla strážného má každý. Nikdy nejste sami; anděl strážný vás nikdy neopouští. Jiní andělé přicházejí a odcházejí, i duchové vašich zemřelých blízkých lidí přicházejí a odcházejí. Ale anděl strážný neodchází nikdy. Váš anděl strážný je dar od Boha jen pro vás. Nebojte se požádat svého anděla strážného o pomoc v jakékoli životní situaci. Váš anděl strážný střeží vchod do vaší duše. Je tu proto, aby vám pomáhal, stačí jen poprosit! Takhle jednoduché to je.

* * *

Jednou v sobotu jsem šla sama nakoupit něco pro nás k obědu. Šla jsem úzkou, trochu zarostlou cestou, která vedla podél domu. Jezdily po ní hlavně traktory a také se tudy honila stáda dobytka z jedné farmy na druhou. V tom týdnu hodně pršelo, takže cesta byla dost rozblácená. Ani se nepamatuju, jak jsem došla do obchodů. Někdy se při chůzi dostanu do meditativního stavu modlitby a v tomhle stavu se pak nedokážu rozpomenout, jak jsem se dostala z jednoho místa na druhé.

Ale když jsem šla zpátky, bylo to jiné. Jakmile jsem došla k těm zadním uličkám, najednou vedle mě kráčel anděl Michael. Vysoký jako vždycky, tentokrát s dlouhými tmavými vlasy, trochu nepořádně svázanými vzadu. Měl na sobě těžký kabát a na nohou gumové holinky, takže by si ho člověk snadno spletl se sedlákem, který pracoval na poli. Měla jsem radost, když jsem ho viděla. Vzal mě za ruku. Těžko dokážu popsat, jaké to je, když mě za ruku vezme anděl, ale já v tu chvíli cítím neuvěřitelný mír a lásku. Obrátila jsem se k němu. „Michaeli, kdybys mě tak za tu ruku mohl držet pořád,“ řekla jsem.

Na tohle Michael neodpověděl. Místo toho řekl: „Lorno, myslím, že je čas, abyste se s Megan přestěhovaly do Johnstownu.“

Podívala jsem se na něho zděšeně. „Vždyť v patře není nic hotové, není tam elektrika ani okna. Není tam dokonce ani záchod. Budeme muset chodit ven! A je hrozně zima! Jak to tam sama zvládnu s takovým malým dítětem?“

Michael se na mě povzbudivě usmál a řekl: „Lorno, chci, aby sis za pár dní promluvila s tím stavbařem. Požádej ho, aby dal do pořádku jednu místnost v patře. Bude muset dát nějaká prkna přes trámy navíc, aby to bylo bezpečnější, a také zasadit aspoň dočasná okna. Také by tam měl dát nějaké dveře, které se dají zamknout. Bohužel nebude schopný zatím postavit schody, takže budete muset lézt po žebříku. Ale takhle se aspoň práce pohnou kupředu, protože tam budete každý den.“

Když jsme se zastavili na železničním mostě, mezi mraky vysvitlo slunce. Otočila jsem se k Michaelovi, který mě stále držel za ruku. „Michaeli, ale já se děsně bojím! Vždyť tam není elektrika. Nemůžeme svítit. V té ulici nejsou žádné další domy ani pouliční osvětlení. Když se setmí, je tam tma jako v pytli.“

„Neboj se, Lorno. Mysli na to, že andělé jsou pořád s tebou. Kdykoli dostaneš strach, zavolej mě a já hned přijdu. Tak pojď, ať se dostaneš domů, než zase začne pršet.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Nemůžu se přestěhovat, dokud nebude Ruth mít za sebou závěrečné zkoušky.“

„Tím se netrap,“ usmál se, „to bude za pár týdnů, a tak dlouho budou Eddiemu trvat ty nutné přípravné práce.“

Šli jsme dál a Michael mi za chůze vysvětlil, že moji přátelé, Brennanovi, mají také něco, co mi pomůže. Zeptala jsem se, co to je.

„Třeba stan, Lorno, a nafukovací matrace,“ odpověděl Michael. „V té místnosti nahoře budete bydlet ve stanu.“

Překvapeně jsem na něho pohlédla. „Ve stanu?“ Když jsem se přiblížila na dohled k chalupě, spustil se prudký déšť a Michael zmizel. Rozběhla jsem se po cestičce a byla jsem ráda, když jsem se octla uvnitř z toho deště a zimy. Christopher už vařil na malých kamínkách vodu a vychutnali jsme si šálek čaje a k tomu chleba.

V pondělí ráno jsem zavolala Eddiemu, tomu stavbaři, a řekla jsem mu, že se za pár dní chci s Megan nastěhovat. Rozjela jsem se do Johnstownu, kde jsem se s ním měla setkat a probrat možnosti, jak to udělat, aby se tam dalo bydlet. Eddie dal najevo pochybnosti. „Vážně se chcete stěhovat, než to bude dodělané? Jsou tam krysy. Nebojíte se jich?“ Věděla jsem, že tam krysy jsou – viděla jsem je. Jednou jsme s Christopherem seděli na prknech a svačili, a vtom tam přiběhly tři krysy, panáčkovaly na zadních a koukaly po jídle! Ten děda, který tam bydlel předtím, ty krysy krmil; zřejmě je měl jako domácí mazlíčky. Eddie se nabídl, že je otráví, ale mně se to moc nelíbilo. Řekla jsem mu, aby tu místnost nahoře dobře zabezpečil, a já že budu ty krysy vyhánět a doufat, že to pochopí.

Když toho dne večer Eddie odcházel, řekl mi: „Jste statečná ženská!“

Později jsem Megan odvedla do auta, zapnula jsem ji do autosedačky a dala jsem jí omalovánky a pastelky. Řekla jsem jí, že se jdu ještě podívat, jestli jsem v domě nic nezapomněla. Vlastně nebylo možné tu chalupu nějak zamknout. Okna byla zatlučená prkny a přes vchod bylo také vzepřené prkno. Zavolala jsem Michaela. Zjevil se okamžitě. Měl na hlavě jasně žlutou bezpečnostní helmu a v ruce držel lopatu. Vypadal nádherně jako vždy a oči mu zářily živoucím jasným jako slunce. Stará chalupa se celá rozsvítila. Michael

vešel do pokoje a položil mi ruku na rameno. Lopata, kterou předtím držel, zmizela. „Volala jsi mě, Lorno.“

Podívala jsem se na něho. „Michaeli, tvoje lopata zmizela, ale pořád máš na hlavě helmu!“ Oba jsme se rozesmáli. „Děkuji ti, Michaeli, hned jsem klidnější,“ řekla jsem. Od chvíle, kdy mi řekl, že bych se měla přestěhovat do té staré chalupy a spát ve stanu, jsem cítila velkou úzkost. Představa, že budu bydlet na staveništi bez dalšího dospělého, mě děsila. Ale Michaelova přítomnost mě uklidnila.

„Lorno,“ řekl Michael, „ty to zvládneš. Nezapomínej, že andělé budou s tebou. Bůh ví o tvém strachu a úzkosti. Bůh ti řekl, že to máš zkusit a na svoje obavy zapomenout.“ Pak opět promluvil prakticky. „Ted“ bys měla jít zavolat Brennanovým a poprosit je, aby ti půjčili ten stan a nafukovací matraci.“ Sáhl mi na temeno hlavy a zmizel. Zavřela jsem za sebou provizorní dveře a pomalu jsem se loudala k Megan a k autu.

Když jsme přijely k brance u domu Brennanových, otevřely se dveře do haly a v nich stála Maura. Za ní se schovávaly některé z menších dětí. Zřejmě je náš příjezd potěšil a za chvíli jsme seděly u čaje a sendvičů a povídaly jsme si. Řekla jsem Mauře i babi Brennanové o svém plánu nastěhovat se do chalupy, přestože rekonstrukce není dokončená. Obě ženy mi nabízely, že můžeme s Megan spát v jejich obývacím pokoji, ale já jsem byla rozhodnutá, že se nastěhujeme do staré chalupy. Naléhaly na nás, abychom se v tom případě chodily k nim alespoň sprchovat a na večeři. A ovšemže mi také nabídly, že nám půjčí stan a nafukovací postel, aniž jsem je o to požádala – přesně jak to Michael slíbil.

Uplynulo několik týdnů, než jsem nachystala ty věci, které budeme nezbytně potřebovat. Modlila jsem se, aby mi andělé naznačili, kdy je ten správný čas, abychom se přestěhovaly.

Bylo to v Maynoothu, jednoho deštivého dne v červenci 2002. Ruth den předtím složila ve škole závěrečné zkoušky. Odkládala jsem chvíli, kdy se vydám na nákup, protože jsem doufala, že přestane pršet a že se vyčásí. Odpoledne skutečně začalo prosvítat mezi mraky slunce. Vzaly jsme si s Megan pláštěnky a holinky a vyrazily jsme. Bylo chladno, ale aspoň už nepršelo. Megan se cestou do vesnice brouzdala v kalužích. Nakoupily jsme, ale když jsme dorazily na počátek cesty k domu, znovu se zatáhlo a začalo poprchávat.

„Pojď, budeme hrát hru, jestli se do nás déšť trefí,“ navrhla jsem.

Megan byla hned pro. Při chůzi jsme se vedly za ruku a já jsem dcerce řekla, ať druhou ručičku natáhne a cítí, jestli chytí nějakou kapku. Megan to udělala a hned mi hlásila: „Mami, taky cítím, že se mi déšť trefuje do obličeje.“ Vystrčila i jazyk a snažila se pochytat dešťové kapky. Chvíli jsme běžely a pak zase zpomalily a za chvíli jsme byly doma - úplně promoklé. Megan rozpráhla ruce a běhala kolem dokola po zahradě. Já jsem se nemohla dočkat, až budu v suchu, ale Megan mě prosila, aby směla ještě zůstat venku na dešti.

Sotva jsem otočila klíčem v zámku, abych užuž byla z toho deště, zůstala jsem jako opařená! Přímo ve dveřích stál anděl Kaphas. Pořádně jsem se lekla! Za ty roky, co jsem ho neviděla, se vůbec nezměnil -

naposled to bylo, když mi přišel říct, že má zvláštní zprávu týkající se Joea. A teď jako tehdy byl na něho úchvatný pohled – vypadal úžasně a velkolepě. Zdálo se, že je utvořen ze skleněných, stejně velkých střepein. Měl ostré rysy a ty skleněné úlomky mu odrážely světlo do obličeje. Vycházela z něho krásná, jemná okouzlující hudba. Byla jsem jako očarovaná.

„Dobrý den, Lorno,“ promluvil Kaphas mírným, tichým hlasem. „Jsi připravená? Máš už zabaleno? Během tohoto víkendu se s Megan přestěhujete do Johnstownu. Nechci slyšet žádné námitky ani otázky.“ Usmál se, jako by tím chtěl říct, že pokud jde o něho, je to domluvené. Máme se o víkendu přestěhovat. Podíval se na Megan, která se pořád ještě proháněla po zahradě v dešti s rozpaženýma rukama. „Běž za Megan a ukaž jí, jak se může ze života radovat ještě víc. Vzpomeň si, co jsme tě učili, když jsi byla ještě dítě, jak si máš vychutnat světlo a energii deště.“

Bez jediného zaváhání jsem odložila nákupní tašky na podlahu v hale a rozběhla jsem se do deště za Megan. „Zahrajeme si ještě jednu hru.“ Vzala jsem ji za pravou ruku, jenom jsem se jí dotýkala konečky prstů. „Zvedni hlavu k nebi a nech oči otevřené.“ Megan byla celá rozrušená. Vnímala déšť, který jí smáčel obličej, a oči jí začaly zářit. Anděl Kaphas se přiblížil, mne vzal za pravou ruku a Megan za levou; byli jsme v kruhu, jako bychom chtěli tancovat Kolo, kolo mlýnský. Život vířil kolem nás – světlo a život deště, energie padající z nebe. Viděla jsem každou jednotlivou kapku, pomalu směřující k mým očím. Světlo a život deště se nás dotýkaly a energie života vířila kolem nás. Bylo to něco neuvěřitelného.

Točila jsem se dokola s očima dokořán, dívala jsem se vzhůru do deště, a vtom jsem ucítila silný náraz a

ztratila jsem dech. Moje duše vystoupila z mého těla o kousek dopředu. Nejen moje duše, duše každého člověka sídlí normálně v těle – vlastně vyplňuje tvar celého těla. Kdykoli se duše pohne vpřed, odehrává se něco spirituálního. Když se to stane mně, vidím svou vlastní duši před sebou. A jakmile ji spatřím, naplní mě to neskonale radostí a mírem – s jistotou vím, že Bůh se postará o všechno. Vlastně nevím, jestli i někdo jiný je schopen vidět svou vlastní duši.

Kdykoli se mi dostane té velké výsady spatřit něčí duši mimo tělo, vídám ji jenom o něco málo vepředu, jinak zůstává v těle. Jediná výjimka, na kterou se pamatuju, byla v případě mého otce, než zemřel. Tehdy jsem viděla, jak se celá jeho duše vznáší nad tělem, připoutána k němu zlatým řetězem.

Stále si ještě nejsem jistá, jestli tenkrát moje duše vystoupila z těla. Mohu se jenom domýšlet, že se andělé snažili mě znovu zapojit do života, pomoci mi, abych se smířila s tou ztrátou a znovu měla radost ze života. Déšť ustal tak náhle, jako předtím spustil! A právě tak nečekaně se rozzářilo slunce. Přestaly jsme se s Megan točit a na chvíli jsme se zastavily. Megan stála bez pohnutí a oči měla jako talíře. Viděla jsem anděla Kaphase, který stál za Megan. Položil jí ruku na hlavu a všechno se vrátilo k normálu.

„Maminko, viděla jsi, jak v těch kapkách svítilo světlo, úplně všechny barvy? A jak byly ty kapky veliké!“ volala nadšeně.

Usmála jsem se. „Megan,“ řekla jsem, „to se tě dotklo světlo života z energie deště.“ Megan si samozřejmě vůbec nevšimla, že by na mně bylo něco divného. Prosila mě, abychom si ještě hrály, ale já jsem řekla, že už musíme jít dovnitř a osušit se. Odběhla do domu. Já jsem se obrátila ke Kaphasovi.

„Mockrát ti děkuju,“ pronesla jsem hlasem plným vděčnosti. Kaphas pak udělal něco, co andělé dělají jen zřídka. Vykročil ke mně a jeho obraz postupně bledl. Začal stoupat k oblakům a já jsem uslyšela překrásnou hudbu. Tu hudbu bylo slyšet, dokud úplně nezmizel. Věděla jsem, že to udělal pro mě, a z celého srdce jsem mu děkovala. Když jsem se ohlédla, uviděla jsem Megan stát ve dveřích do předsíně. Anděla Kaphase jsem se nikdy nezeptala, jestli Megan dovolil, aby ho zahlédla nebo slyšela jeho hudbu – možná to jednoho dne udělám.

Andělská chodidla mi svítí na cestu

Toho večera jsem po jídle poslala Megan, ať si jde hrát do svého pokojíčku. Potřebovala jsem si promluvit s jejími velkými sourozenci. Když jsme pak s čajem seděli u stolu a hovořili, řekla jsem jim, že konečně přišel čas, abychom se s Megan přestěhovaly do Johnstownu. Odjedeme v sobotu ráno. Christopher řekl: „Bude s tebou muset jet aspoň jeden z nás, mami.“

„Ne,“ odpověděla jsem, „musím odjet jenom já a Megan. Všechno už je domluvené s Maurou Brennanovou a její rodinou. Nejdřív se zastavíme u nich doma a poobědváme s nimi. Pak odjedeme do chalupy se stanem a nafukovací matrací.“

Ruth se smíchem prohlásila, že se za námi vypraví při nejbližší příležitosti, protože chce vidět, jaké to je, mít postavený stan v ložnici. Owen si dělal starost. „Ale máš jen malý plynový vaříč. Jak to budete dělat s jídlem?“ Uklidnila jsem ho, že Brennanovi nám řekli, že k nim můžeme kdykoli přijít na oběd. Pak jsme hovořili o tom, jaké je to štěstí, že mám tak dobré přátele, kteří jsou navíc tak blízko.

O něco později jsem Megan řekla, že se o víkendu budeme stěhovat. Radostí začala poskakovat. Už se nemohla dočkat, kdy bude sobota, a těšila se, že bude spát ve stanu. Honem utíkala za bratry a sestrou, aby jim to pověděla. A já jsem se na stěhování už také těšila. Věděla jsem, že to bude pro mě stejně dobré jako pro Megan.

Týden rychle ubíhal. V pátek večer jsme měli všechno připravené v předsíni, že to v sobotu ráno nanosíme do auta. Moc dobře jsem se nevyspala, protože mi bylo těžko u srdce. Už se mi začalo stýskat po Christopherovi, Owenovi a Ruth. A také mi dělalo starost pomyslení, že se budou muset postavit na vlastní nohy, ačkoli ještě zdaleka nejsou dospělí. Převalovala jsem se v posteli a často jsem se modlila. V zoufalství jsem zvolala: „Andělé, prosím vás, uspěte mě.“ Vtom jsem ucítila, že mi na posteli sedí anděl, a když jsem se otočila, viděla jsem, že je to Amen. „Lorno, přestaň si dělat starosti,“ řekla a dotkla se mých víček. „Teď zavři oči, potřebuješ se vyspat.“ Usnula jsem. Spala jsem až do osmi hodin, a jen jsem otevřela oči, hned jsem Amen poděkovala. Christopher mi u snídani řekl: „Mně je jedno, co si myslíš. Já za tebou pojedou na motorce. Sejdeme se u domu Brennanových.“ Ne protestovala jsem. Upřímně řečeno se mi trochu ulevilo.

Do deseti hodin byly všechny věci v autě. Začali jsme se objímat na rozloučenou. Viděla jsem, že Ruth, Owen i Christopher mají v očích slzy. Zadržovali je, aby nerozrušili Megan. Ta byla ráda, že Christopher jede s námi. „Můžeš taky spát ve stanu,“ slibovala mu. Mrkla jsem na něho, ať nic neříká. Owen zvedl Megan do výšky a pohoupal ji. Ta na všechno okamžitě zapomněla. Potom ji Owen posadil do auta a připnul popruhy v autosedačce. Ruth otevřela bránu, a když

jsme vyjely a podívala jsem se do zpětného zrcátka, viděla jsem, jak všichni tři stojí v bráně a mávají. V tom okamžiku ze světla za nimi vystoupili jejich andělé strážní. Byl to překrásný pohled a naplnil mě důvěrou, že se mým dětem nic nestane.

Byly jsme na cestě asi hodinu, když nás předjel Christopher na motorce. Pak jsme dojely k Brennanovým; jejich děti si hrály na zahradě a čekaly na nás. Christopherův motocykl stál už na příjezdové cestě. Všichni nás radostně přivítali. Po obědě odnesla Maura s dětmi nafukovací matraci do chalupy, vzaly to zkratkou přes pole za jejich domem. Já jsem pozorovala Christophera, kterému se nějak podařilo naložit stan do auta. Místo už tam nebylo, ale andělé mu pomohli ho tam ještě vmáčkнуть. Když jsem dojela k chalupě, Maura s dětmi už na nás čekala. Prošla jsem provizorními dveřmi do místnosti, které dosud říkáme stodola. Eddie udělal, co bylo v jeho silách, aby ji vyklidil – ale stejně tam byla pořád řůra stavebního materiálu. Prkna byla vyrovnána do výšky, byly tam trubky všech velikostí a tvarů, pytle směsi na omítku, kbelíky hřebíků a spousta náradí. Usmála jsem se. Anděl Michael měl pravdu. Eddie udělal opravdu moc pěkný žebřík, po kterém jsme měly chodit nahoru. Vypadal solidně, jenže byl to jen žebřík, a do patra to bylo hodně vysoko.

Maura lezla po žebříku jako první, za ní Christopher a Megan. Ta byla nervózní, i když jsem ji ujišťovala, že polezu hned za ní. „Mami, já mám strach, že spadnu,“ fňukala. Utěšovala jsem ji, že ji chytím, kdyby něco. Christopher ji zase povzbuzoval shora. Když se dostala na vršek žebříku, Christopher ji chytil a zvedl na fošnu. Od vrcholu žebříku k naší ložnici byly položeny jako můstek dvě fošny a po obou stranách byl prázdný prostor. K ložnici to bylo dost daleko – asi pětadvacet

kroků – a Christopher kladl Megan na srdce, aby byla velmi opatrná a nikdy nechodila sama. Zbývajících Brennanovic děti vyběhly za námi po žebříku bez zaváhání, jako by to dělaly každý den. Když jsem se dostala do ložnice, užasla jsem, jak je prostorná. Stavbař odvedl dobrou práci. Bylo výborné, že zasadil alespoň prozatímní okna, i když kolem nich trochu táhlo. Děti se začaly honit po místnosti. Maura řekla svým děvčatům, ať dají na Megan pozor, a pak jsme se vydaly dolů, abychom vybalily věci z auta. Megan a Brennanovic děti seděly na podlaze a hrály na tleskanou. Kolem nich se objevil kroužek andělů. Usmála jsem se a zavřela za sebou dveře.

Dostat nahoru do patra stan a ostatní věci nebylo zrovna lehké a bylo to o strach. Nepřestávala jsem mluvit s anděly a prosit je o pomoc. Nakonec jsme měli všechno nahoře. Když jsme stavěli stan, děti byly jako u vytržení. Mezitím se začalo stmívat, tak jsme dali do stanu matraci, polštáře a deky. Všechno to vypadalo útulně. Maura se rozhodla jít s dětmi domů, než se moc setmí, protože se muselo zase přes ty fošny a po žebříku dolů. Vytáhla jsem z jedné krabice baterku. Když jsme vycházeli z místnosti, zaslechla jsem Megan, jak se Christophera vyptává, kde chce ve stanu ležet. Než jsem zavřela dveře, Christopher na mě mrkl.

Mauru s dětmi jsem odvezla domů. Když jsem se vracela k chalupě, na pár minut jsem zastavila v uličce. Teď už byla úplná tma, jen z okna ložnice vycházelo tlumené světlo. Vypadalo to tak přívětivě. Byla jsem šťastná. Rozsvítila jsem baterku, když jsem vystoupila z auta, a vylezla zase nahoru po žebříku. Nakoukla jsem do stanu na Megan. Už spala. Christopher šeptal: „Maminko, vůbec nebyl žádný problém, když jsem Megan vysvětlil, že tady

nezůstanu. Pochopila, že se musím vrátit do Maynoothu, protože jdu ráno do práce. Budu za vámi jezdit tak často, jak jen to půjde.“ Objal mě, vzal si helmu a řekl mi, ať za ním zamknu. Slyšela jsem, jak jde po fošnách a pak sestupuje po žebříku. Vyhlédla jsem z okna a na rozloučenou mu zamávala. Pak jsem se za ním dívala, dokud světlo jeho motorky nezmizelo. Ucítila jsem na rameni dotek andělské ruky. Otočila jsem se a uviděla anděla Hosuse. S úsměvem řekl: „Tak konečně bydlíš, Lorno, i když ve stanu v ložnici. Ted' už potřebuješ jenom táborák, na kterém by sis uvařila vodu na čaj.“

„To je nápad,“ řekla jsem, zapálila jsem malá kamínka a nalila do ešusu vodu z láhve. Můj první šálek čaje v mém novém domově! „Hosusi, mně se tady vážně líbí, připadám si tu jako doma,“ prohlásila jsem a pak jsme si chvíli povídali. Potom se Hosus koukl do stanu na Megan. Řekl mi, že se potřebuju taky vyspat a zmizel. Pomalu jsem se nasoukala do stanu, abych neprobudila Megan. Usnula jsem snad za několik vteřin.

* * *

Když jsem v chalupě ted' pořád byla, práce pokračovaly rozhodně větším tempem. Za jedné bouřlivé červencové noci kolem domu skučel vítr. V té staré chalupě bylo plno škvír a výklenků a vítr dělal hrozný rámus. Jeden anděl mě probudil se slovy: „Lorno, Megan stůně. Má vysokou horečku. Musíš ji dopravit do domu k Mauře.“ Potom pokračoval: „Zvedni ji a vezmi ji na záda.“ Zděsila jsem se. Jakkak asi přejdu po těch prknech a slezu dolů po žebříku s

nemocným děckem na zádech? Anděl zmizel. Otočila jsem Megan na záda. Byla rozpálená a celá zpocená. Vzala jsem baterku a klíčky od auta. Když jsem otevřela dveře ložnice, neviděla jsem vůbec nic. Byla tma jako v pytli. Ani měsíc nesvítil. Chvilku jsem tam stála, aby si oči zvykly na tu tmu.

Ten anděl, který mě probudil, se objevil přede mnou a řekl: „Půjdu napřed. Nic se neboj, Lorno. Megan bude v pořádku.“

„Jenže já se bojím,“ odpověděla jsem. „Megan je hrozně těžká a přímo hoří.“ Kolem nás byla černočerná tma. Zdálo se mi, že světlo, které vrhá baterka, je slabé. Neviděla jsem nic jiného než fošny a anděla před sebou. Slabé světlo, které vycházelo z anděla, se nikde neodráželo. Ale najednou se prkna rozjasnila světlem vyzařujícím z andělských chodidel. Andělé mi pomáhali.

„To je opravdu děsné,“ řekla jsem andělovi kráčejícímu přede mnou. Bála jsem se, že ztratím rovnováhu a že spadneme z můstku dolů do přízemí.

Anděl se ohlédl a uklidňoval mě: „Pojď za mnou.“ Pomalu jsem našlapovala na prkna. Slyšela jsem hlas anděla, který říkal: „Nespadneš, Lorno. Hezky krok za krokem.“

Když jsem došla k okraji žebříku, zeptala jsem se: „Ale jak se dostaneme teď dolů?“

Anděl odpověděl: „Polož Megan na ty dvě fošny a sama si klekni a opři se vpředu rukama.“ Položila jsem Megan co nejbliž žebříku, nadechla jsem se a svezla se na všechny čtyři. Ucítla jsem, že mi anděl vzal baterku z ruky. Potom jsem stoupla jednou nohou na první příčel. „Teď si přehod’ Megan přes levé rameno,“ radil

mi anděl. Když jsem dostala dcerku do této polohy, celá jsem se třásla. Strašně jsem se bála, že spadneme.

Vedle mě se objevil anděl Hosus. „Lorno, nezadržuj přece dech. Vedeš si moc dobře.“ Jakmile jsem měla u sebe Hosuse, hned jsem byla klidnější a pevně jsem se na žebříku postavila. Když jsem potom pomaloučku slézala, přičel po přičli, anděl Hosus se pohyboval se mnou. Během celé té klopotné cesty se Megan úplně neprobrala. Věděla jsem, že má halucinace; slyšela jsem, jak si sama pro sebe povídá nějaké nesmysly.

Jakmile jsme se dostaly na dolní konec žebříku, pocítila jsem ohromnou úlevu. Prošla jsem ostatními místnostmi i stodolou a anděl, který kráčel přede mnou, mi celou dobu svítil na cestu. Hosus stál u provizorních dveří a otevřel mi. Jakmile jsem byla venku, obrátila jsem se a poděkovala andělovi s tím krásným světlem. Usmál se a řekl: „Jmenuji se Avajil,“ a pak zmizel.

Přešla jsem dvůr a uložila Megan do auta na zadní sedadlo. Když jsem otočila klíčkem v zapalování, zahlédla jsem ve zpětném zrcátku, že za Megan na okamžik vystoupil ze světla její anděl strážný. Viděla jsem, jak jí s neskonalou něhou a láskou otírá čelo. „Lorno, šlápní na to,“ ozval se ze sedadla spolujezdce Hosus.

Když jsem vjela na příjezdovou cestu, v Mauřině domě se svítilo. Ulevilo se mi, protože dveře do haly se otevřely. Maura mi pomohla s Megan do domu. Položily jsme ji do vany s vlažnou vodou a omyly ji houbou. Potom jsme jí daly lžící medicíny a uložily ji do postele. Megan se na nás usmála a okamžitě usnula. Zvolala jsem doktorovi a ten slíbil, že přijde brzy ráno. Ráno se na Megan skutečně přišel podívat. Řekl, že má zduřené

uzliny a zánět hrtanu, ale ujistil mě, že za pár dní bude v pořádku. Těch několik dní jsme strávily v Maurině domě.

Rozkřiklo se, že jsem se přestěhovala, a lidé mě začali zase vyhledávat. Někteří se ani nedostali na dvůr kvůli hromadám sutí a přes bláto, ale vcelku jim to zřejmě nevadilo. Někdo někdy zastavil a byl málem v šoku, protože vystoupil z auta a šlápl do bláta. Když lidé volali, začala jsem jim říkat, aby si vzali gumovky. Také jsem jim říkala, že v domě není záchod a že musejí jít někam do křoví, zrovna jako to děláme my. Většinou se zasmáli a na chvíli někam zmizeli.

Jednoho slunného dne jsem s Megan právě vyšla z chalupy; chystaly jsme se na procházku. Zahlédla jsem, jak do ulice zahýbá nějaké auto a jede směrem k nám. Bylo mi jasné, že ať sedí v tom autě kdokoli, jede za mnou, protože jsem před autem viděla anděly, kteří ho vedli a upozorňovali na výmoly. Také jsem viděla jednoho anděla u dvířek řidiče. Auto zastavilo a žena, která v něm seděla, stáhla okénko a ptala se mě, jestli nevím, kde bydlí Lorna. Představila jsem se. Žena řekla, že se jmenuje Margaret a že už mě v Johnstownu hledá podruhé. Zoufale toužila po setkání se mnou, protože její děti mají zdravotní problémy. „Umínila jsem si, že vás najdu. Pořád jsem opakovala vaše jméno andělům. Ještě nikdy jsem se tak vroucně nemodlila a díky Bohu a andělům jsem vás našla.“ Hovořily jsme ještě několik minut a já jsem Margaret slíbila, že za několik dní přijmu ji i její děti – čtyři chlapce, jak jsem se dozvěděla. Vysvětlila jsem jí, že se budu muset na chlapce podívat v jejich autě, a ne v domě, kde je všechno ještě vzhůru nohama, protože

jsou tam řemeslníci, a také jsem jí řekla, že v domě není ani záchod.

„Lorno, kdybyste bydlela v chatrči uprostřed močálu, mně by to nevadilo,“ odpověděla Margaret. „Já jen chci, abyste se podívala na mé syny.“

O několik dní později přijelo auto co nejbliž ke dveřím chalupy. Odvedla jsem Megan k Mauře, aby nás nerušila. Běžela jsem k autu s pláštěm přehozeným přes hlavu, protože lilo jako z konve, a otevřela jsem dvířka. Uvnitř auta bylo hodně plno. Byla tam Margaret a její čtyři krásní synkové, spousta věcí, jaké by děti mohly potřebovat – hračky, jídlo, pití a rezervní oblečení. A také andělé. Auto bylo plné andělů!

Děti se ani trochu nestyděly a hned na mě začaly mluvit – všechny najednou. A současně na mě mluvila i Margaret. V autě bylo teplo a útulno, byla tam spousta lásky. Anděl sedící za jedním z chlapců mi řekl, že chlapec není zdrav, má těžké astma. Mohlo mu být takových pět let a byl celý bledý. Natáhla jsem ruku dozadu a dotkla jsem se ho. Jeho matka mi řekla, že se jmenuje Tony. Stěží zadržujíc slzy, když ho pozorovala, jak si spokojeně hraje v zadní části auta, mi vyprávěla, že doktoři už nevědí, co by pro něho mohli udělat. Stále mu mění léky, ale nepomáhá to. Poslouchala jsem Margaret, přitom jsem beze slov hovořila s anděly a držela ruku na Tonyho koleně. Poslechla jsem si odpověď andělů a Margaret jsem řekla, ať jde ještě jednou k jejich doktorovi a požádá o nové vyšetření.

Pomodlila jsem se za Tonyho a požehnala jsem mu. Pak jsem poprosila Boha, aby mu poslal na pomoc anděly léčitele, kteří budou neustále v jeho přítomnosti. Jejich léčení je zapotřebí, aby z tohoto dítěte vyrostl zdravý a silný jedinec. Pomodlila jsem se a požehnala jsem i třem ostatním chlapcům. Poprosila

jsem jejich anděly strážné, aby jim pomáhali být hodní kvůli mamince a tatínkovi. Děti řekly mamince, že taky potřebuje moje požehnání. Matka je napomenula, ať jsou potichu a hrají si s hračkami, a pak se obrátila ke mně. Viděla jsem anděly, jak kolem dětí staví štít, aby jim znemožnili poslouchat, o čem hovoříme.

Margaret mi vyprávěla o svém vztahu k manželovi. Jak má pocit, že se od sebe vzdalují a jak už se s tím nedokáže vypořádat. Měla strach, že se její manželství rozpadne. Manžel pracuje celý den, a když přijde domů, ona je už také strašně unavená a s dětmi nemá chvílku klidu. Tony potřebuje, aby se mu hodně věnovala, a to jeho bratrům občas vadí. Dokážou být drzí a těžko se zvládají, a otec na ně křičí. A skončí to pak tím, že všechny děti brečí. Je to hrozně stresující, postěžovala si Margaret. Podívala jsem se na ni. „Margaret, poprosila jsem jejich anděly strážné, aby jim pomáhali být hodní,“ řekla jsem. „A prosím vašeho anděla strážného i anděla vašeho manžela, aby vás spojili opětovnou láskou a abyste si na sebe našli čas.“ Požehnala jsem jí a pomodlila se za ni.

Margaret mě prosila, jestli by směla za několik týdnů zase přijet, a já jsem souhlasila. Když se pak objevila, byla to úplně jiná žena. Stres z její tváře téměř zmizel a usmívala se. Margaret za mnou přijela ještě několikrát a pokaždé jsem viděla změnu k lepšímu. Také mi řekla, že byla s Tonym u specialisty a jeho stav se zlepšil.

A nakonec už mě vůbec nepotřebovala. Po nějakém čase, asi po roce, kdy se neozvala, mi zavolala, jestli by zase mohla přijet. Tentokrát poprvé vzala s sebou i manžela a všechny chlapce. Její muž mi děkoval za to, co jsem udělala – že jsem si udělala čas na Margaret i na jejich děti. Vyprávěl mi, o kolik líp je teď na tom

Tony. Margaret vypadala šťastně. Stála vedle něho a on ji objímal kolem ramen. Manžel jí řekl, že ji miluje. Její strach, že se jejich manželství rozpadne, se rozplynul. Děkovala Bohu i andělům, že je opět spojili láskou. Moc mě to potěšilo. Požehnala jsem jim a pomodlila jsem se za ně i za malého Tonyho.

Jednou odpoledne jsem venku uslyšela nějaký hluk, a když jsem vyhlédla z okna, uviděla jsem hezky oblečeného pána vystupovat z auta. Začal přelézat hromady stavebního odpadu ve svých nablýskaných polobotkách, a ačkoliv si dával moc velký pozor, nakonec stoupl do bláta. Pozorovala jsem ho z okna v prvním patře a neubránila jsem se smíchu. Kolem něho se rojili andělé a opíčili se po něm. Vzala jsem Megan za ruku a vydaly jsme se po fošnách – teď už jsme na to byly zvyklé a nedělalo nám to nejmenší potíže – a pak po žebříku dolů. Když jsme došly do stodoly, ten muž právě procházel provizorními dveřmi. Boty i kalhoty měl celé zabláčené a tvářil se dosti nešťastně. Anděl stojící vedle něho mi řekl, že na mě chtěl udělat dojem, a teď je zklamaný. Začal se omlouvat, že přijel bez ohlášení, a představil se jako Robert. Prosil mě, jestli bych mu mohla věnovat pět minut a dát mu požehnání. Odpověděla jsem, že čas mu samozřejmě věnuju, ale musíme se uchýlit buď do jeho, nebo do mého auta, a že budu mít u sebe dcerku. Robert viditelně trochu zaváhal a anděl, který mu stál po boku, zavrtěl hlavou a řekl mi: „Ne, Lorno, musíš s ním mluvit o samotě.“

Právě v tu chvíli vešel do stodoly Eddie, a tak jsem ho požádala, jestli bych mu mohla na chvíli svěřit Megan. Viděla jsem na Robertovi, že se mu ulevilo. Hned navrhl, abychom se šli posadit do jeho auta, že

mi nechce do mého nanést bláto. Odpověděla jsem, že moje je už zablácené ažaž. Když jsem otevřela dvířka jeho velkého luxusního vozu, byl cítit ještě novotou. Všechno přímo zářilo čistotou. Řekla jsem, že půjdeme do mého auta, ať mu nezmažeme to jeho, které je zřejmě nové a velmi drahé, ale Robert trval na tom, abychom si sedli tam. Vyprávěl mi, že má mnoho zdravotních potíží a také rodinných problémů. Zatímco mluvil, já jsem se modlila, aniž si toho všiml. Světlo jeho anděla strážného se na chvilíčku otevřelo a vzápětí se zase zavřelo. Potom jsem uviděla anděly léčitele, jak se jeden po druhém shlukují kolem Roberta. První anděl se dotkl jeho hlavy, druhý hrudníku a třetí bederní páteře. Zároveň čtvrtý anděl jako by obklopoval jeho tělo životní energií. Tito andělé byli krásní a jasní, vysocí a velmi štíhlí. Vypadali, jako by byli z čirého křišťálu. Každý z nich byl zcela jedinečný, a já jsem viděla milost Boží, jasný paprsek světla, který vstoupil do každého anděla. Byli to andělé léčitelé. Všimla jsem si, že Robert se změnil a je průsvitný. Při tom, jak mi vyprávěl o svých potížích, jsem viděla každý jeho tělesný orgán, všechny žíly i tepny. Spatřila jsem anděla, který jel prstem po jeho žílách a tepnách, jako by chtěl v Robertově těle povzbudit životní energii. Ten si to samozřejmě neuvědomoval. Skončil své vyprávění a poprosil mě, abych mu požehnala, a v té chvíli jako by se všichni andělé léčitelé spojili v jednoho. A když jsem na konci požehnání vyslovila „Amen“, zmizeli.

Robert na mě pohlédl. „Už teď je mi mnohem líp. Směl bych přijet ještě někdy?“ Odpověděla jsem, že může přijet, ale pod podmínkou, že si zajde k lékaři a nechá si udělat rozbor krve. Dala jsem mu číslo svého mobilu, aby mi příště mohl zavolat předem. Asi za čtyři týdny se znovu objevil. Lékaři zjistili jeho problém a začali jej řešit. Řekli mu, že bude brzy zdrav. Během

několika let za mnou Robert přijel ještě mnohokrát. Za tu dobu jsem mohla pozorovat, jak se proměňuje v mnohem optimističtějšího i dbalejšího mladého muže, který dokáže žít naplno. Také se naučil být mnohem uvolněnější a neformálnější a už se také neoblékal do svátečního, když jel za mnou.

V září roku 2002 začala Megan chodit do místní školy v Johnstownu. Vroucně jsem si přála, aby si tam udělala kamarády. Prvního dne ráno nechtěla do školy jít. Přemlouvala jsem ji, ať si vyzkouší školní uniformu, a nakonec souhlasila, ale pod jednou podmínkou. „Maminko, půjdeš se mnou do třídy, abys poznala paní učitelku?“

Usmála jsem se na ni. „Copak sis myslela, že tě nechám u dveří a odejdu?“ Vrhla se mi kolem krku, přitiskly jsme se k sobě.

Nějakou dobu to trvalo, než si ve škole zvykla, zaběhla se do pravidelných povinností a našla si kamarády. Ruth jezdila za námi do Johnstownu tak často, jak jen to bylo možné. Mají se s Megan moc rády.

V listopadu roku 2002, půl roku poté, co jsme se provizorně nastěhovaly, byl dům konečně řádně obyvatelný a my jsme mohly sbalit stan a nastěhovat se se vším všudy. Nahoře teď byla položená dřevěná podlaha a my jsme byly moc rády, že už nemusíme chodit po tom můstku z fošen. Okna byla zasklená a měly jsme pořádné vchodové dveře. Tedy ještě tam nebyly schody a musely jsme nahoru a dolů po žebříku, ale to už nám tolik nevadilo.

Večer před tím „velkým stěhováním“ k nám přijela Ruth a Megan měla radost, že ji vidí, jako pokaždé. Druhý den ráno přijelo nákladní auto s velkým kontejnerem plným našich věcí, které jsme zabalili před tolika měsíci. Přijeli i Christopher a Owen. Ze všeho nejdřív jsme šli do místnosti, ze které měla být moje ložnice, a složili jsme stan, v němž jsme s Megan půl roku spaly. Smáli jsme se, jak nafukovací matrace pískala, když jsme z ní vypouštěli vzduch. Když bylo všechno srolováno, odnesli jsme malý plynový vařič a nádobí dolů do budoucí kuchyně.

Sundat nábytek z nákladáku a rozmístit ho v místnostech v přízemí nebyl celkem problém, ale dostat nahoru po žebříku postele, matrace a další kusy nábytku, to bylo něco jiného. Nakonec bylo všechno na místě, a jen co si kluci vypili čaj, zamířili s nákladákem k Dublinu.

Rozhlédla jsem se po stodole. Sice jsme už měly nábytek, ale pořád tam byl hrozný nepořádek. Všude se válely hromady stavebního materiálu. Jelikož v přízemí nebyla dosud položená prkenná podlaha, byl tam jen beton a všude plno prachu. Čekala nás ještě spousta práce. Ruth navrhla, abychom začaly mou ložnicí, ale já jsem měla pocit, že nejdřív musíme dát do pořádku pokojíček Megan. Vždyť tak dlouho neměla svou vlastní ložnici. Ruth s Megan se vzaly za ruce a zamířily halou k žebříku.

Za chvíli se objevil anděl Hosus a posadil se na hromadu prken ve stodole. Tentokrát měl na sobě fialový hábit, který se lišil od jeho obvyklého učitelského pláště, v němž jsem ho vídala. Došla jsem k němu a Hosus si odsedl na druhou hromadu, abych se mohla posadit na jeho místo. Vzal mě za ruku a to bylo příjemné.

„Lorno, vidíš, jak je teď Megan šťastná?“ zeptal se. „I tvoje ostatní děti.“

„Ano,“ odpověděla jsem. „A já sama už taky začínám být šťastná.“

„Lorno, andělé pořád šeptají tomu staviteli, aby se snažil všechno dodělat co nejdřív. Víme, že tobě to připadá, že to jde moc pomalu, ale není to tak. Poskytuje ti to čas, aby ses vzpamatovala a smířila se se změnami ve svém životě.“

Vtom na mě zavolala Megan a Hosus zmizel. Pospíšila jsem si do haly a vylezla po žebříku. Nahoře už stály Megan a Ruth, celé nedočkavé. Megan mě vzala za ruku, a když jsme šly k jejímu pokoji, ukazovala na další ložnice. „Tahle bude pro Ruth.“ Ruth se usmála a řekla, že se jí moc líbí. Šlo mi o to, aby všechny moje děti považovaly tu chalupu v Johnstownu i za svůj domov. Megan pak ukázala vlevo a řekla: „Oba kluci můžou být v tomhle pokoji.“ Její ložnice byla hned vedle mé na konci patra. Ruth pomohla Megan ustlat postel a rozložit hračky, zatímco já jsem si začala upravovat vlastní postel.

Za chvíli mě Megan zavolala, ať se jdu do jejího pokojíčku podívat. Zatím neměl dveře. Uviděla jsem Ruth a Megan přitulené k sobě na posteli a světlo jejich andělů strážných je zakrývalo. Megan byla šťastná jako blecha. Svou obrovskou sbírku plyšových medvídků vyrovnala na konec postele a na široký parapet. Náramně se tam vyjímali a já jsem byla dojatá, když jsem viděla, jak je Megan spokojená. Ruth řekla, že všechny jistě potřebujeme něco sníst. Měly jsme sice sporák, ale dřez ještě nebyl zapojený. Stál tam stůl a židle, ale žádný kredenc, takže kuchyně byla plná krabic a pytlů s potravinami a kuchyňským náčiním. Ruth nám udělala narychlo na pánvi kousky kuřecího

masa, a jen co jsem utřela stůl a židle, sedly jsme si a pustily se do jídla. Měly jsme strašný hlad. Té noci jsme se vyspaly dobře. Bylo to skvělé, spát zase v pořádné posteli. Druhý den ráno jsme vstávaly brzy, protože Ruth se musela dostat zpátky do Maynoothu a jít do práce. Když Ruth odjížděla, Megan plakala.

Vánoce ve stodole

Do Vánoc zbývalo asi šest týdnů. Moc jsem si přála oslavit poprvé rodinné Vánoce v chalupě v Johnstownu. Stavitel dělal, co bylo v jeho silách, aby dům byl ještě obyvatelnější. V některých přízemních místnostech položil podlahy, v kuchyni postavil kredenc a osadil dveře do našich ložnic.

Týden před Vánocemi přijeli do Johnstownu Ruth, Christopher a Owen. Já jsem je nečekala, takže moje radost byla dvojnásobná. Už když byly děti malé, chodili jsme vždycky pohromadě vybrat vánoční stromeček a děti to prostě milovaly. Ted' se rozhodly, že v této tradici budeme pokračovat, tak jsme se vydali autem nějaký stromek koupit. Byli jsme na nejrůznějších místech, kde se stromky prodávaly, v zahradním centru i na parkovištích, ale Megan prohlásila, že se jí žádný nelíbí. Owen kvílel: „To nám zabere celý den!“ Pak se s Megan dohodl, že na příštím místě si už musí nějaký vybrat.

Jeli jsme dál a zastavili na parkovišti, kde měli spoustu vánočních stromků. Viděla jsem deset andělů, kteří mezi nimi procházeli a dohadovali se, který by si Megan měla vybrat. Když jsem to pozorovala, musela jsem se smát. Andělé našli stromeček, který chtěli, a tak ho ozářili, že vypadal, jako by mezi všemi vystupoval. Ustoupila jsem a čekala, co bude, a když

Megan přistoupila k tomu stromku, samozřejmě se obrátila na sourozence a řekla:

„Chci tenhle ten.“ Všichni andělé, obklopující stromek, zajásali. Stromček jsme koupili a dali do kufru, ale museli jsme jedno sedadlo sklopit. Vůbec nechápu, jak jsme se tam všichni vmáčkli.

Doma chlapci odnesli stromek dovnitř a postavili jsme ho ve stodole. Megan šla hledat mezi nevybalenými krabicemi tu s ozdobami. Najednou jsme zaslechli volání. Rozběhly jsme se s Ruth dovnitř a uviděly jsme Megan, která vlekla přes místnost obrovskou krabici, snad dvakrát větší, než byla sama. Musely jsme se smát. Nakonec jsme krabici odtáhly do stodoly, s pomocí dvou andělů, které jsem viděla, jak ji strkají. Pak jsme všichni společně stromek ozdobili.

Všechny starší děti zůstaly přes noc. Druhý den ráno, když venku nosili věci do auta před cestou do Dublinu, vystoupil na krátký okamžik ze světla Ruthin anděl strážný. Byl velice krásný, měl ženskou podobu a byl plný něhy, laskavosti a síly. Barvu měl modrou, krásnou, jasně modrou. Držel v jedné ruce bič a v druhé helmu. Oslovila jsem ho beze slov a jménem, které Ruth zná. „Ruth překypuje vánočním duchem,“ řekl mi.

Ruth stála u auta a trochu udiveně se mě zeptala: „Proč se tak usmíváš?“

„Protože jsem šťastná,“ odpověděla jsem. Ruthin anděl strážný zmizel. Všechny děti jsem objala. Nejdéle jsem k sobě tiskla Owena. Ten s námi na Vánoce neměl být, protože se chystal na dlouho plánovanou dovolenou do Austrálie. Věděla jsem, že se mi bude stýskat.

Pak odjeli, ale Ruth s Christopherem mi předtím slíbili, že se vrátí na Štědrý den co nejdřív.

Megan vyrobila ve škole vánoční přání a nějaké ozdoby. Byla na své výtvary velmi pyšná. Pověsila je na vchodové dveře, aby je každý viděl, hned jak vejde do domu. Ruth a Christopher přijeli na Štědrý den asi ve tři odpoledne. Ruth ze všeho nejdřív zamířila k ledničce, aby se podívala, jestli jsem nachystala na Boží hod její oblíbený dezert – ovocnou pěnu. Slyšela jsem ji, jak si pro sebe spokojeně pomlaskává.

V malém útulném pokojíku jsme zapálili oheň a do okna jsme dali betlém. Na Štědrý večer jsme šli do kostela v Johnstownu na dětskou mši. Kostel byl tak plný, že jsme málem nenašly místo k sezení. Na dětskou mši o Štědrém večeru chodím moc ráda. Mám mimořádné potěšení z toho, když vidím a slyším, jak děti oslavují Ježíškovo narození, a samozřejmě pozoruji všechny ty anděly kolem nich. Když pak děti kráčely k oltáři ke svatému přijímání, ukázaly se mi některé duše těchto dětí. Přímo tančily kolem jejich těl, vždycky se asi na deset centimetrů od nich vzdálily a pak se zase vrátily. Všechny duše zářily.

O Vánocích se mi ukazuje mnoho dětských duší. V průběhu roku dětské duše také vídám, ale nikdy jich nevidím tolik jako o Vánocích. Andělé mi říkají, že je to proto, že děti jsou plné vánočního ducha, a samozřejmě také proto, že teprve nedávno přišly z nebe. Já děkuji Bohu pokaždé, když mi umožní vidět něčí duši. Duše je mnohem krásnější a důležitější než kterýkoli anděl. A vidět duši považuji za velkou výsadu.

Venku před kostelem si všichni navzájem přáli veselé Vánoce. Když jsme se vrátili do staré chalupy,

byla plná andělského světla. Bylo tam teplo a útulno. Cítila a viděla jsem velikou radost a očekávání, když jsme se všichni připravovali na Boží hod. A jak mám popsat vzrušení andělů? Skutečně nemám slov, jimiž bych vyjádřila radost, jakou andělé projevují ve vánočním čase. Přímo kypí vzrušením jako nedočkavé děti. Je to vidět na jejich tvářích i na každém gestu. I oni chtějí oslavit Ježíšovo narození.

Všichni mi pomáhali připravit zeleninu a krocana na druhý den k obědu. Prostřeli jsme stůl ve stodole a vypadalo to tam fantasticky. Megan se už nemohla dočkat dárků, tak jsem ji asi v osm večer uložila. Pomodlila se, já jsem ji políbila na čelo a dala jí dobrou noc. U dveří ložnice jsem se ještě ohlédla. V nohách postele měla pověšenou punčochu. Jeden anděl se dotkl jejího čela a ona okamžitě usnula.

Šla jsem do své ložnice, a když jsem otevřela dveře, uviděla jsem na své posteli sedět anděla Michaela, Hosuse, Eliáše a plno dalších. Michael ke mně přistoupil, vzal mě za ruce a řekl: „Lorno, nechceme, abys zmeškala Joea. Bůh ti na několik minut poslal jeho ducha.“

Podívala jsem se na Michaela a propukla jsem v pláč. „Doufám, že jsou to slzy radosti,“ řekl s úsměvem. Všichni andělé zmizeli a já jsem byla v ložnici sama. V následující chvíli jsem uviděla v místnosti u okna nějaké světlo. Stál tam Joe a pomalu zamířil ke mně. Vypadal jako zamlada, zdravý a plný síly. Jasně zářil. Byla jsem radostí bez sebe. Joe natáhl ruku a pak mě objal kolem ramen. Cítila jsem nevýslovný mír. Chtěla bych zůstat v jeho náručí navždy.

„Lorno,“ řekl Joe a pohlédl mi do očí, „věřím, že budeš silná a žít tak, jak to Bůh chce. Až mě budeš

potřebovat, tvůj anděl strážný mi dovolí, abych ti byl po boku, ale už nikdy tě nebudu smět držet v náručí – leda až se setkáme v nebi.“ Pak pokračoval: „Pamatuj si, že tě miluju. Řekni dětem, že je také miluju, a vždycky budu duchem s nimi.“

Pak mě pustil z objetí, vzal mě za obě ruce a řekl: „Dovol jinému muži, aby vstoupil do tvého života a aby tě miloval.“ Ještě než Joe zmizel, popřál mi: „Šťastné Vánoce, Lorno.“

„Tohle je nejkrásnější vánoční dárek, jaký si kdo může přát,“ řekla jsem do prázdného prostoru. Byl jsem přešťastná. Stála jsem tam a ještě chvíli jsem cítila ten dar – Joeovo objetí. Pomalu jsem sešla do přízemí. Narazila jsem na Ruth, která mi říkala, že už si myslela, že jsem určitě usnula. Všichni balili dárky. Přidala jsem se k nim. Asi tak za hodinu jsme si šli lehnout, a než jsem zavřela oči, poděkovala jsem Bohu za ten nádherný den.

Ráno na Boží hod mě probudila Megan, celá šťastná, a držela v ruce punčochu plnou cukroví, které jí nadělil Ježíšek. Pak vzbudila i ostatní a všichni jsme sešli, vlastně slezli, po žebříku. Ruth byla vzhůru ještě dříve než Megan a rozsvítila svíčky na vánočním stromečku. Ve stodole to vypadalo úžasně. Všude seděli andělé. Litovala jsem, že je moji milí nemohou také vidět.

Megan výskala radostí, když viděla, že pod stromečkem je kolo. Ježíšek byl moc prozíravý, protože jí ke kolu dal i stabilizační kolečka, přílbu a chrániče kolen. Megan hned začala jezdit z jednoho konce stodoly na druhý a bratr ji držel. Ruth prohlásila, že je čas rozbalit ostatní dárky. Byla stejně natěšená jako její sestřička! Rozbalovali jsme dárky jeden po druhém a dárce vždycky dostal od obdarovaného pusu.

Celé dopoledne ubíhalo v příjemné zábavě, moc jsme se nasmáli a hráli různé hry. Zavolal i Owen, aby nám popřál krásné Vánoce – sice se nám po něm stýskalo, ale bylo jasné, že on si to náramně užívá. Dobíral si nás, jak se tam vyhřívá na sluníčku, a my tady máme zimu a pošmournou.

Ve čtyři hodiny jsme se ve stodole posadili ke starému velkému stolu, který byl krásně vyzdobený, a pronesli modlitbu před jídlem. Také jsme popřáli šťastné Vánoce nepřítomnému Joeovi. Všem nám moc chyběl, a i když se mi předešlého večera dostalo daru objetí od jeho ducha, jeho nepřítomnost jsem nyní pociťovala zvlášť intenzivně. Připadalo mi nespravedlivé, že slavíme první rodinné Vánoce v novém domově a on u toho není. Ale měli jsme výborný oběd – a zvlášť Ruth si pochvalovala malinovo-smetanovou pěnu, kterou jsem udělala jako dezert. Zbytek dne i dny, které následovaly, uběhly velmi příjemně a Megan už začala jezdit na kole docela hezky. Trénovala v uličce před domem a bratr jí pomáhal.

Za čtyři dny se starší děti vrátily domů. Byly to překrásné Vánoce. Vánoce jsem měla vždycky moc ráda. Je to takový krásný čas, kdy se rodina i přátelé scházejí, ale ty první Vánoce v Johnstownu byly opravdu mimořádné. Konečně jsem si v té staré chalupě v Johnstownu připadala jako doma.

Přítomnost u jesliček

Učím se toho o andělech čím dál víc i o tom, jak pracují ve světě. Například po mnoho let jsem o Vánocích vídala anděly, jak létají nad domy a shazují na ně světelné koule. Nešlo mi to do hlavy, co to má asi znamenat. Co to propána dělají? Až jsem měla vidění, které mi hodně objasnilo.

Občas mívám vidění. Ale vůbec to nejsou sny. Dochází k nim, když jsem zcela vzhůru. Kdykoli takové vidění mám, je to jako prudký náraz do celé mé bytosti. Duše se mi oddělí od těla a popravdě vím, že jsem v takových chvílích blízko smrti. A i když je to vidění krásné – což vždycky nebývá – přechod do vizionářského stavu je vždy bolestný a děsivý. Také přitom mám pocit nejistoty. Ten proces není pokaždé stejný. Víím, že v těch viděních se mi sděluje něco velmi důležitého, něco, co se týká celého světa, ne jen mého bezprostředního okolí. Je to poselství světu, chcete-li.

Vidění, které mi pomohlo pochopit, co dělají andělé o Vánocích, se odehrálo před Vánoci, když byl Joe ještě naživu. Byl v nemocnici a já jsem chtěla, aby ho pustili na svátky domů. Bylo to v půli odpoledne a já jsem odešla do obývacího pokoje, abych se pomodlila. Když jsem se začala modlit, ucítila jsem, jak se kolem mě shlukují andělé, obklopují mě jako tkanina, napřed

zlehka a potom stále těsněji. To je jeden z průvodních znaků vidění.

Vím, že kdyby mě andělé takhle nepodpírali, upadla bych na zem ve chvíli, kdy z těla odejde duše.

Mám oči doširoka otevřené, ale odplouvám z tohoto světa. Všechno bledne. Najednou, jenom snad na zlomek vteřiny, ale velmi děsivý, mám pocit, jako by mi něco vzalo dech. Přestávám dýchat. Jsem někde jinde, v jiné dimenzi. Je tma. Uvědomuji si dvě stínové bytosti, mám každou po jednom boku. Vedou mě k ohromné kamenné zdi, tak vysoké, že se zdá sahat až do nebe, a uprostřed má bránu. Kámen, šedivý jako žula, září miniaturními světelnými body ve všech možných barvách. Na bráně jsou nějaké reliéfy, ale nesoustředím se na ně dost dlouho, abych poznala, co znázorňují, protože můj pohled nevyhnutelně přitahují dva obrovští zlatí andělé, vyšší než stromy v zahradě Maynoothské koleje poblíž mého bývalého bydliště. Jsou skoro tak vysocí jako ta zeď. Stojí jako na stráži po obou stranách brány. Když se přibližují, oba andělé se obracejí a začínají bránu otvírat. Brána je jako gigantický kamenný blok, uprostřed rozpůlený, ale obě části k sobě těsně přiléhají. Neotvírají se jako dveře na závěsech, ale do stran jako posuvné dveře. Vidím, jak jsou tlusté a nesmírně těžké. Ale začínají povolovat, když se do nich obrovští andělé opřou, protože mají také obrovskou sílu. Když se dvě části brány odsouvají do stran, vidím, že opracované kamenné bloky, které tvoří bránu, jsou metr silné. Vtom zahlédnu v rozšiřující se štěrbině záblesk světla. „Co tam může být?“ ptám se sama sebe. Snažím se nahlédnout dovnitř...

Potom, jak se přibližují, štěrbina se rozšiřuje, světlo sílí, až najednou, ve chvíli, kdy je mezera široká asi metr, dojde k úplné explozi světla a z otvoru začnou

proudit nespočetné roje andělů. Jsou úplně všude a ze začátku mě oslňují. Když projdu otvorem, zdá se mi, že jich jsou tam miliony, a teď vidím, že každý anděl opatrně a láskyplně, jako by to bylo něco vzácného, drží v ruku světelnou kouli podobnou těm, jaké jsem je viděla shazovat na domy o Vánocích. Někteří na mě pohlédnou a usmějí se, ale většina jich spěchá mimo, jako by ani nevěděli, že tam jsem. Zvedá se také velký vítr, vlastně mírný, ale přitom silný, a sílí čím dál víc, jak se andělé rojí ven.

A najednou je to všechno pryč a já jsem zase sama ve tmě. Nade mnou je jenom noční nebe poseté hvězdami. Cítím pod nohama měkkou půdu. Pak někde před sebou v nevelké vzdálenosti, asi jakoby z konce zahrady, zahlédnu ve tmě bliknout světélko. Po boku se mi objeví dva andělé, a když se pohnu vpřed, začínám rozeznávat malý, oblý kopec, v němž se nachází jeskyně. Jsem pořád blíž a blíž. V duchu se ptám: „Blížím se já k tomu kopci, nebo se kopec přibližuje ke mně?“ Potom se kopec zastaví – nebo se zastavím já – a najednou vidím tu jeskyni mnohem zřetelněji. Jako by v ní andělé rozsvítili světlo. Nad kopcem i kolem něj poletují andělé, a tím právě vzniká to jemné, mihotavé světlo, které mě vede. Tito andělé nenesou světelné koule, jenom ti, kteří kolem mě tak rychle přeletěli předtím. Jsou tady, aby posvítili v jeskyni a ochránili ji před ledovými větry. Před jeskyní stojí jakási halabala zbudovaná stavbička asi metr hluboká, vytvořená z velkých hladkých kulatých šedivých kamenů, asi tak třicet krát třicet, a se střechou či přístřeškem ze dřeva, slámy a mechu, z něčeho takového, co byste tak mohli najít na hromadě kompostu. Když přijdu blíž, vidím, že ta jeskyně je větší, než na první pohled vypadala, možná šest metrů široká a devět metrů hluboká. Vycítím, že je tam něco živého, tam vzadu, kde není světlo, nějaká malá

zvířata. Cítím i jejich pach. Některá jsou asi tak velká jako koza, ale na ně se moje pozornost neupíná. Andělé, kteří jsou kolem mě, mi říkají, že to je místo, kde se narodil Ježíš.

Nejdřív uvidím mladou ženu, Marii. Stojí uprostřed jeskyně, mírně kloní hlavu a dlouhé, tmavé vlasy má svázané bílým šátkem, který jí splývá po zádech. Pečuje o děťátko - a tu teprve mě zarazí, jak je mladičká! Určitě jí zdaleka není ještě ani dvacet, má půvabný dívčí kulatý obličej a právě se stará, aby se jejímu miminku leželo pohodlněji. Děcko, jak nyní vidím, leží v nějakém kamenném žlabu, zřejmě na krmení, a přes něj jsou přehozené nějaké kusy látky, aby nebyl tak tvrdý, a matka je právě urovnává. Skládá další kusy plátna a pak si kleká a podkládá je pod děťátko. Na jejích pohybech je znát tolik lásky a péče.

A teprve teď vidím otce, je vyšší a mnohem starší, jistě už mu táhne na třicítku, nebo spíš je mu něco přes třicet. Přichází k Marii, láskyplně hledí na ni i na dítě. Josef má ošlehaný obličej a tmavý plnovous, ne černý, ale tmavě hnědý, nakrátko zastřižený a trochu neupravený. Ale obličej je to hezký a na první pohled je vidět, že Josef je dobrák. Hovoří spolu, ale nerozumím, co říkají, a oni si nejsou vědomi mé přítomnosti. Mám pocit, že by mohli najednou zvednout hlavu a uvidět mě, ale Bůh to z nějakého důvodu nedovolí.

Dítě natáhne ručičku a chytí matku za prst, trochu pootočí hlavičku a usměje se. Myslím, že jsou mu asi tak tři měsíce. Není to už novorozeně s velikou vlasatou hlavou, ale má jemné, světle hnědé vlásky, a ještě něco - toho si žena vždycky všimne - krásné, dlouhé řasy. Má neobyčejné oči, bělmo velmi bílé, zorničky tmavé, a když podruhé natočí hlavičku ke

mně, jsem si jistá, že mě vidí. Matka bude vědět, jak to vím! Chce se mi rozběhnout se k němu, vzít ho do náručí a pochovat ho, ale něco mi v tom zabrání. Chlapeček vypadá jako každé jiné malé dítě, které můžete dennodenně vidět, až na to, že z tohohle dítěte vychází jemná zlatá záře.

Uvědomím si, že jeho pozornost upoutalo něco jiného, a najednou začínám vidět anděly, které vidí i on. Je jich asi dvacet, udělali kruh kolem Ježíška, Marie a Josefa. Všichni jsou samozřejmě obráceni tváří dovnitř kruhu. Jsou však jiní než ti, kolem nichž jsem šla podél brány, i než ti, kteří chránili jeskyni před chladem a osvětlovali ji. Jsou vysocí a půvabní, pohybují zlehka křídly, která neustále mění barvu, jsou průsvitná a hrají zlatožlutým odstínem. Jejich roucha splývají k zemi jako vodopád. Někteří chvíli zpívají, vždycky asi tak čtyři nebo pět. Potom přestanou a melodii na chvíli zase převezmou další čtyři, jako by si píseň mezi sebou předávali. Všichni andělé drží dlouhá bílá pera, jemná a na koncích žlutě a zlatě proužkovaná, a z nich visí dlouhé šňůrky, z každého pera snad třicet. Šňůrky jsou většinou červené, ale asi čtyři jsou zlaté a stříbrné. Na konci každé šňůrky je přivázan zlatý zvoneček. Andělé zvoní těmi zvonky, aby děťátko zabavili. A právě tato pera a tyto zvonky upoutaly jeho pozornost.

V jednu chvíli chlapeček zavře oči a usne. Maria a Josef se na něho zblízka dívají a říkají si, že usnul. To vím, ačkoli jejich slovům nerozumím. Najednou hošík otevře oči, jako by říkal: „To jsem vás napálil, vůbec jsem nespal!“ a všichni andělé se smějí. Cítím z toho výjevu tolik lásky a štěstí.

Potom andělé, kteří stáli u mě kousek vpředu, se obracejí a pohybují se opačným směrem, odkud jsme

přišli. Já trochu protestuju, ale vím, že už je opravdu čas odejít... A s trhnutím zjišťuji, že jsem zase zpátky doma a dívám se z okna.

Měla jsem pocit, že jsem pozorovala Ježíška, Marii, Josefa a anděly možná dvacet minut, ale když jsem se vrátila domů, podle venkovního světla soudím, že to muselo být jen krátkou chvíli – možná pár minut. V tomto ročním období se stmívá velice rychle a teď není o nic větší tma, než když jsem odplouvala z reality. Čas je ve skutečnosti jenom pro nás.

Když jsem pak přemýšlela o tom, co jsem viděla, začala se vynořovat vlákna významů. Kdykoli uvažujeme o výjevu Ježíšova narození, obvykle máme na mysli lidi – mudrce a pastýře – přinášející děťátku dary. To, co jsem viděla já, v podobě andělů roznášejících světelné koule, bylo dítě poskytující dary světu – nespočetné dary. V jistém smyslu všechny děti dávají nespočetné dary. Jelikož malé děti přišly teprve nedávno z nebe, jsou plné lásky a pravého duchovního citu, a díky tomu ovlivňují rodiče i další dospělé v okolí.

V přítomnosti dětí můžeme vycítit jejich smysl pro zázraky. Smutné je, že jak vyrůstáme, máme tendenci zapomínat, jaké je to v nebi. Možná se na to rozpomeneme později v životě, jestliže budeme prožívat své modlitby, ale většina z nás stráví převážnou část roku v materiálním světě. Zato o Vánocích se může stát, že je nám umožněno nahlédnout někam jinam. Něco se stane. Někde v duchovním světě se otevře ta brána, kterou jsem spatřila při svém vidění. Otvírá se na přelomu každého roku. Tomu období říkáme Vánoce na připomínku toho zvláštního obratu v historii, k němuž došlo před dvěma tisíci lety. Ale lidé na celém světě, lidé různých náboženství, ba i lidé, kteří žili ještě před onou událostí

před dvěma tisíciletími, vždycky věděli o každoročním otevírání oné brány. Také věděli, že uprostřed zimy se tato velká brána otvírá a z ní vychází zvláštní druh spirituální bytosti, zvláštní druh anděla – jak jim říkáme v naší tradici – a proudí do světa. Miliony andělů proudí do našeho světa, aby pomohli prozářit temnotu a naplnit všechna srdce nadějí.

A já si myslím, že právě tohle je vysvětlení jevu, který jsem viděla: andělů, kteří létají nad domy a shazují na ně koule světla. Z nich vznikne exploze světla, které zaplní každý výklenek a štěrbinu a které prozáří i cihly a maltu mezi nimi. Andělé pomáhají dospělým, aby se spojili se svými vzpomínkami na nebe, se spirituálním pocitem lásky a naděje, který děti v domě nosí uvnitř – nebo pokud v domě nejsou žádné děti, pocit, který si nosí uvnitř všichni dospělí, přestože může být po většinu roku ukryt.

Jestliže pocítíme nutkání pozvat někoho, o němž víme, že je sám, nebo nás napadne ho obdarovat – a opravdu nezáleží na tom, jaký je ten dar z materiálního hlediska –, může to být docela dobře vliv těchto zvláštních andělů, kteří o Vánocích roznášejí dárky od malého Ježíška.

Megan jde k prvnímu přijímání

Pomalu, ale jistě jsme si s Megan zvykly na normální život v Johnstownu. Megan to ve škole šlo moc pěkně. Jednou přišla ze školy celá nadšená a vykládala mi, že je na sobotu pozvaná na oslavu narozenin. Po oslavě jsem ji jela vyzvednout a potěšilo mě, když mě pozvali, abych se seznámila s ostatními rodiči, takže jsem dostala příležitost poznat další lidi. Všichni se chovali velmi vstřícně a dávali najevo ochotu pomoci.

Mými nejlepšími přáteli v Johnstownu byli samozřejmě Brennanovi. I nadále k nám byli moc hodní a bez nich bych byla ztracená. Den co den jsem Bohu i andělům děkovala za jejich přátelství. Hodně jsme se stýkali. Někdy jsme se u nich s Megan zastavily cestou ze školy. Megan si hrála s jejich dětmi a já jsem pila čaj a povídala si s Maurou nebo babí Brennanovou. Často se u nich taky konaly oslavy narozenin, protože v rodině bylo plno dětí. Megan na ty oslavy chodila moc ráda. Někdy o víkendu jsme se s Megan přidaly k Brennanovým a chodily s nimi na dlouhé procházky. V okolí Johnstownu je plno krásných míst, kam se dá dojít pěšky. Chodím pěšky moc ráda a mám ráda venkovský vzduch. Život na venkově šel k duhu i Megan a byly jsme spokojenější a zdravější než bůhvíkolik let předtím. Sprátelila jsem se i s dalšími

lidmi. Pravidelně jsem chodila na kávu s jednou přítelkyní do kavárny v Johnstownu. Když se potom s manželem stěhovali, laskavě nám nabídli svá krásná stará krbová kamna na dřevo – a ta se báječně vyjímalala i sloužila v obývacím pokoji v naší chalupě.

Ta stará venkovská chalupa se opravdu stala naším domovem, který jsme si zamilovaly. Ostatní děti k nám rády jezdily na návštěvu, kdykoli jen mohly. Z chalupy je krásný pohled na východ slunce. Když slunce stoupá po obloze, můžu je pozorovat přímo z okna své ložnice. Někdy brzy ráno, když vyhlédnu do předzahrádky a na pole za ní, vídám lišky nebo králíky, a to nemluvím o všech možných druzích ptáků.

Megan bylo nyní sedm a připravovala se na první svaté přijímání. V irských katolických školách je první svaté přijímání slavná událost a pro dítě, které se na ně chystá, je to výjimečné období. Ruth řekla, že sestřičce koupí k přijímání šaty. Jedna známá, starší paní z Johnstownu, se nabídla, že jí uplete bílý svetřík, a bratři řekli, že jí koupí střívký a další věci, které bude potřebovat.

Jednou v pátek odpoledne, asi šest neděl před přijímáním, které mělo být v květnu, jsem jela autem ke škole pro Megan. Měly jsme odtud jet rovnou do Maynoothu, abychom mohly jít v sobotu s Ruth koupit pro Megan ty šatičky v nedalekém Dublinu. Seděla jsem v autě a dívala se na děti, které se hrnuly ze školních vrat. Strážní andělé každého dítěte vyšli ze světla a já jsem mohla pozorovat, jak každý z nich vede dítě k jeho rodičům. Byla to krásná podívaná.

Pak prošla vraty Megan. Její anděl strážný se ze světla neukázal, ale vedle ní kráčeli dva další andělé a

k mému údivu i duch mé babičky. Bylo to poprvé, co se mi její duch ukázal. Měla lidskou podobu krásné, hodné babičky, jak jsem si ji z dětství pamatovala. Když Megan došla k autu, babička mě úsměvem pozdravila do okénka a zmizela. Děkovala jsem jí – a zapomněla jsem, že Megan je venku před zamčeným autem. Ťukala mi na okénko a já jsem ji vpustila dovnitř. Byl velký provoz, a než jsme dojely do Maynoothu a k obchodům, bylo už šest pryč. Megan byla hodně unavená, ale nemohla usnout. Ruth si lehla k ní do postele, vzala ji do náruče a Megan v tu chvíli spala.

Šla jsem do obývacího pokoje a posadila se. V domě bylo ticho. Asi jsem na chvíli usnula v křesle u krbu. Když jsem se vzbudila, na gauči seděl anděl Hosus. Svůj legrační tralaláček držel v ruce. Myslím, že jsem ještě nevyprávěla, jaké má anděl Hosus kudrnaté vlasy. Má krásné, měkké kučery, trochu jako jsem mívala já, když jsem byla malá, ale bohatší, a když si sundá klobouk, volně mu spadají přes uši až k ušním lalůčkům. Trochu jsem se ho lekla, když jsem ho tam uviděla. Byla jsem ještě rozespálá a protahovala jsem se v křesle.

„Přišel jsem ti na chvíli dělat společnost,“ řekl Hosus a nasadil si klobouk. „Jaké to je, Lorno, octnout se zase zpátky v tomhle domečku?“

Bylo to poprvé od té doby, kdy jsme se před rokem přestěhovaly do Johnstownu, co jsem ve svém dřívějším domově měla přespát přes noc. Vzdychnula jsem a odpověděla: „Je to zvláštní, Hosusi, být tady bez Joea, obzvlášť teď, když má Megan jít k přijímání.“

Hosus se natáhl a vzal mě za ruku. Řekla jsem: „Víš, teď sedím v Joeově křesle. Bylo to jeho oblíbené, ale někdy chtěl, abych se do něj posadila já, a on si sedl na gauč, kde teď sedíš ty. Když se teď na tebe dívám, Hosusi, musím myslet na Joea. Je to tak divné, že tady

není. Ty totiž sedíš přesně na tom místě, kde seděl on večer před smrtí.“

„Lorno, já vím, že ti to připadá takové cizí, když tady Joe není,“ řekl Hosus. „Bůh mě pověřil, abych ti vyřídil, že Joeův duch na Meganino první přijímání přijde.“

„Díky, Hosusi,“ řekla jsem s pousmáním. „Poděkuj Bohu za mne.“

„Joe už mu děkoval,“ odpověděl Hosus. „A teď bys, myslím, měla už jít spát.“ Po těchto slovech Hosus zmizel. Vstala jsem z křesla a trochu se mi točila hlava. Vůbec se nepamatuju, jak jsem se dostala do ložnice, do postele, ani kdy jsem usnula, ale ráno jsem se probudila odpočatá a bylo mi mnohem líp. Jen co jsem vstala, vzpomněla jsem si, co mi Hosus vyřizoval, a poděkovala jsem Bohu.

Téhož dne si Megan v Dublinu vyzkoušela spoustu bílých šatiček k prvnímu přijímání. Ale žádné jí neslušely. Po obědě jsme kousek v ulici našly obchod, který se na tyhle šaty specializuje. A tam Megan konečně našla šaty, které se jí líbily. Vybraly jsme jí k nim i rukavičky, střevíce, taštičku a věneček. Když se do toho všeho oblékla, vypadala jako princeznička.

Nemohla se dočkat, až budeme zpátky v Maynoothu, aby se mohla bratrům v té parádě předvést. A ti ji patřičně obdivovali a obskakovali. Owen navrhl, že v den jejího prvního svatého přijímání bychom mohli uspořádat grilování. Začali s Christopherem hned dělat plány, přičemž brali v úvahu, že v Irsku může být květen slunečný, ale i mokrý a studený. Megan byla vzrušením celá bez sebe. Ruth slíbila, že přijede večer předtím a udělá jí účes.

Když dorazili oba bratři a Kiera, která chodila s Owenem, i Brendan, což byl zase mládenec Ruth, děkovala jsem Bohu a andělům. Konečně byla položená prkna i ve stodole a nepršelo. Bylo chladno, ale andělé mě uklidnili, že sluníčko se později ukáže.

Jedna přítelkyně mi dala pro Megan dárek – krásnou modlitební knížku a růženec – a já jsem jí jej odevzdala těsně před odchodem do kostela. Když jsme tam přišli, Megan nás hned vedla do lavice vyhrazené pro naši rodinu. Posadila jsem se a pozorovala, jak se kostel pomalu plní děvčátky a chlapci, kteří měli také jít k prvnímu přijímání. Světla jejich andělů strážných zářila jasněji než obvykle. Viděla jsem anděla, jak si vzal od jednoho dítěte modlitební knížku, držel ji oběma rukama, listoval v ní a odříkával modlitby. Viděla jsem, jak se stránky obracejí, ale nevím, jestli si toho to dítě nebo ještě někdo jiný všiml. Kostel byl plný lidí a samozřejmě i andělů.

Kněz došel k oltáři v doprovodu ministrantů. Po každé straně mu stál ohromný anděl, když kněz vítal shromáždění a zejména děti, které mají poprvé přistoupit k svatému přijímání. Do prostoru kolem oltáře se svatostánkem a obětním stolem se snesla spousta andělů. Děti připravené ke svatému přijímání, všechny v bílém, šly ve dvojicích uličkou. Každý chlapec i děvčátko byli obklopeni světlem svého anděla strážného. A kolem nich byl ještě další houf andělů, kteří zpívali chvalozpěvy. Jejich chvalozpěv zněl ve vysoké tónině a zvuk se nesl jako ve vlnách do nebe. Kdykoli slyším nějakého anděla zpívat, okamžitě upadám do nejkrásnějšího stavu modlitby.

Když jsem otevřela oči, spatřila jsem Joea. Jeho duch stál vedle oltáře a usmíval se na mě. Tak přece přišel na Meganino přijímání. Beze slov jsem mu

poděkovala a Joe za několik okamžiků zmizel. Bylo mi trochu smutno, ale byla jsem ráda, že tady byl aspoň na těch pár chvil.

Konečně přišla chvíle, kdy měly malé děti poprvé přijímat, a pozorovala jsem každé, jak jde k oltáři. V okamžiku, kdy kněz dítěti podal hostii neboli tělo Kristovo, naklonili se oba velicí andělé, kteří mu stáli po stranách, každý rovněž s hostií. Tyto dvě hostie se dotkly svátosti, kterou podával kněz, v synchronizovaném pohybu. Jejich pohyby byly vláčné a láskyplné. Jsem přesvědčená o tom, že tyto dvě spirituální hostie napojily tu viditelnou zvláštní milostí a požehnáním. Další andělé se dotkli hlavy každého dítěte a doprovodili je na jejich místa. Po celou dobu světlo andělů strážných všech dětí ještě více zářilo.

Megan byla rozrušená a nervózní, když na ni přišla řada, aby šla k oltáři. Dívala jsem se na anděly, kteří asistovali knězi ve chvíli, kdy jí podával hostii, a modlila jsem se. Vtom se opět zjevil Joeův duch a postavil se vedle Megan. Potom se Megan obrátila, zamířila k svému místu a Joe šel s ní. Vypadal tak, jak jsem si ho pamatovala z raných let našeho manželství – hezký mladý muž, ani ne třicetiletý, v pěkném obleku. Když kráčel uličkou, neustále hleděl s pyšným úsměvem na svou dcerušku. Potom se podíval na mne a beze slov mi řekl: „Pověz Christopherovi, Owenovi a Ruth, že je miluju a že jim budu vždycky po boku, kdykoli mě budou potřebovat.“ Potom jeho duch zmizel. Když se Megan vrátila do lavice a posadila se vedle mě, vyhrkly mi slzy.

Venku před kostelem svítilo sluníčko, jak to andělé slíbili. Lidé si povídali, chválili si navzájem děti a fotografovali. Christopher s Owenem fotili Megan a její kamarádky, které se v jednom kuse chichotaly. Byli

jsme před kostelem nejmíň hodinu a teprve pak jsme pomalu zamířili k domovu. Grilování se nám moc vydařilo, Megan se dokonce podařilo najíst, aniž si zamazala šaty, a to byl už sám o sobě malý zázrak.

Rozdmýchání jiskřičky naděje

Po celý svůj život od nejútlejšího dětství až dodnes vídám lidi – muže, ženy, dokonce i děti –, kteří uvažují o spáchání sebevraždy. Že o sebevraždě přemýšlejí, se dozvídám z toho, co mi ukazují a vyprávějí andělé. V podobných případech se totiž anděl strážný ovine kolem toho člověka, který si chce vzít život, prolne se s jeho fyzickým tělem, aby se v něm pokusil rozsvítit světélko – a aby ten člověk viděl, že existuje nějaká naděje. Křídla anděla strážného jsou roztažena a ochranně ovinuta kolem člověka. A druhá část anděla strážného je vpletena do jeho těla, asi jako prameny lana. Když se mi toto ukáže, anděl strážný mi pokaždé něco řekne. Někdy jenom to, že ten člověk prochází těžkým traumatem. Někdy je to sdělení stručné jako třeba: „Tato osoba prožívá silné citové zmatky.“ Jindy mi andělé řeknou i podrobnosti. Mohou se u toho vyskytovat i další andělé, kteří mě seznámí s podrobnostmi. Někdy, ale ne vždy, vídám kolem také nějakého ducha.

Vždycky mnou otřese, když se setkám s někým, kdo uvažuje o sebevraždě. Strašně mě to rozruší. Vhání mi to slzy do očí.

Jeden z prvních případů se odehrál, když mi bylo asi deset let a byla jsem v sobotu s maminkou nakupovat v centru Dublinu.

Maminka šla do obchodu Hector Greys, kde se dalo hodně lacino nakoupit. Stála jsem před krámem, držela jsem nákupní tašky a vozík. Najednou se vedle mě objevil anděl Hosus a vzal mě za ruku. Toho dne byl hodně jasný. Řekl mi, ať se podívám přes ulici na jednu matku s batoletem. Poslechla jsem. Uviděla jsem, že anděl strážný té ženy je propleten s jejím fyzickým tělem. Rozrušilo mě to. Nechápala jsem úplně, co to vidím, ale bylo mi jasné, že je to něco strašného. „Já chci k mamince,“ řekla jsem a Hosuse odstrčila. Popadla jsem tašky a rozběhla jsem se co nejrychleji s nimi i s vozíkem do obchodu najít maminku. Té jsem samozřejmě nemohla říct, co mě tak vyděsilo.

Ještě chvíli jsme nakupovaly a pak maminka navrhla, že si zajdeme někam na čaj. Šly jsme do samoobslužné kavárny v jednom velkém obchodním domě. Když jsme už seděly u stolku a pily čaj, uviděla jsem, že se vedle maminky objevil anděl. Usmála jsem se na něho. Maminka se dívala do svého šálku a ničeho si nevšimla. Anděl jí něco pošeptal a v tu chvíli zvedla hlavu a zeptala se mě, jestli si nechci jít koupit vdolek. Přikývla jsem, maminka mi dala peníze a já jsem si šla zase stoupnout do fronty. Když už jsem byla ve frontě, zase mě vzal za ruku anděl Hosus. „Podívej se tamhle,“ řekl. A já uviděla tamtu matku s dítětem sedět u stolečku a něco jíst. A znovu jsem viděla, jak je její anděl strážný vpletený do jejího těla. Cítila jsem se strašně. Anděl Hosus mi nic neřekl, jenom mi stiskl ruku. Potom se světlo anděla strážného té matky otevřelo a anděl se ukázal. Byl velice krásný. Já jsem směla slyšet myšlenky té ženy. Byla v nějakém temném místě. Měla těžkou depresi. Cítila, že ji manžel

už nemiluje. Ačkoli její anděl strážný tvrdil, že ji manžel miluje, ona měla pocit, že už to nevydrží. Pohlédla na svou malou dcerušku. Slyšela jsem její myšlenky, že má svou holčičku moc ráda, ale že má pocit, že dcerce bude bez ní líp. Když jsem platila u pokladny za vdolek, měla jsem v očích slzy. Pokladní se mě zeptala, jestli mi něco není. Odpověděla jsem, že mi něco padlo do oka.

Anděl Hosus mě poslal, abych to obešla, až se budu vracet k mamince, a ať jdu kolem stolku, kde sedí ta matka s dcerkou.

Když jsem šla okolo nich, věděla jsem, že se musím té ženy dotknout, třeba jenom zlehka. Musela jsem s ní navázat spojení, o které mě požádal Bůh. Spojení, které pomůže jejímu strážnému andělovi v úsilí zabránit té ženě, aby si vzala život, poskytnout té mladé matce dostatek světla, lásky a naděje, a tím ji odvrátit od jejího úmyslu. Její anděl strážný mi řekl: „Ona má žít. Potřebuje jenom pomoc, ale nestačí pomoc pouze od nás, andělů, nýbrž i od rodiny a přátel. Lorno, ty se za tuto úžasnou matku modli.“

Když jsem pak šla kolem ní, lehce jsem do ní strčila. Tak nenápadně, že si toho ani nevšimla. Pak jsem se vrátila k mamince a posadila jsem se. Zeptala se mě, jestli jsem se neztratila. Předstírala jsem, že jsem zapoměla, kde sedí. Jedla jsem vdolek a dívala jsem se na tu matku a malou holčičku. Seděla asi o šest stolků dál. Vnímala jsem ohromnou lásku, kterou k ní její anděl strážný cítí. Oči se mi opět zalily slzami a maminka se zeptala: „Co se ti stalo? Proč máš červené oči?“ Řekla jsem, že mi něco padlo do oka. Maminka se podívala a řekla: „Nic tam nevidím.“ Vstaly jsme a zamířily k východu. Když jsme došly ke schodům, ještě

jsem se ohlédla po té ženě a jejím děcku a pomodlila jsem se za ně.

Asi ještě dva roky poté se mi před očima zjevoval obličej té matky. Neustále jsem se za ni modlila. Nakonec mi andělé řekli, že v jejím životě nastal obrat k lepšímu a že přestala myslet na to, aby si vzala život. Byla jsem šťastná, že ta žena je už v pořádku a její dceruška má pořád maminku, kterou má tolik ráda.

Jednoho slunečného podzimního dne nedlouho poté, co jsme se přestěhovaly, jsem si vyšla na procházku do přírody kolem Johnstownu. Venku nebylo moc lidí. Najednou mě velmi rozrušilo, když jsem uviděla na kládě sedět nějakého mladíka, asi dvacetiletého, který se tvářil nesmírně sklíčeně. Všimla jsem si, že jeho anděl strážný je propleten s jeho tělem. Ten mi také řekl, že ten mladý muž si připadá neschopný, myslí si, že nic neumí a jeho život nemá smysl. Bylo mi z toho těžko u srdce. Začala jsem se modlit, ale připadala jsem si bezmocná. Za chvíli jsem dorazila k rybníčku, z něhož vytékal potok. Posadila jsem se tam a plakala. Už jsem se chystala vstát a jít dál, když se na druhé straně rybníčku zjevil anděl Eliáš. Byl to jenom malý okrasný rybníček, ani ne dva metry široký, ale jakmile se objevil Eliáš, všechno se změnilo. Vodní plocha byla najednou jako rozlehlé jezero a přes hladinu ke mně kráčel Eliáš. Ačkoli kráčel dlouhými, energickými kroky, trvalo mu dlouho, než se dostal ke mně. Pozdravila jsem ho. „Pojď na procházku, Lorno,“ řekl a nastavil mi ruku.

Šli jsme po pěšině a pak po několika kamenných stupních nahoru do místa, kde bylo plno vzrostlých stromů. Ptala jsem se anděla Eliáše, kam jdeme, ale neodpověděl mi. Došli jsme k jednomu velkému

krásnému stromu. Opřela jsem se o kmen a Eliáš mě vzal za ruce. Věděla jsem, že andělé mi berou duši, a nemohla jsem dýchat. Věděla jsem, že jsem v nebi. Všechno kolem mě zářilo, přímo svítilo. Vedle mě se objevil Bůh. Měla jsem pocit, jako bychom seděli uprostřed slunečního světla, bylo tak jasné a zářivé, ale neoslepovalo. Boží tvář byla nádherná a plná lásky. Nedokážu to slovy vyjádřit. Bůh mi dovolil, abych mu pohlédla do očí, a já jsem věděla, že ty oči vidí všechno. Když jsem do nich jen na kratičký okamžik pohlédla, bylo to, jako bych tam viděla veškerý život i stvoření, všechnu lásku a všechnu naději. Andělské oči jsou také krásné a zářivé, ale to není nic ve srovnání s očima Božíma. Bůh měl na sobě roucho tak oslnivě bílé, že jsem podobnou bílou nikdy neviděla, a z konečků prstů i z chodidel mu vycházela záře. Když jsem se rozhlédla, uviděla jsem kolem nás množství andělů. Vůbec bych je nedokázala spočítat.

„Proč jsi tak nešťastná, moje láskyplná holubičko?“ zeptal se Bůh něžným a soucitným hlasem.

„Protože si připadám tak sama a bezmocná kvůli sebevraždám,“ odpověděla jsem.

„Ty nikdy nejsi sama,“ řekl Bůh. „Já jsem ti pořád nablízku, Lorno.“ Pak se usmál. „Všiml jsem si, že už se přede mnou tolik neukrýváš.“

Nervózně, ale naplněná radostí z Boží přítomnosti jsem odpověděla: „Schovávám se, protože ty jsi tak mocný, a já jsem tvou přítomností úplně přemožená. I teď bych nejraději někam utekla a schovala se.“

Bůh se láskyplně a soucitně usmál a řekl: „Vím, že myšlenky na něčí sebevraždu tě moc trápí, protože cítíš veškeré emoce té osoby a vnímáš i její duši. Lorno, ty jsi můj láskyplný ptáček. Duše potřebují tvou

lásku a já také. Tvé modlitby jsou plny lásky i soucitu.“ A pokračoval: „Já miluji všechny své děti. Nechci, aby některé z nich spáchalo sebevraždu. Jsem stále s nimi a vždycky se najde naděje. Já i moji andělé děláme, co je v našich silách, aby lidé tu naději viděli. Dal jsem svým dětem svobodnou vůli, takže jim nemůžu zabránit, aby si vzaly život, ale když to některé mé dítě udělá, zahalím je do pláště lásky a odnesu je do nebe.“

Cítila jsem, že mi zase vyhrkly slzy. Potom Bůh natáhl paži v laskavém gestu. V té chvíli nás obklopily krásné duše. Byly všechny kolem nás a vypadaly jako muži, ženy i děti nejrůznějšího věku. Aniž mi to Bůh řekl, věděla jsem, že to všechno jsou duše lidí, kteří si vzali život, protože jim připadal nesnesitelný. Měli pocit, že žijí v černočerné jámě. Cítili, že je nikdo nemá rád a nedbá o ně, měli nízké sebevědomí a malou sebedůvěru. Nedokázali vidět světlo a lásku, kterou si nosili v sobě. Možná měli příbuzné a přátele, kteří je měli rádi a hluboce si jich vážili, jenže oni to nedokázali pochopit, protože žili v té temné jámě. Nedokázali vidět světlo lásky. Ale nyní byly všechny tyto duše zářivé, plné nepopsatelné radosti a štěstí.

Usmála jsem se při pohledu na ně a Bůh se usmál zase na mě. Pak všechno zmizelo. Bůh, všichni andělé, duše i to nádherné světlo zmizeli. Všechno se vrátilo k normálu. Stála jsem pod tím krásným velkým stromem. Zamířila jsem zpátky k autu a odjela domů, ale cítila jsem velkou útěchu. Když jsem o všem přemýšlela, uvědomila jsem si, že láska do té temné jámy musí proniknout.

Lidé, kteří uvažují o sebevraždě, si neuvědomují, že jsou dokonalí, jedineční a velmi důležití. Každý z nás má sehrát v tomto světě určitou, jedinečnou roli,

kteřou nemůžē sehrát nikdo jiný. Všichni se navzájem potřebujeme. Když někdo spáchá sebevraždu, oslabí tím úplně všechny na celém světě. Jestliže by příslušník kteréhokoli náboženství nebo člověk bez víry, dejme tomu v Keni, měl dnes spáchat sebevraždu, oslabilo a zasáhlo by to každého z nás, i kdybychom o tom vůbec nevěděli.

V různých obdobích jsem hovořila s mnoha lidmi, kteří se pokusili o sebevraždu. Velmi často mi řekli, jak jsou vděční za to, že se jim to nepodařilo. Avšak někdy takový člověk přece v sobě nenajde sílu vyjít z oné temnoty, navzdory vší pomoci a lásce, které se mu dostává. Jeho bolest je příliš velká a on si nedokáže pomoci. Tehdy si vezme život. Avšak já vím, že potom je zahalen do pláště Boží lásky a odnesen do nebe.

Jednoho dne jsem sama seděla v Bewleyho kavárně v Grafton Street v Dublinu. Přišla tam také žena s dospívající dcerou. Dívčin anděl strážný byl s ní fyzicky propleten. Vyděsilo mě to. Dívka byla moc hezká, mohlo jí být asi čtrnáct. Její anděl mi řekl, že chodí do koedukované školy a že tam ze strany spolužáků zažívá fyzickou i emocionální šikanu. Ta šikana byla opravdu hrozná a trapiči udělali dívce ze života peklo, protože ji připravili o veškerý pocit vlastní hodnoty. Kdybyste jen věděli, jak jsem se modlila. Stále před sebou vídám dívčin obličej, takže vím, že sebevraždu nespáchala. Ale také vím, že její anděl strážný je s ní stále fyzicky propleten, takže to nebezpečí stále hrozí.

Dospívající dívky i chlapce sklony k sebevraždě velmi ohrožují, protože v tom období jsou nadmíru citliví. Mladí lidé jsou velmi křehcí a choulostiví, přestože se stále snaží dávat najevo svou sílu. Říkají, že je jim všechno jedno a nic jim nemůže ublížit, ale

uvnitř jsou vyděšení. I ten nejroztomilejší a navenek sebevědomý dospívající člověk má sklony k těmto pochybám. Právě tato zdánlivá sebedůvěra je někdy důvodem, proč jsou dospělí tak šokovaní, když si takový mladý člověk sáhne na život.

Období dospívání je velmi náročné, protože mladý člověk se začíná zajímat o vztahy a sexualitu a často poměřuje svou cenu úspěchem v romantických vztazích. Mladí chlapci někdy pomýšlejí na sebevraždu, protože jsou sexuálně zmatení. Některý chlapec nemá o děvčata zájem a dostane strach, když vidí, že jeho kamarády to k dívkám přitahuje. Proto je důležité chlapcům říct, že u některých se jejich sexualita projeví prostě později. Setkala jsem se s osmnáctiletým mladíkem, který se mi svěřil, že v šestnácti chtěl spáchat sebevraždu, protože ho vyděsilo, že nemá zájem o dívky. Myslel si, že je gay, a ve škole se mu proto posmívali. Byl z toho zničený a bál se, co si rodina a jejich známí pomyslí, jestliže je skutečně homosexuál. Naplánoval si sebevraždu velmi pečlivě, ale stále ji odkládal. Pak si postupně začal uvědomovat, že se mu líbí jedna dívka v jejich ulici, a když se s ní náhodou setkal, nedokázal z ní spustit oči, a také byl v její přítomnosti celý nesvůj. To ho zpočátku mátló ještě víc. Teď s tou dívkou chodí a myšlenky na sebevraždu dávno pustil z hlavy.

Často dostávám otázky týkající se homosexuality. Bůh mi řekl, že i toto je část stvoření. On ví, které z jeho dětí bude lesbička nebo gay už ve chvíli početí. Je to součástí jejich životní cesty a on je miluje stejně jako ostatní. V Johnstownu za mnou přišel jeden mladík. Když jsem ho viděla stát přede dveřmi, všimla jsem si anděla strážného, který byl propleten do jeho fyzického těla. Byl to hezký mladík, asi pětadvacetiletý. Anděl mi řekl, o co jde, ale mladému muži, který byl

velmi nervózní, trvalo hodně dlouho, než se dostal k jádru věci. Nakonec se mi svěřil, že je gay a žije v neustálém strachu, že se to dozví jeho rodina, přátelé nebo kolegové v práci. Zejména se děsil, že by to mohl zjistit otec. Mladík byl nejstarší syn. Řekl mi, že se s tím ještě nikomu nesvěřil, že já jsem první, komu to říká. Chodil s různými dívkami, aby to zamaskoval, ale cítil, že to není správné a že je to vůči těm dívkám nefér. Vyprávěl mi, že se již několikrát ocitl na samém pokraji sebevraždy, ale pokaždé od toho v posledním okamžiku upustil. Jeho anděl strážný mi řekl, že mladík už byl mnohokrát rozhodnutý, ale zatím ho vždycky poslechl. Ale že také ví, že kdyby se mladík znovu o sebevraždu pokusil, tentokrát už by ho nezarazil. Bylo zapotřebí mé pomoci.

Chvíli jsem s mladíkem hovořila a snažila jsem se mu dodat odvahy, kterou potřeboval k rozhovoru s otcem. Věděl, že něco udělat musí, že nemůže dál žít ve lži. Stále, dennodenně vidím jeho obličej před očima. Ví, že to pořád ještě nemá lehké, ale modlím se, aby našel odvahu a jeho rodina lásku a milost, s níž by ho přijala, aby se už mohl vzdát myšlenek na ukončení svého života.

Nečekaná podívaná

Jednou v létě, když mi bylo něco přes dvacet let a nebyla jsem dosud vdaná, jsem udělala něco neobvyklého. Rozhodla jsem se, že si vyjdu na dlouhou procházku do „Fénixu“ – to je velký přírodní park poblíž Old Kilmainhamu, kde jsem bydlela jako dítě. Jela jsem autobusem z Leixlípu a prošla bránou do parku. Andělé mi řekli, že mám jít jednou určitou cestou, vedoucí malým údolíčkem. Byl krásný, slunečný den, ale v parku mnoho lidí nebylo. Potkala jsem starého pána. Někde vepředu jsem zahlédla běžet přes cestu malého chlapce. Za ním šel mladý muž – předpokládala jsem, že jeho otec – a mladá žena. Najednou se světlo změnilo, jako by znenadání padl soumrak. Vedle mě šel Michael a vedl mě za ruku a najednou bylo kolem mě plno andělů. Podívala jsem se kupředu; cesta, po níž jsem šla, se zužovala, vroubily ji trnité keře a cítila jsem, jak se mi o holé kotníky otírají větvičky.

Michael mě upozornil, že se andělé chystají vzít mi duši. Na chvíli jsem ztratila dech. Na konci cesty bylo teď vidět krásné zářivé světlo. Cítila jsem, jak mě to k němu táhne, jako by mě něco neslo. Tělo jsem necítila. Byla jsem malá holčička a utíkala jsem bosa písčitou ulicí s malými krámkami. Nesla jsem něco v mušelinovém šátku a šaty se mi vysoukaly ke kolenům. Pamatuji se na každý krok. Běžela jsem rychle, ale nebyla jsem zadýchaná.

Potom jsem vyběhla po několika schodech a vrazila do nějakých dveří, dosti chatrných. V místnosti byla Maria, matka Ježíšova, a něco dělala na starém a oprýskaném stolku. Připravovala jídlo, měla ruce od mouky. Jinak byla místnost skoro prázdná. Ve stěně byl malý otvor, jímž procházel dostatek světla, aby se při něm dalo pracovat. Pochopila jsem, že Josef tam není. Maria zřejmě potřebovala to, co jsem nesla v tom uzlíku. Obrátila se na mě se slovy: „Jak to, že ti to trvalo tak dlouho?“ Věděla jsem, že jdu pozdě a že je to špatně.

Vzpomínám si, že jsem si pak vylezla na hrubou dřevěnou stolicí bez opěradla. Věděla jsem, že Maria je hodná, a byla jsem ráda, že tam můžu být. Maria byla ještě pořád hodně mladá, snad o deset let starší, než když jsem ji viděla u jesliček. Měla na sobě volné zlatohnědé šaty a vlasy vzadu svázané – čím, to jsem neviděla. Pak se mě zeptala: „Viděla jsi Ježíše?“ Zavrtěla jsem hlavou. Dívala jsem se na ni, jak vaří. Pak už nastal čas, abych odešla. Slezla jsem ze stoličky. Maria mi otřela obličej a oprášila šaty.

Odešla jsem a zamířila domů. Cítila jsem, jak zvedám nohy, znovu jsem běžela. Pak jsem uviděla Ježíše ve skupince dalších tří nebo čtyř chlapců. Byli to jeho kamarádi, ale moji také. Hráli si s oblázky, snažili se jedním kamínkem sestřelit postavenou hraničku. Ježíš vypadal stejně jako druzí chlapci. Všem jim bylo asi deset nebo jedenáct let. Nevím, jestli jsem na něho zavolala, ale obrátil se a podíval se na mě. Jeho výraz jako by říkal: „Co tady děláš?“ Byl spokojený, že si může hrát, že může dělat to, co jeho kamarádi. Pak mi řekl ahoj. Věděl, že jdu od jeho maminky. Byli jsme v nějakém malém městě nebo vesnici. Kolem nás byli další lidé, všichni spěchali domů.

Pak mě andělé vrátili do parku. Ocitla jsem se zase na cestičce a anděl Michael mě držel za ruku.

Na Svátek matek v březnu roku 2005 jsme si s Megan vyjely na celý den do Tramore. Je to rozkošné přímořské městečko, asi půldruhé hodiny jízdy od Johnstownu. Ruth dala Megan nějaké peníze, aby mě vzala na oběd, a Megan řekla, že by se ráda podívala k moři. Byl větrný jarní den, sice bylo chladno, ale svítilo sluníčko a nepršelo. Vyšly jsme si na dlouhou procházku po pláži a pak jsme zašly do jedné hospody, kde se podávalo jídlo. Daly jsme si moc dobrý oběd a náramně jsme si pochutnaly. Po obědě jsme prošly městem a zase jsme se vrátily k moři. Na pláži teď už bylo docela živo, procházelo se tam plno lidí a hrály si tam děti. Posadila jsem se na zídku a Megan si hrála na písku. Musím se přiznat, že jsem si připadala osamělá, když jsem tam tak seděla. Hovořila jsem s Bohem a říkala jsem mu, že bych potřebovala vnést nějakou radost do života. Dívala jsem se k moři a zároveň jsem hlídala Megan, jestli je v pořádku. Pak jsem uviděla, jak se z moře zvedá jeho energie. Vypadalo to jako třpytivá mlha utvořená z mořských barev: smaragdových zelení, safírových modří a zlaté. Stoupala z moře a velmi pomalu se pohybovala jako energetické vlny. Trvalo to asi pět minut, než dospěla k pobřeží, a dalších pět minut, než zalila pláž i lidi na ní. Bylo to překrásné.

Najednou z té mlhy vysvitlo světélko, pak další a ještě další. A už jsem spatřila, jak se ta světla vznášejí kolem lidí. Potom světla praskla a bylo vidět anděly. Najednou bylo na pláži víc andělů než lidí. Nebyli to andělé strážníci. Tihle byli velmi jasní, a proto jsem je neviděla úplně zřetelně. Měli různé barvy, ale každý

anděl měl jenom jednu, svou vlastní. Byli vyšší než lidé na pláži, někteří z nich měli křídla, ale žádný neměl křídla roztažená. Andělé tančili; hudbu jsem sice neslyšela, ale bylo zřejmé, že všichni tančí na stejnou melodii a proplétají se mezi lidmi. Nevypadalo to, že by tancovali ve dvojicích jako my, ale každý tančil svůj sólový tanec. Čtyři z těch tanečníků přešli ke mně, jak jsem tam seděla na té zídce, a tančili přede mnou, mezi mnou a Megan, která byla ode mne ani ne dva metry. Musela jsem se smát. Byl to rozkošný taneček, který předváděli, a pak šli tancovat kolem Megan. Po chvíli odtančili mezi lidmi, kteří byli stále zahalení tou třpytivou mlhou.

V Tramore je krásná pláž. Tam, kde jsme s Megan seděly, je písek, ale kousek nalevo ode mne byla spousta oblých kamenů, opracovaných mořem, velkých asi jako pěst. Před těmi kameny byly také dvě velké žluté tyče – vlastně nevím, čemu sloužily.

Zadívala jsem se tím směrem. Zničehonic začala z těch kamenů vyskakovat krásná energie v nejrůznějších barvách; na jakou barvu si vzpomenete, všechny tam byly. Miliony zářivých kuliček barevného světla, které poskakovaly nahoru a dolů. Andělé v mé blízkosti mi řekli, ať zavolám Megan. Byla jsem vzrušená. Věděla jsem, že konečně budu smět Megan ukázat něco z toho, co vidím. Megan na moje zavolání přiběhla s rukama od písku. Vstala jsem ze zídky a klekla jsem si k ní na zem a zadívala jsem se k těm poskakujícím světélkům. Vzala jsem ji kolem ramen a přitáhla si ji k sobě. „Něco ti ukážu,“ řekla jsem tiše. „Chci, aby ses podívala tamhle mezi ty žluté tyče, dívej se na ty kameny.“ Megan poslechla a v té chvíli andělé pro ni zvedli závoj. Začala se chichotat. Nemohla uvěřit vlastním očím. „Já vidím kuličky, jak poskakují nahoru a dolů, jsou jich stovky, celé se lesknou a hrají

všemi barvami duhy.“ Vedle mě stál anděl a šeptal mi něco do ucha. Řekla jsem Megan, ať pozoruje ty kuličky, protože jsem od anděla věděla, že se pohnou a odskáčou mezi lidi. A jak kuličky poskakovaly mezi lidmi, Megan uviděla i tu světelnou mlhu a to ji uvedlo do ještě většího vytržení. Chtěla se rozběhnout, ty kuličky pochyťat a hrát si s nimi, ale já jsem ji držela pevně, takže nemohla uposlechnout svůj přirozený instinkt.

A najednou kuličky, mlha i andělé (které ovšem Megan neviděla) zase zmizeli. Megan byla moc zklamaná, že ta podívaná skončila, a přesto byla nadšená, že to směla vidět. Trvala na tom, že si půjde nasbírat nějaké ty kameny a vezme si je s sebou do Johnstownu. Bohužel to byly jen obyčejné šedivé kameny a takové i zůstaly, i když desetileté dítě doufalo, že by mohly být kouzelné.

Setkání se dvěma duchy

I nadále jsem přijímala lidi, kteří potřebovali pomoc. Třeba se o mně od někoho doslechli a sehnali si moje telefonní číslo. Jednou za mnou přišel manželský pár. Když jsem otevřela dveře, zažila jsem strašný šok. Na kratičký okamžik jsem před mužem uviděla stát ducha – toho ducha jsem znala, byl to praprapradědeček muže, který stál proti mně. Nevyvedlo mě z míry, že jsem spatřila ducha. Šokovalo mě, že jsem v tom duchovi poznala toho, kdo prováděl hrozné věci dvěma duchům, s nimiž jsem dvacet let žila.

Ten příběh se mi začal vracet, ale dokud u mne byli ti dva manželé, nepřipouštěla jsem si ho. To, co mi vyprávěli, se k tomu příběhu také vztahuje, takže se k tomu později vrátím. Když muž se ženou odešli, zůstala jsem sedět ve stodole, ponořená v myšlenkách. Znovu jsem prožívala příběh těch dvou duchů, kteří byli součástí mého života od sedmi let, kdy jsem poprvé byla na návštěvě u babičky v Mountshannonu, až do doby, než jsem se vdala. Je to dosti dlouhá historie, ale zcela nevšední, a tak mi dovolte, abych ji vyprávěla.

* * *

Bylo mi kolem sedmi let, když jsem poprvé navštívila Mountshannon House, hostel pro mládež v hrabství Clare, kde moje babička pracovala jako správcová. Byl to veliký kamenný dům z osmnáctého století s velkými okny. Stál na kraji vesnice Mountshannon na malém vršku, odkud bylo vidět na Lough Derg, jezero na řece Shannon. K domu původně patřily také okolní pozemky, které v té době byly však už prodané. Ale byly tam kočárovny, ke kterým se šlo velkým kamenným průjezdem, a vepředu krásná, i když neudržovaná a přerostlá zahrada.

Prvního dne jsem se vydala po domě na výzvědy a společnost mi dělali jen andělé. Byl to trochu zvláštní pocit. Zdálo se mi, že tam něco nehraje. Když jsem procházela hlavní chodbou v přízemí, byla jsem celá nesvá. „Mně se to tu nelíbí,“ říkala jsem. „Proč mě sem vedete?“ Někdy po mně andělé chtějí věci, které nechápu. V té chvíli ale na mne zavolala babička, takže jsem se odpovědi nedočkala.

Poprvé jsem tu osobu uviděla příští rok o prázdninách. Byla jsem venku na velkém dvoře s kamennou dlažbou a dívala jsem se na malá okénka v přízemí na druhém konci domu. Z jednoho okénka se na mě dívala krásná mladá světlovláska a usmívala se. Nikdy na to nezapomenu. Zdálo se, že přímo září. Zavolala jsem na anděly: „Ta je ale krásná – vypadá jako anděl. Můžu za ní jít a hrát si s ní?“

„Ne,“ odpověděli, „tentokrát ještě ne.“ Pročpak asi ne, to mi nešlo do hlavy. Copak je na tom něco divného? Rozčilovalo mě to, prostě jsem to nechápala. Proč bych si s ní nemohla jít hrát?

Pak se objevil Michael. „Pojď sem a posad se ke mně,“ řekl, „budu ti něco vyprávět.“ Posadili jsme se na velký kámen, vlastně to byl asi žlab na napájení

koní, který byl před jednou kočárovnou. Seděli jsme tam a kolem nás létaly vlaštovky z kočárovny sem a tam.

„Tak o co jde?“ ptala jsem se. „Co mi potřebuješ vysvětlit?“

„Lorno, musíš mě poslouchat,“ začal. „Je to hodně dlouhá historie a teď ti ji nemůžu celou vykládat. Víím, že jsi viděla tu mladou ženu. Ona ale není anděl jako my, je jiná. Je to duch a v domě je ještě jeden. Ty jim máš pomoci, ale bude to chtít nějaký čas. Rozumíš, Lorno?“

Podívala jsem se na Michaela. Jeho blízkost mě uklidňovala a měla jsem pocit bezpečí, tak jsem odpověděla: „Myslím, že ano, tedy svým způsobem.“ Usmál se na mě. „Ale teď si nedělej s ničím starost, běž si hrát.“

Prázdniny pomalu ubíhaly. Pokaždé, když jsem se octla v babiččině domě, jsem se snažila nechodit průchodem z hlavní chodby v přízemí. Ten průchod se od hlavní chodby velmi lišil. Hlavní chodba byla široká s naleštěnou podlahou z tmavého dřeva, na stěnách visely obrazy a vroubily ji pokojové květiny v kořenáčích. Dveře, které z ní vedly, byly obrovské a měly zdobené zárubně. Naproti tomu průchod byl úzký a temný, podlaha byla z plochých kamenů a kamenné zdi nebyly vymalované. Vypadal nesmírně dlouhý a tmavý, že skoro nebylo vidět špižírny na jeho konci, o nichž jsem věděla od babičky. Já jsem si byla jistá, i když mi to andělé neřekli, že ta krásná mladá žena je právě na konci toho průchodu. A taky jsem nějak v nitru vytušila, že ten druhý duch, o kterém mi pověděl Michael, je muž a že je také tam. Bála jsem se jich. Věděla jsem, že ode mne něco potřebují, ale nevěděla

jsem co. Ale o těch prázdninách jsem se o nich nic víc nedozvěděla.

Příští rok, když mi bylo devět a už to byly moje třetí letní prázdniny v Mountshannonu, mi andělé začali vyprávět o těch dvou krásných duších. Jedním z mých nejoblíbenějších míst v tom starém domě byla místnost, které babička říkala zimní zahrada. Nevím, jestli bychom tomu dnes tak říkali. V té malé místnosti na konci chodby s velkým oknem bylo vždycky hodně světla a plno babiččiných pokojových rostlin a květín. Když jsem tam byla, někdy za mnou přišel Michael i jiní andělé a ukazovali mi něco z minulosti. Toho dne mě Michael vyzval, abych se podívala z okna. V tu chvíli jsem viděla, jak se krajina venku proměňuje; vypadalo to, jako by Michael roztáhl záclonu. Ukázali mi krásnou mladou ženu. Víím, že takové slovo z úst devítiletého děcka zní divně, ale když o ní mluvili, to slovo „děva“ mi samo přišlo na mysl – tenkrát jsem vlastně ani nevěděla, co znamená. Obrátila jsem se a zeptala se Michaela: „Ty jsi říkal, že je to krásná mladá žena, a já jsem řekla, že je to děva. Znamená děva mladá žena?“ Michael přikývl. Podívala jsem se znovu a viděla jsem ji, jak jde přes pole. Michael mi řekl, že se jmenuje Marie. Hnala domů několik krav. V ruce držela hůl, ne nějaký klacík, ale pořádnou, těžkou hůl. Andělé mě vyzvali, abych se dívala dobře a snažila se všechno si zapamatovat. Vtiskla jsem si ten výjev do paměti. I teď si dokážu dopodrobna vybavit, jak vypadalo její oblečení. Šaty byly světlé a měly vzorek z drobných hnědo-oranžových kytiček; na levé straně měly kapsu a límec byl hranatý. Vlasy měla dlouhé a rovné, ani jedinou vlnku, a poletovaly jí ve větru. Neznámá byla velmi bledá, měla hodně světlou pleť a oči modré. Byla štíhlá a nohy měla až hubené. Na nohou měla obuté boty bez podpatku. Nebyly to holínky, protože si pamatuju, že jsem se andělů ptala, jak to, že nenosí do

pole holínky, když je zrovna tak mokro. Andělé neodpověděli, jenom se usmáli.

Měla jsem strach. Proč mi to andělé všechno ukazují? Bylo mi jasné, že kdykoli mi andělé něco takového vyprávějí, znamená to, že budou po mně něco chtít. A já jsem s tím vážně nechtěla mít nic společného.

Během léta jsem se o Marii od Michaela i od dalších andělů hodně dozvěděla. A tehdy jsem také poprvé uviděla toho mladého muže. Šla jsem právě kolem kočároven, když jsem ho zahlédla, jak vyhlíží ven, jenom na chvíličku. Díval se z téhož malého okénka, kde jsem tenkrát viděla Marii, z okénka vedle spižíren. Šla jsem dál a předstírala jsem, že ho nevidím, ale pak jsem ho zahlédla koutkem oka znovu u jiného okénka.

Andělé mě naučili, jak si rychle zapamatovat něčí podobu, takže ty dva krátké pohledy mi stačily, abych věděla, že je tmavovlasý a má ostře řezané rysy. Nebyla jsem si ovšem jistá, jak je vysoký, protože jsem z něho viděla jen obličej a ramena. Nevěděla jsem, co si mám o něm myslet. Měla jsem strach a prošla jsem kolem oken co nejrychleji, až jsem se dala do běhu, doběhla k brance a přelezla přes ni do zahrady. Tam, mezi vysokými stromy a krásnými květinami, jsem se cítila v bezpečí. Byli tam také králíci a ptáčky, a když jsem někdy seděla pod některým stromem s převislými větvemi, mohla jsem nahlédnout do kosího hnízda a podívat se na holátka nebo ještě nevysezená vejíčka. Seděla jsem v zahradě a zlobila jsem se na anděly, vyčítala jsem jim, že jsem teprve malá holka a že se můžu vyděsit.

Poslední den předtím, než jsme se měli z letních prázdnin vrátit domů, jsem proklouzla kuchyní do domu, abych mohla nakouknout do toho průchodu, i

když projít tudy jsem si netroufala. Viděla jsem v dálce ty dva stát vedle sebe. V průchodu bylo chladno, opravdu hrozně zima, a mně připadalo, že jejich bolest putuje průchodem až ke mně – jako by mě měla zasáhnout. Odříkala jsem modlitbičku, kterou mě andělé naučili: „Ježíši, Maria, mám vás ráda. Spaste duše.“ Udělala jsem dva tři kroky vzad. Vrhla jsem znovu krátký pohled do průchodu, ale měla jsem strach dívat se tam moc dlouho a rozběhla jsem se k velkému oknu na konci chodby. Tam bylo světlo a bylo odtud vidět přes pastvinu s kravami až k jezeru Lough Derg. Pak už jsem se cítila v bezpečí. Andělé byli zřejmě kolem mne, jako pokrývka nebo mlžný opar. Neviděla jsem žádného jednotlivého anděla, jenom jsem vycítila, že je jich kolem hodně.

Když jsem pak byla zpátky v Dublinu, na ty dva duchy v Mountshannonu jsem už nemyslela, ale jak se přiblížily prázdniny, zase jsem na ně začala myslet. Pořád ještě jsem úplně nechápala, o co tehdy vlastně šlo, ale někde uvnitř jsem věděla, že těm dvěma duchům někdo těžce ublížil a že jednou budu muset projít tím průchodem, kterému jsem se vyhýbala. To pomyšlení mě děsilo.

Zpátky v čase

Když jsme o příštích prázdninách přijeli do Mountshannonu, nebydleli jsme u babičky. Ubytovali jsme se v jednom prázdném domě ve vesnici. Ale k babičce jsme chodili často a já jsem nemohla zapomenout na ty dva duchy. Věděla jsem, že přede mnou je nějaký úkol. To pomyšlení mě děsilo a byla jsem z toho smutná.

Někdy, když jsem smutná, objeví se Hosus. Jednoho dne, když jsem zrovna byla v zimní zahradě, se vedle mě objevil a řekl mi: „My víme, že je ti někdy těžko u srdce a že jsi ještě malá, ale nesmíš zapomínat, že Bůh tě stvořil jinou než ostatní, a tohle bude tvůj život už napořád.“ Pak pokračoval: „Budeš muset pořád vykonávat tuto práci, protože je potřebná.“

Naštvaně jsem se na něho podívala. „Ale já to opravdu nechci dělat. Proč si Bůh nevybere někoho jiného? Proč to chce po mně?“

Hosus se mi smál a řekl: „Jednoho dne pochopíš, proč právě ty. Ale musíš projít tím průchodem, víš to.“

Vykřikla jsem: „To ne! Do toho průchodu nikdy kvůli nikomu nevstoupím. Já se bojím, ten průchod mě děsí.“

Hosus mě uklidňoval: „Vždyť jsi viděla ty duchy a víš, že jsou krásní. Víš, že jsou hodní.“

„Jenže já cítím, že se stalo něco zlého. Neumím to vyjádřit slovy, ale prostě to cítím a je mi z toho do pláče.“

Hosus na mě smutně pohlédl. „Budeš muset plakat, protože oni potřebují tvoje slzy, které je osvobodí. Oni tě potřebují a jednoho dne půjdou s tebou, ale musíš projít tím průchodem.“

Toho dne jsem ale do průchodu nešla. Hosusovi jsem řekla: „Ani nápad!“ Otočila jsem se a vyšla ze zimní zahrady chodbou do babiččiny jídelny. Do průchodu jsem se ani nepodívala, natož abych do něj vkročila! Někdy dokážu být umíněná. Posadila jsem se na židli nalevo k jídelnímu stolu. Babička přišla do jídelny z kuchyně; beze slova přede mne postavila hrnek čaje a čerstvý chléb se zavařeninou. Pak se zase vrátila do kuchyně a nechala mě o samotě.

Jednoho dne, když jsem pomáhala babičce leštit podlahu, se objevil archanděl Michael. Vzal mě za ruku a šli jsme do zimní zahrady. Když jsme tam došli, koukali jsme se z okna, a tu mi Michael řekl, ať se podívám doleva. Podívala jsem se doleva směrem k ovocnému sadu a všechno se zase změnilo – bylo to, jako bych se dívala na velké promítací plátno. Věděla jsem, že stojím v zimní zahradě a držím se Michaela za ruku, ale čas i místo se úplně změnily. Viděla jsem skupinu žen, které sbíraly ostružiny v drsném kopcovitém terénu, a uprostřed nich byla Marie. Vypadala asi tak na šestnáct. Přes pole kráčel mladík; vysoký, elegantní a dobře oblečený. Věděla jsem, že je to ten muž, kterého jsem viděla u okna. Marie se

narovнала a zadívala se na něho. Jako by z něho nedokázala spustit oči. Mladík se na ni zešíroka usmíval a Marie se prudce začervenala. Pozorovala a slyšela jsem ostatní děvčata, jak si Marii dobírají. Jedna dívka, Marii hodně podobná, z čehož jsem usoudila, že je to její sestra, řekla: „Až přijdeš domů, radši se takhle neusmívej, nebo si toho někdo všimne.“ Pak jsem viděla, jak ženy skončily sběr ostružin a Marie se rozběhla domů před sestrou. Když doběhla domů, matka jí řekla: „Jsi celá rudá, Marie; neměla bys tak běhat.“ Ale zřejmě ji to nijak neznepokojilo a pokračovala: „Teď ty krásné ostružiny přeber a opláchni a uděláme z nich zavařeninu.“

Výjev se opět změnil; viděla jsem Marii v hokynářském krámku. Krám byl tmavý a uprášený, na zemi stála velká dřevěná bedna, nějaké menší bedničky a pytle. Marie byla zrovna u pultu, myslím, že nakupovala nějaké potraviny, když vešel ten mladík. Zase se na Marii tak hezky usmál. Bylo jasné, že ti dva ze sebe nedokážou spustit oči. Hokynářka si toho zjevně všimla, protože Marii řekla: „Měla by sis pospíšíť domů, slečinko. Maminka už jistě čeká na ten cukr a máslo.“ Marie zrudla a vyběhla z krámu, celá rozpačitá. Mladík se vydal za ní a dohonil ji v tiché uličce, která vedla k domu Mariiých rodičů. Pak šli spolu a povídali si. Bylo na nich znát, že je jim spolu dobře, a nikdo je neviděl.

Po valnou část těch prázdnin jsem se hádala s anděly, pořád jsem odmítala: „Ne a ne, já do toho průchodu nevzkročím. Co když se mi tam něco stane! Vždyť jsem ještě malá. Měli jste říct někomu většímu; měli jste o to požádat nějakého dospělého.“ Víím, že jsem nevysvětlila, co by se mi tam asi tak mohlo stát. Sama jsem tomu tenkrát nerozuměla.

Jednoho dne, když jsem si zrovna hrála s malým poraněným jestřábem, kterého jsem předtím zachránila, objevil se Michael. Toho ptáčka jsem měla to léto u sebe skoro pořád. Michael se mnou a mým ptákem obešel zahradu a pak jsme prošli babiččinou kuchyní. S babičkou tam byla maminka, pekly chleba, ale mne si zřejmě nevšimly. Prošli jsme s Michaelem do zimní zahrady, kde bylo všechno obsypané květy. Věděla jsem, že Michael po mně zase bude něco chtít.

„Nemohla bych tu jenom zůstat, hrát si s ptáčkem a užívat si sluníčka?“ zeptala jsem se Michaela.

Ten jenom rázně odpověděl: „Ne!“

Podívala jsem se na něho. „Ale já do toho průchodu nejdu,“ řekla jsem umíněně.

„Já po tobě nechci, abys chodila do toho průchodu,“ odpověděl. „Chci se s tebou jenom projít po domě.“ Beze slova jsem se na něho podívala. Michaelovy oči zářily, měla jsem pocit, jako bych jimi viděla na míle daleko, jako bych procházela dlouhou, předlouhou cestou, snad jako bych procházela samotným časem. Vždycky mu tak zářil celý obličej. Vzal mě za ruku, pak ji pustil a položil mi ruku kolem ramen. Andělé se mohou tak připodobnit lidem, že jsem jako dítě často zapomínala, že jsou to andělé.

Byli to moji nejlepší přátelé. Michael mě vzal za ruku a šli jsme zpátky hlavní chodbou a pak jsme zahnuli doprava do jednoho pokoje, kde jsem byla předtím jenom jednou, a to ještě jen na krátkou chvílku. Michael strčil do těžkých dvoukřídlových dveří a ty se otevřely. Když teď o tom přemýšlím, uvědomuju si, jak často Michael i jiní andělé dělají takové věci, jako že mi otvírají dveře. Kdyby to někdo pozoroval,

musel by si myslet, že se ty dveře otvírají samy od sebe.

Octili jsme se ve velkém pokoji s krbem. Nebylo tam moc nábytku, jenom po obou stranách krbu velká staromódní křesla. Velkým oknem bylo vidět visící šlahouny vinné révy. Pokoj byl plný štěstí a radosti, ale byl v něm i smutek. Nějak jsem si to nedokázala srovnat v hlavě, a tak jsem se podívala na Michaela a on se mě zeptal: „Cítíš to?“

„Ano,“ odpověděla jsem.

Michael pokračoval: „Musíme ti tu a tam dát malou lekci, protože je toho tolik, čemu se musíš naučit, a máme na to málo času.“ Kývl na mě. „Jdi k tomu krbu a říkej mi, co vidíš a cítíš.“

Blížila jsem se ke křeslům po stranách krbu a najednou jsem uviděla, že v nich sedí stařec a stařena. Měli na sobě těžké, elegantní šaty. Tvářili se spokojeně. Ohlédla jsem se na Michaela a zeptala se: „Oni mě nevidí?“

„Ne, oni jsou ve skutečnosti v nebi,“ odpověděl, „ale ty je potřebuješ vidět. Můžeš mi o nich říct ještě něco?“

Otočila jsem se a podívala se na tu starou paní. Vlastně nebyla ani moc stará, to jenom ten styl jejího oblečení. „Ano, ona má hnědé prošedivělé rovné vlasy,“ řekla jsem. „Má je tak nějak zatočené, ale ne do drdolu, a sepnuté sponkou. Ale není to klipsna, jako nosíme my. Je to jako dlouhá vlásenka a na půlce jako by byly diamanty.“

„Správně, ale co ještě vidíš?“ ptal se Michael.

Podívala jsem se jí zblízka do obličeje. „Aha, já vím,“ řekla jsem nakonec. „Je to jeho máma, vid?“

Michael se usmál a přikývl. Žena vzhledla a mně se na chvíli zdálo, že mě vidí, ale Michael řekl: „Ona nemá dovoleno tě spatřit.“

Žena najednou zvolala: „Edwarde,“ a přiběhl k ní hošík ani ne pětiletý. Měl opálený obličej a podle mě byl dost podsaditý, ani trochu nevypadal jako ten, kterého jsem zahlédla v okně. Obrátila jsem zase pohled k tomu starému muži – a ani on nebyl ve skutečnosti starý, jenom tak na první pohled vypadal. Pozorovala jsem ho, jak se dívá na svého synka, který si hrál před ním na podlaze s dřevěným vozíčkem. Nejdřív jsem to úplně nechápala, ale cítila jsem osamělost. A najednou jsem pochopila, že ten muž nějak, nevímjak, ví, že o svého milovaného synáčka přijde a že se mu po něm bude strašně stýskat.

Edwardův otec tam seděl v křesle zpříma a nepřístupně, autoritativní muž, a pozoroval synka, který si hrál u jeho nohou. Popravdě se choval tak, jak se asi v minulosti otcové měli chovat – nedával na sobě znát lásku a náklonnost. Ale navzdory tomu si myslím, že jeho synek věděl, jak moc ho má tatínek rád, protože se k němu obrátil a usmál se. Nechápavě jsem se otočila k Michaelovi. „Ta křesla jsou jiná než ta, co jsou tady teď,“ řekla jsem, „a i ten krb je jiný.“

„Toho si nevšímej,“ řekl Michael. „Důležité je, co cítíš v nitru. Musíš pocítit lásku i bolest tohoto otce a matky a osvobodit jejich syna. Bůh tě používá jako lovce duší, Lorno,“ pokračoval Michael. „Edward a Marie se rozhodli zůstat kvůli tomu, co udělali jiní, a ty musíš procítit jejich bolest, abys je osvobodila.“

Ohlédla jsem se po dítěti Edwardovi a jeho rodičích – všichni zmizeli.

„Než odejdeme,“ řekl Michael, „pověz mi, co cítíš teď.“

„Slyším hudbu, smích a plno různých hlasů,“ odpověděla jsem, „ale hodně těch hlasů je ze současnosti.“

Michael se usmál a přikývl. „Máš pravdu. Tvoje babička svou prací pro hostel vnesla do tohoto starého domu hodně světla a štěstí. Ona je také zvlášť nadaná, ale Bůh ji použil jiným způsobem, protože ona nebyla dost silná na to, co děláš ty.“

Zasmála jsem se a odpověděla: „Ale jdi, co to povídáš, moje babička je ze všech nejlepší!“ Michael se usmál a neodporoval. Odešli jsme z toho pokoje a zamířili ke starým schodům.

Než vám budu vyprávět, jak jsme šli nahoru, ještě vám musím něco vysvětlit. Byla jsem s Michaelem v tom domě v Mountshannonu. Ale nemyslím, že to byl stejný dům, v němž bydleli Edwardovi rodiče. Někdy, když andělé rozhrnou závěs, aby mi něco ukázali, mohu být na jednom místě, ale současně vidět nějaké úplně jiné. Kdykoli mi ukazovali Marii nebo Edwarda, celá scenerie se úplně změnila. Například ze zimní zahrady bylo vidět jezero, ale když jsem viděla Marii nebo Edwarda, jezero vidět nikdy nebylo. Možná ten dům, kde se odvíjela historie Edwarda a Marie, už neexistuje – v Irsku bylo během let zničeno mnoho domů.

V hostelu bylo ohromné schodiště – tedy aspoň mně jako dítěti připadalo nesmírně veliké. Bylo široké, v půli se lomilo a vedlo doleva na velkou, tmavou podestu.

Chodili jsme dál po domě a Michael mě zavedl do jedné zamčené místnosti, kde jsem dosud nikdy nebyla. Zámky nebyly pro Michaela žádná překážka a i tyhle dveře se před ním prostě otevřely. Místnost byla velmi elegantní, i když to tam trochu páchlo plísní. Myslím, že se tam celé roky nevětralo.

„Cítíš v téhle místnosti něco, co by mělo nějakou spojitost s těmi duchy v přízemí?“ zeptal se mě Michael.

„Já ti nevím, Michaeli,“ odpověděla jsem váhavě, „ale něco tady je, něco z dávných časů, to cítím.“ Na chvíli jsem se rozhlédla po místnosti. „Vidím z tamhleté postele nějakou vystrčenou ruku, je to ruka někoho moc starého a moc slabého. Michaeli, ty se mi snažíš říct, že pocity, které mám v téhle místnosti, se nějak týkají těch duchů zezdola? Jestli ano, tak já to nechci vědět!“ vykřikla jsem.

Michael se jenom usmál a řekl mírně: „Ale Lorno, ty tu odpověď znáš, ty znáš vždycky odpověď, protože my ti ji napovíme.“

Vzdala jsem se. „Ano, tak se jich tedy týkají.“ Začala jsem chápat – i když o tom možná pochybujete, že by desetileté děvče něco takového dokázalo pochopit –, že jsem byla povolána, aby pomohla nejen těm dvěma duchům, kteří byli v domě, ale i dalším z jejich okolí – a jejich potomkům.

Když jsme se pak vraceli po schodech dolů, cítila jsem na sobě břímě a také starost, co asi budu muset udělat. Michael mě vzal kolem ramen a přitiskl mě k sobě. Jeho objetí jsem toho dne opravdu potřebovala. Vrátili jsme se do zimní zahrady, kde jsem si připadala v bezpečí, a tam jsem zřejmě usnula, protože mě probudili nějakí návštěvníci hostelu, kteří šli po

chodbě. Usmála jsem se na ně a zamířila přes babiččinu kuchyni ven z domu přes dvůr. Neohlížela jsem se, ale vyběhla jsem na kopec a zpátky do domu, kde jsme bydleli.

Když tady teď sedím a diktuji tento příběh, Michael sedí vedle mě a připomíná mi, co se před tolika lety stalo, a říká: „Lorno, když budeš pokračovat ve vyprávění té historie, dokážeš toho vysvětlit víc, protože při jejím líčení sama také mnohem víc pochopíš.“ Pořád se učím – všichni se pořád učíme. Mne učí andělé a budou učit i vás, jestliže jim to dovolíte, a to je pro nás všechny moc důležité.

Cesta průchodem

Opět nastaly letní prázdniny. Tentokrát naše rodina bydlela v malé chatě u ohromného starého statku poblíž překrásného velkého jezera Lough Derg. Moc se mi tam líbilo. Byly tam krávy a plno dalších zvířat, ale k babičce jsem to měla mnohem dál. Andělé mi i nadále ukazovali výjevy týkající se Marie a Edwarda; a vždycky to vypadalo, jako bych to viděla na velkém promítacím plátně. Jednou v zimní zahradě mi Hosus řekl: „Podívej se k jezeru.“ Poslechla jsem a jezero zmizelo a místo něj jsem viděla kopce. Pak jsem uviděla Marii a Edwarda, jak jedou na koni. Zřejmě byli v nejlepší náladě a slyšela jsem, jak se Mariin smích rozléhá po kopcích. Jeli po cestě, která vedla za jeden kopec, a za chvíli mi zmizeli z dohledu. Potom se všechno vrátilo zase k normálu. Hosus řekl „Na shledanou“ a byl pryč.

Jindy jsem byla v zimní zahradě s Michaellem, který mě držel za ruku, a najednou se úplně změnilo místo i čas. Viděla jsem Edwarda a Marii, jak se spolu procházejí podél řeky, kde je spousta balvanů; drželi se za ruce. Šli dál a dál a řeka hučela čím dál hlasitěji. Občas jsem zaslechla, co si povídají. Marie vyprávěla Edwardovi, že její bratříček stůně a že jim slimáci ožírají zeleninu. Také jsem slyšela, jak se spolu smějí.

Potom řeka začala úplně burácet a já jsem viděla, že je tam vodopád. Ti dva se posadili na balvan u vodopádu a viděla jsem, že Edward Marii políbil. Bylo na nich vidět, že jsou velmi šťastní. Do toho výjevu jsem uslyšela Michaela, který říkal: „Oni jsou zamilovaní, Lorno, a jejich láska byla vytvořena v nebi.“

„Já vím, Michaeli,“ odpověděla jsem a zahihňala jsem se, „jenže já jsem zatím mockrát neviděla kluka líbat holku a připadá mi to legrační.“ Dnes se musím smát, když si vzpomenu na svou reakci.

Potom se Marie a Edward vydali na zpáteční cestu podél řeky, Edward Marii každou chvíli líbal a říkal jí, že ji miluje a že je nic a nikdo nerozloučí. Slyšela jsem Marii, jak mu se slzami v očích říká: „Já mám strach, že až se to dozví tvoje rodina, tak nás rozdělí. Já vím, že vaši ti nedovolí, abychom my dva byli spolu. Oni si myslí, že jsem moc obyčejná a nejsem pro tebe dost dobrá.“

Edward jí setřel slzy, chlácholil ji, ať si nedělá starosti, a opakoval, že ji miluje. Potom šli dál po břehu. Když došli k místu, kde se museli rozloučit, slyšela jsem Edwarda, jak Marii znovu říká, že ji miluje a že se zase brzy sejdou. Potom vidění zmizelo. Obrátila jsem se k Michaelovi. „Cítím jejich lásku. Je to opravdu moc příjemný pocit. Tak proč kromě toho cítím i všechnu tu bolest a utrpení?“

„Lorno,“ odpověděl Michael, „tomu porozumíš, až poznáš Edwarda a Marii ještě líp a pochopíš, že jejich vzájemná láska nedovolí, aby se rozešli. Nedbají na to, jaké utrpení a bolest jim jejich láska způsobí.“

Andělé byli kolem mě pořád, celých čtyřiaadvacet hodin denně. Byli úplně všude – tam, kudy jsem šla, i tam, kam jsem se podívala –, ale nejvíc jich bylo kolem

babiččina domu. I když jsem věděla, že tím průchodem nakonec budu muset projít, přece jsem měla hrozný strach. Bála jsem se toho, co uvidím, co budu cítit – všechnu tu bolest a utrpení. Řekla jsem tehdy Bohu: „Já vím, že jsi se mnou pořád, ale potřebovala bych trochu víc duševní posily. Vždyť jsem ještě malá.“

Jednou odpoledne jsem seděla na kameni u kočárovny a kreslila jsem obrázek vlaštovčího hnízda, které bylo hned za vraty kočárovny. Přišel mě pozdravit Hosus. Měla jsem radost, že ho vidím. Vyzval mě, abych se podívala do toho malého okna, kde jsem poprvé zahlédla Marii. Podívala jsem se a byla tam. Najednou se všechno proměnilo. Viděla jsem Marii s košíkem v ruce; právě vycházela z jednoho krámu ve městě. Cesta k domovu byla zřejmě dlouhá a nudná. Silnice byla kamenitá a samý výmol. Najednou jsem uviděla, že Marie sešla z cesty a zašla do lesa. Viděla jsem ji tam stát mezi stromy a keři. Tvářila se úzkostlivě.

„Co to má znamenat?“ ptala jsem se Hosuse.

„Marie se schází s Edwardem potají,“ odpověděl mi.

„A tohle je jedno z jejich místech, kde se schovávají?“ zeptala jsem se Hosuse. Neodpověděl a v té chvíli se mezi stromy objevil Edward. Viděla jsem, jak se s Marií objali a vášnivě se k sobě tiskli, jako by se dlouho neviděli. Pak se posadili na zem pod stromem a líbali se. Edward objímal Marii kolem ramen a říkal jí, že o nich dvou promluví s otcem. Potom vyndal něco malého z náprsní kapsičky, vzal Marii za ruku a ptal se jí, zda se stane jeho ženou. Marie si s potěšením navlékla prstýnek na prst a odpověděla, že ano. Potom jsem viděla, jak si prstýnek zase stáhla a řekla, že ho zatím veřejně nemůže nosit. Hledala něco

v kapse, pak vytáhla šňůrku a Edward jí na ni pověsil prstýnek kolem krku. Pak se políbili a rozloučili se.

Další obraz mi ukázal Marii na dvoře jejich domu. Když došla ke dveřím, sáhla si levou rukou na prsa a nahmatala prsten pod šaty. Pak se všechno zase vrátilo k normálu.

„Hosusi, oni se zasnoubili,“ řekla jsem radostně. „To znamená, že se teď můžou vzít.“

Hosus na mě upřel smutný pohled a odpověděl: „Lorno, oni se nikdy nevezmou.“

Pak mi řekl, ať se znovu podívám do toho okna. Podívala jsem se a na zlomek vteřiny jako by se čas zastavil. Ukázal se mi krásný, slunečný den a uviděla jsem zase Marii s Edwardem v nějakém tichém zákoutí. Objímali se, líbali a pak se milovali. Moc jsem nechápala, co to dělají, ale nepřipadalo mi na tom nic špatného. Vidění zmizelo a já tam stála v rozpacích a trochu jsem se styděla – ještě nikdy jsem neviděla dvojici při milování. Obrátila jsem se na Hosuse. „Teď bude mít Marie dítě, i když neměli svatbu?“

„Ano, Lorno, budou mít dítě,“ odpověděl a zmizel.

Tím průchodem jsem toho léta nakonec přece jen prošla – bylo to až poslední odpoledne před odjezdem. Tehdy jsem ovšem nevěděla, že je to také moje poslední odpoledne v tom domě vůbec. Brzy poté totiž babička ze zdravotních důvodů přestala v hostelu pracovat a my jsme do Mountshannonu na prázdniny už víckrát nejeli.

Stála jsem na začátku průchodu, celá vyděšená, i když byli kolem mě andělé. A jak jsem tam stála, vnímala jsem utrpení těch dvou duchů. Pak jsem

vkročila do průchodu, kam jsem se ještě nikdy neodvážila. A zdálo se mi, že andělé kolem mne vytvářejí jakýsi chrám, jejich těla byly sloupy a jejich paže tvořily velký oblouk. Ti dva duchové – ty dvě krásné duše – byli uvnitř. Připadalo mi, že jsem se ocitla v jiném světě. Moc přesně se nepamatuju, co se stalo, jedině vím, že ti dva duchové se mě zmocnili a pevně se mě drželi. Cítila jsem nesmírnou emocionální bolest a utrpení. Vůbec netuším, jak dlouho to trvalo. Pak jsem se obrátila a šla zpátky směrem ke světlu a oni šli se mnou. Najednou to bylo všechno pryč. Byla jsem zpátky v chodbě a ohlížela jsem se na Edwarda a Marii, kteří stáli na konci průchodu, zavěšeni do sebe. Viděla jsem je, ale tentokrát to bylo jiné. Bylo mi jasné, že tam nejsou doopravdy ani jinak. Úplně jsem tomu nerozuměla, ale věděla jsem, že teď jsou volní a můžou odejít z babiččina domu.

Když jsem následujícího dne odjížděla s celou rodinou autem z Mountshannonu, měla jsem pocit, jako by mě ti dva krásní duchové doprovázeli. Věděla jsem, že už jsou osvobození a mohli by odejít přímo do nebe. Ale neodešli. Nechápala jsem, o co se jedná. Proč se drží za mnou, místo aby odešli rovnou k Bohu? Jestli budete číst dál, pochopíte to. Teď vám jen řeknu, že přímo do nebe odejít nechtěli. Chtěli s mou pomocí zlomit pouta bolesti a trápení, která držela v zajetí tolik rodin, přetřhnout řetězy, osvobodit je, aby to, co se stalo před dávnými časy, nadále nepřinášelo bolest a neštěstí dalším generacím.

Byla jsem jejich strážkyní

Brzy po návratu z Mountshannonu jsme se přestěhovali do nově postaveného domu v Leixlipu na předměstí Dublinu. Moji rodiče nikdy neměli žádný byt ani dům v osobním vlastnictví, ale díky řadě různých událostí si nakonec mohli koupit domek. Byli jsme všichni úplně unešení. Já jsem ale pořád nějak tak cítila přítomnost těch dvou duchů z Mountshannonu. Připadalo mi to, jako by někam cestovali, někam chodili, ale za mnou nepřišli. Nějak jsem vytušila, že jdou do toho nového domu a že tam na mne budou čekat.

Toho dne, kdy jsme se stěhovali do Leixlipu, jsem odcházela ze starého domu jako poslední. Tatínek odjel s autem plným lidí a věcí a já jsem čekala, až se vrátí pro mne, mého králíčka a kocoura Tygra, aby nás odvezl do nového domu. Byla jsem v domě sama, zrovna jsem si dělala čaj, když se objevil Hosus. Podívala jsem se na něho se slzami v očích a řekla jsem: „Já vím, že na mě čekají v tom novém domě. Proč? Proč musím ještě pořád cítit jejich bolest? Nelíbí se mi to a někdy mám z toho i strach. Mám strach, bojím se neznámých věcí.“

Hosus mě konejšil. „Nemysli na to; vždyť víš, že jsou to krásní duchové. Musí se stát ještě něco, aby byli všichni svobodní. Ty jsi byla ustanovena jejich strážkyní.“ Pak mi Hosus řekl, abych zavřela oči. Probudila jsem se, když jsem uslyšela, jak tatínek klepe na dveře.

Celou cestu jsem byla hrozně nervózní, protože jsem věděla, že duchové budou v tom novém domě. Chápala jsem, že jsou dobří a že se jich nemusím bát, ale stejně jsem byla kvůli tomu nešťastná. Tatínek nás vezl do Leixlipu a pak na nové sídliště. Jak jsme se blížili, úplně jsem měla před očima náš dům, ačkoli jsem tam předtím nebyla ani jsem ho neviděla na fotografii. Věděla jsem přesně, kde tatínek odbočí a před kterým domem zastaví. Pamatuju se, jak jsem otevřela dvířka auta a na ten zvláštní pocit. Pomyšlení na to, že ti dva duchové budou se mnou žít čtyřicet hodin, den co den, mě ničilo. Vytáhla jsem kocoura z kufru a konejšila ho, že teď už to bude dobré. Pak se otevřely dveře do předsíně, v nich stála maminka a volala: „Tak si pospěš, pojd' honem dál.“ Šla jsem do předsíně hodně opatrně, a ne proto, že jsem nesla kocoura v přepravce, ale protože jsem cítila, že musím být na stráž, abych se těch duchů tolik nelekla. Nevěděla jsem, kde budou.

Kde asi jsou? Položila jsem přepravku na zem, otevřela ji a osvobodila chudáka Tygra, který byl už celý nešťastný. Nechala jsem ho proběhnout v zbrusu nové jídelně a kuchyni, všechno jsem mu ukázala a pořád opakovala, že teď už to bude dobré. V přízemí duchové nebyli – tam jsem to všechno prohlédla. Kocourek se brzy uklidnil, prošmejdil celý dům a všechno si očichal. Měl víc kuráže než já, protože já jsem zůstávala pořád v přízemí. Do patra se mi jít nechtělo. Nakonec jsem to už nemohla odkládat a

vyšla jsem do předsíně. Edward tam stál na schodech. „Proč tu stojíš?“ zeptala jsem se ho a on mi odpověděl: „Tady budu stát vždycky, po tu dobu, co tady budu muset zůstat.“ Řekla jsem mu, že mě znervózňuje, a on odpověděl: „To je mi líto, jenže já s tebou potřebuju mluvit pokaždé, když půjdeš po schodech nahoru. Patří to k tomu, co musíme udělat – a je to tedy taky součást tvého života! Ty jsi osvobodila mne a Marii, ale my nemůžeme odejít, dokud nebudou svobodní i ostatní.“

„To se mi vůbec nelíbí – a já budu pokaždé do schodů utíkat,“ odpověděla jsem. „Cítím tvou bolest, a když mluvíš o těch ostatních, tak mám pocit, jako by tu byli taky, i když jejich obličej nevidím.“ Načež jsem se zhluboka nadechla a rozběhla se co nejrychleji po schodech nahoru, brala jsem je po dvou. Edward se po mně natáhl, aby se mě dotkl. Když jsem byla nahoře, vykřikla jsem: „Dokázala jsem to!“

Koupelna v prvním patře pro mě získala zvláštní význam – stala se mým útočištěm! Byla malá, ale byl tam vypínač, kterým se rozsvěcelo, když se zatáhlo za šňůrku, a to bylo pro mě moc důležité. To jsem si uvědomila hned ten první večer, jak jsem vyběhla na vršek schodů, že stačí natáhnout ruku do koupelny, zatáhnout za šňůrku a hned bude světlo. Už jsem si vymýšlela a plánovala nejrůznější strategie.

Večer jsem ovšem musela sejít ze schodů. Předtím jsem nabrala dech a odříkala svou obvyklou modlitbičku: „Ježíši, Maria, mám vás ráda. Spaste duše.“ Cítila jsem, že se mě Edward dotkl. Bylo to, jako by mi odnímal život – jako by plynul z mé duše, jako by Edward přijímal mou milost a předával ji jiným. Někde hluboko uvnitř jsem věděla, že tam někde jsou ti druzí, kteří také čekají na vysvobození. Ale i když jsem to

věděla, snažila jsem se sejít po schodech, jak nejrychleji jsem to dokázala, a když jsem byla dole, hned jsem rozsvítila v předsíni a pak už jsem byla v teple kuchyně.

K mému velkému zklamání rodiče rozhodli, že po tom, co jsme se přestěhovali do Leixlipu, už mě nebudou posílat do školy. Školu jsem měla moc ráda, učení mě bavilo, a teď jsem neměla kam před těmi duchy utéct. Edward byl na schodech pořád a já jsem mu často říkala: „Já tě tam vidím! Nech mě na pokoji!“ Ale on se jenom usmíval. Vždycky byl pěkně oblečený, elegantní, jako ze škatulky.

Telefon jsme měli v předsíni a u něj byla vysoká stolička. Jednou telefon zazvonil, když nikdo jiný nebyl doma, a tak jsem ho zvedla. Byla to moje teta. Zatímco jsem s ní hovořila, Edward mě začal přes zábradlí schodiště pošťuchovat, cvrlikal mi do ucha jako ptáček, zkrátka snažil se mě rozptýlit, když jsem telefonovala. „Koukej, po podlaze běží myš!“ zvolal. Já jsem se lekla, až jsem nadskočila – ačkoliv jsem jednou sama chovala myši jako domácí zvířátka. Na ten den nikdy nezapomenu, protože Edward byl tenkrát velice bezstarostný, hravý a něžný.

Několik měsíců poté, co jsme se přestěhovali do domu v Leixlipu, přišel tatínek s nápadem, že bych mohla pracovat u něho v servisu v Rathmines. Nemohla jsem se dočkat. Pomyšlení, že budu chodit do práce, se mi moc líbilo. Večer toho dne, kdy to tatínek navrhl, jsem vyšla po schodech nahoru – totiž vyběhla jako obvykle – a tentokrát poprvé mě na těch schodech nikdo neobtěžoval, ani v nejmenším. A ani druhý den ráno, když jsem šla dolů. Usmívala jsem se, protože jsem věděla, že Edward si uvědomuje, že smím z domu. Práce v servisu se mi líbila a dobře mi to

tam šlo. Každý večer, když jsem musela jít nahoru do ložnice, jsem po schodech vyběhla, a jakmile jsem se octla na podestě, hned jsem otvírala dveře do koupelny a zatáhla za šňůrku vypínače. Bylo to hloupé, teď si to uvědomuji. Věděla jsem, že se nemám čeho bát, ale když bylo večer tma, nerada jsem chodila po schodech nahoru. Někdy praskla žárovka v předsíni nebo na podestě, někdy na obou místech, a rodiče zrovna nespěchali s její výměnou. Připadalo mi, že to tak nějak má být – že tam také má být tma. A bylo jedno, jak rychle jsem utíkala do schodů, stejně mě Edward zastavil, jako by všechno bylo ve zpomaleném filmu, nebo jako kdyby se zastavil sám čas. Cítila jsem smutek a utrpení toho mladého muže. Edward v jistém smyslu ze sebe vyléval hříchy, zlobu i nenávist těch, kteří mu ublížili. Snažil se sejmout hříchy druhých. Mně bylo, jako bych měla sama lidsky pocítit veškeré to utrpení, abych pykala za hříchy těch, kteří způsobili tu tragédii, i těch, kteří jí nezabránili. Tyto hříchy padly na budoucí generace. V jistém smyslu se tedy po mně chtělo, abych zaplatila za hříchy otců jejich otců. To je jediné vysvětlení, které mě napadá. Bůh občas používá takové zvláštní způsoby. Někdy mě to hodně mátlo a jednoho dne jsem odešla, abych se mohla sama pomodlit. Andělé se stáhli do ústraní a já jsem Bohu položila otázku: „Proč to všechno?“ Odpověděl mi: „A proč ne, když oni to chtějí?“

Takhle to šlo po sedm let, co jsem bydlela s našimi v tom domě – pokaždé, když jsem šla do schodů, jsem viděla a cítila Edwarda i veškerou jeho bolest. Edward mě postupně a po kouskách seznamoval s celým příběhem.

Jednou večer, když jsem šla spát, mi ukázal, jak přišel do domu svých rodičů. Dovolil mi nahlédnout, co se mu honilo hlavou. Chystal se promluvit s otcem o

Marii. Viděla jsem ho, jak volá na otce, a potom jde do velké místnosti, která vypadala jako knihovna. V krbu hořel oheň. Jeho otec stál před krbem a s ním další dva muži – Edwardovi strýci, Martin a James. V té chvíli Edward okamžitě pochopil, že něco není v pořádku. Došel k nim a pozdravil je, potřásl si s nimi rukou. Chovali se velmi chladně. Nyní vstoupil další muž, kterého Edward neznal, a otec ho požádal, aby před Edwardem řekl, co před chvílí pověděl jim. Muž byl nervózní. Čepici, kterou držel v ruce, pořád kroutil a mačkal. Řekl, že viděl v lese Edwarda s jistou mladou dívkou jménem Marie. Otec zlostně vykázal muže z místnosti. Pak jsem slyšela otce i oba strýce, jak hněvivě pozvedají hlas. Otec začal na Edwarda rvát, že pošpinil jejich rodinu. Nadal mu všech možných urážlivých jmen. Vysmál se myšlence, že by si Edward snad chtěl vzít takovou obyčejnou holku, i tomu, že by to on snad měl dovolit.

A pak mě Edward propustil a všechno se vrátilo k normálu. Rozběhla jsem se po schodech nahoru, otevřela dveře do koupelny a honem zatáhla za šňůrku, aby se rozsvítilo. Byla jsem zničená. Sedla jsem si na záchod a několik minut jsem plakala, vždyť jsem věděla, že moje slzy jsou také modlitba. Pak jsem se modlila nahlas, protože mi bylo jasné, že mám za úkol střežit vchod pro Edwarda a Marii. Zlobila jsem se na Boha i anděly a říkala jsem, že to není fér. „Viděla jsem mezi Edwardem a Marií tolik lásky a radosti – a teď se musím dívat, jak je jejich láska rozervaná na kusy.“ Už jak jsem tam seděla na tom záchodě, andělé trochu zmírnili mou bolest, takže když jsem si pak šla lehnout, dokázala jsem usnout.

Edward mi mnohokrát ukazoval lásku, kterou k sobě s Marií chovali, ale kdykoli mě chytil za ruku, když jsem šla po schodech nahoru, věděla jsem, že mi chce

ukázat něco, co mi způsobí mnoho bolesti. Při jedné této příležitosti, kdy mě vzal za ruku, mi ukázal, jak se jeho dva strýcové s otcem domlouvali, co by se mělo s Edwardem udělat. Podle nich byl Edward ostuda celé rodiny. Jeho povinností přece bylo oženit se s dívkou, která má nějakou půdu, aby rodina zbohatla. Tím, že se zapletl s chudou holkou, ohrozil blahobyť celé rodiny.

Znovu si zavolali Edwarda na kobereček, tentokrát u toho byla i jeho matka. Ta se ze všech sil snažila situaci uklidnit, ale její snaha byla bezvýsledná. Edwardův otec prohlásil, že kdokoli by poskytl podporu té dívce nebo její rodině, bude nemilosrdně vyhozen z domu, a on že se postará, aby dotyčný umřel hladem. Potom řekl Edwardovi, že už není jeho syn, že s ním už nikdy nepromluví, a poslal ho pryč. Edward se snažil otce obměkčit, ale marně. Za několik hodin musel opustit dům pod dozorem svých dvou strýců. Ještě předtím se ale Edwardovi podařilo podstrčit jednomu soucitnému sloužícímu dopis pro věrného přítele Daniela. V něm Daniela žádal, aby dával na Marii pozor a vysvětlil jí, proč Edward musel odejít, a aby jí řekl, že jí Edward bude psát.

Strýcové vzali Edwarda do práce na zanedbaném statku, který patřil jednomu z nich. Edward dřel ze všech sil, protože doufal, že když otci ukáže snahu, otec nakonec Marii přijme. Psal Marii dennodenně dopisy, v nichž ji ujišťoval, že ji miluje z celého srdce – a že doufá, že si snad někdy o samotě navlékne na prst ten prsten, zástavu jeho lásky, a že jednou budou zase spolu. Edward ovšem netušil, že Marie žádný z jeho dopisů nedostává. Všechny je vždycky zabavil jeden strýc, který je přečetl nahlas, pěkně se jim vysmál a pak je spálil.

Někdy na schodech s Edwardem stála i Marie. Jednou večer, když jsem se vrátila z kina, jsem zase co nejrychleji běžela do schodů. Nebyla jsem ještě ani v půlce, když jsem zahlédla Marii stát na schodech vedle Edwarda. Pak se všechno nesmírně pomalu pohnulo a čas jako by se zastavil. Uviděla jsem těhotnou Marii u nich doma. Mohla být tak v šestém měsíci, možná byla těhotná ještě déle. Byla v ložnici, kterou sdílela se svými třemi sestrami, a ty stály kolem ní, snažily se ji utěšit a ochránit před tím, co se odehrávalo dole. Zezdola byly slyšet zvýšené ženské hlasy, které Mariinu matku obviňovaly, že tajila dceřino těhotenství. Ty hlasy křičely, že by Marii měla poslat pryč a nedovolit jí, aby se někdy vrátila, a že by to bylo jediné štěstí, kdyby dítě po narození zemřelo.

Pak jsem uviděla, co se odehrávalo dole ve světnici. Dům byl plný žen z města, ale Mariina matka měla silnou povahu a dokázala se s nimi vypořádat. Pak se rozlétly dveře a vešel Mariin otec s hloučkem místních mužů. Sám si zjevně nevěděl rady, jak se v té situaci chovat. Na jednu stranu se na Marii také hrozně zlobil, že dostala celou rodinu do téhle šlamastyky. Muži zuřili. Podle nich Marie neměla žádné právo si s Edwardem vůbec něco začínat. Měli pocit, že svým chováním – kterým urazila jejich pána, Edwardova otce – ohrozila celé jejich živobytí. I když jsem byla nešťastná z toho, co jsem viděla, potěšilo mě, že Mariina matka hájila dceru s takovou vehemencí. Řekla všem lidem z města, ať okamžitě opustí její dům a nikdy už nepřekročí jeho práh, a že dítě vychovají jako své vlastní. Mariin otec se teď také postavil na stranu své ženy a křičel na ně, ať zmizí. Ale bylo jasné, že si neví moc rady. Proti Marii, jejímu nenarozenému dítěti i celé rodině panovalo mezi lidmi tolik rozhořčení a nenávisti.

Jednoho dne, když Edward pracoval na tom zchátralém statku už něco přes rok, mu strýc přinesl dopis, kde stálo, že jeho matka stůně, aby se vrátil domů. Než se Edward vydal na cestu, strýc mu pohrozil, že kdyby se pokusil navázat kontakt s tou dívkou, má to spočítané a jeho otec a celá rodina se ho zřeknou. Edward spěchal domů a ulevilo se mu, když zjistil, že mamince se udělalo líp a našel ji sedět v křesle u krbu. Políbil ji na čelo a řekl, jak ho těší, že se zotavila. Maminka byla šťastná, že ho vidí, ale otec stále odmítal s ním mluvit a choval se k němu, jako by byl vzduch. To Edwarda nesmírně trápilo, protože měl otce také moc rád. Onoho dne jsem už nic jiného neviděla, ale za nějaký čas mě Edward na schodech zase chytil za ruku a ukázal mi pokračování té historie. Viděla jsem Edwarda ve městě na návštěvě u přítele Daniela. Myslím, že to bylo krátce poté, co byl navštívit nemocnou maminku. Daniel mu řekl, že Marii se narodilo dítě. Edwarda to šokovalo. Vůbec nevěděl, že Marie byla těhotná. Připadal si jako hlupák, jak to, že ho vůbec nenapadlo, že k něčemu takovému mohlo dojít. Ale jinak měl radost, že se stal otcem. Teď jenom musel vymyslet, jak to zařídit, aby mohli žít společně jako rodina. Daniel ho varoval, že se nesmí za žádnou cenu pokusit o setkání s Marií, že by tím ohrozil její život i život dítěte. Řekl Edwardovi, že jeho otec pohrozil všem, kteří by se snažili pomoci její rodině, že je vystěhuje z domu, a že několika rodinám už se to skutečně stalo. Vyprávěl Edwardovi o velkém hněvu, který celé městečko pocituje vůči němu, Marii i jejich děcku. Řekl: „Tvůj otec je tvrdý muž. Ten nezná slitování.“ Edward odešel od přítele a procházel se po městě. Uviděl Marii a ona zahlédla jeho. Sice spolu nepromluvili, ale zřejmě si navzájem četli myšlenky. Marie zamířila do lesa na to místo, kde jsem je tenkrát viděla při jejich tajné schůzce. Doufala, že tam Edward bude moct přijít, i když třeba jen na chvíli. Jejich

setkání jsem neviděla, ale podle toho, co se stalo později, vím, že k setkání došlo. A že je někdo při tom viděl.

V té době jsem se také mnohokrát setkala s Marií. Ta byla většinou mnohem mírnější než Edward, ačkoli mi také již dala pocítit své utrpení, když jsem se tenkrát před mnoha lety podívala v Mountshannonu do toho průchodu. Někdy jsem Marii vídávala v naší nové jídelně. Vždycky to vypadalo, jako by tam uklízela nebo utírala prach. Dům v Leixlipu byl nově postavený dvojdomek, ale já jsem vždycky měla pocit, že Marie ho vnímá docela jinak. Někdy jsem ji viděla projít oknem z jídelny, jako by tam žádné nebylo, do zahrady, kde dělala, jako by věšela prádlo na šňůru nebo klepala koberec.

Marie byla vždycky jasná a světlá. Kolem ní pořád svítilo slunce. Občas to vypadalo, jako by měla na sobě zástěru a nadouval ji vítr. Hodně se na mě usmívala. Někdy, když se na mě usmála, jsem cítila úžasné uklidnění, jako odpuštění, jako kdyby už ji nebolelo nic z toho, co se jí stalo. Občas také se mnou hovořila beze slov. Jednou, když jsem byla v jídelně, mi Marie vyprávěla, jaké to bylo, když poprvé uviděla Edwarda. „Byl úžasný, tak hezký; v životě jsem žádného takového chlapce neviděla. Nevěděla jsem, kdo to je ani jak se jmenuje, ale od toho dne jsem ho pořád vyhlížela a doufala, že ho zase uvidím. S tím jsem si nemusela dělat starosti, protože jsem se později dozvěděla, že on se po mně taky díval. A takhle to celé začalo, Lorno, zamilovali jsme se do sebe. Věděli jsme, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého.“

Někdy, když jsem šla od autobusu domů ze svého nového zaměstnání v obchodním domě, viděla jsem Marii stát u okna své ložnice. Když teď o tom

přemýšlím, uvědomuji si, že jsem ji nikdy u žádného jiného okna stát neviděla. Jen co jsem se přiblížila k rohu, viděla jsem, jak otočila hlavu a dívá se přímo na mě. Někdy jsem zdvihla ruku a trochu jí zamávala a pak jsem zase sklopila oči na chodník a šla dál. Když jsem znovu vzhledla, pokaždé už byla pryč. Jindy jsem zase nezamávala. Předstírala jsem, že jsem si jí nevšimla, a dívala jsem se pod nohy. V těchhle případech, když jsem pak zvedla oči, byla pořád u okna – jako by čekala na mé zamávání, na znamení, že ji vidím, a potom teprve zmizela. Ted' se musím usmívat, když o tom přemýšlím.

Pokračování tragédie

Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem poprvé přivedla Joea do domu v Leixlipu, aby se seznámil s mou maminkou. Když jsme vešli dveřmi do předsíně, vzhledla jsem a uviděla duchy na schodech – byli tam oba dva, drželi se kolem ramen – a přátelsky se na mě usmáli, jako by nám žehnali a přáli hodně štěstí.

Celou tu dobu, co jsem chodila s Joem, jsem stále myslela na ty dva duchy. Přesněji řečeno jsem na ně myslela pořád a bez přestání. Možná vám to bude zatěžko pochopit, ale já jsem se za ně celou dobu také modlila, modlila jsem se s každým nadechnutím, a věděla jsem, že se nemůžu za žádných okolností přestat modlit. I když jsem třeba zrovna večerela, stejně jsem se modlila.

Jednoho dne, když jsem seděla na zahradě a krmila králíčka, mi andělé ukázali pokračování té historie. Rozhrnuli závěs a předvedli mi něco, co mě hluboce zarmoutilo. Viděla jsem Mariinu matku, která mířila k řece a Mariino děcko nesla hrdě v náručí. Měla jsem dojem, že je to poprvé, co otevřeně ukázala dítě na veřejnosti. Byla to zřejmě nějaká venkovská slavnost a všichni spěchali k řece. Někteří Mariini mladší sourozenci nesli deky a košíky s chlebem a ovocem. Za chvíli jsem viděla Marii, jak hovoří s matkou a pak se tiše vytrácí. Jeden anděl mi pošeptal, že je to následujícího dne, poté co se Marie setkala v lese s Edwardem, a že se s ním chce znovu sejít. U řeky bylo

plno dětí, hrály si a bavily se nebo seděly a jedly, a přece, když jsem se na to pozorně zadívala, zdálo se mi, že tam něco nehraje. Viděla jsem nějaké ženy, které volají na Mariinu matku, aby jim šla pomoci. Ta se k nim rozběhla s miminkem v náručí. Když viděla, že na zemi leží nějaké krvácející děcko, bez rozmýšlení podala miminko nejbližší mladé ženě. Zřejmě tam byl rozruch a zmatek, jak se lidé snažili pomáhat. Po několika okamžicích uslyšela Mariina matka od břehu strašlivý výkřik. Všechno se to zběhlo hrozně rychle. Někde se stalo, že Mariino dítě spadlo do řeky. Mariina matka se zděsila. Okamžitě se zvedla od dítěte, které ošetřovala, a hnala se k řece. Děťátko unášel proud a Mariina matka běžela po břehu. Několik mužů se rozběhlo k ní a zarazili ji, volali, že už je pozdě, že dítě už určitě stejně nežije a že vyloví jeho tělíčko. Mariina matka se zhroutila, padla na kolena a kvílela zoufalstvím. Některé ženy k ní pospíšily. Zvedla hlavu a ke své hrůze viděla, že mají na tváři škodolibý výraz. Rozhlédla se po davu, který ji mlčky pozoroval. „Jak jste mohli zabít to nevinné dítě?“ vykřikla. Vstala a beze slova shromáždila kolem sebe všechny členy své rodiny. Pak čekali a čekali, až se vrátí muži. Když se setmělo, zamířili k domovu, plakali a vzájemně se podpírali. Zoufalá Mariina matka pořád opakovala: „Jak jen to řeknu Marii?“

Pak vidění zmizelo. Byla jsem žalem celá zničená. Nedokázala jsem si představit, jak se asi musí cítit matka nebo babička, když přijde o dítě takovýmhle způsobem. Vyskočila jsem ze země, králíčka jsem nechala být a utekla jsem ze zahrady, zamkla jsem se na záchodě a plakala. Andělé se shlukli kolem mě a snažili se mě utěšit.

I když jsem Marii a Edwarda vídala dost často, jejich děťátko jsem nikdy neviděla. Žádného malého ducha.

Věděla jsem, že jeho dušička šla rovnou do nebe a tam čeká na své rodiče. Často jsem na toho malého ducha myslela, jak čeká v nebi na tatínka a maminku, kteří se rozhodli zůstat zde, aby pomohli těm, kteří jim kdysi ublížili.

Nakonec přišel čas, kdy se duchové rozhodli, že by se i jiní měli dozvědět, že jsou v domě, protože to bylo nezbytné k tomu, aby se věci pohnuly vpřed. Potom Marie udělala něco, co ještě nikdy předtím neudělala.

Jednou ráno jsem dlouho spala. Měla jsem volno z obchodního domu a večer předtím jsem byla dlouho venku s Joem. Ve spánku jsem slyšela Marii, jak na mě volá: „Lorno, Lorno...” Pořád opakovala moje jméno kolem dokola. Pak jsem uslyšela její kroky. Měla jsem pocit, jako bych ji slyšela jít průchodem – tím průchodem v Mountshannonu. A najednou jsem věděla, že je na podestě. „Lorno, Lorno...” Dál mě volala jménem, sice tiše, ale vytrvale. Pak jsem uslyšela klepání na dveře. Bála jsem se, že vzbudí ještě někoho jiného. Zavolala jsem na ni: „Běž pryč!” Slyšela jsem, že maminka vykřikla; Marie ji asi vzbudila. „Jsem vzhůru, mami,” zvolala jsem. Posadila jsem se na posteli a děsila jsem se, co bude dál. Najednou se pohnula klika, Marie otevřela dveře dokořán a nepřestávala volat: „Lorno, Lorno...” Strašně jsem se lekla. Duchové přece nemají co otvírat nějaké dveře. Vlastně jsem se rozzlobila. Marie udělala pár kroků k palandě, kde jsem spala na horní posteli, a pořád opakovala moje jméno. Posadila jsem se a dívala se na ni. Byla jsem úplně v šoku. A Marie pořád jen říkala: „Lorno.” Pak už byla těsně u mne, čelem proti mně a dívaly jsme se navzájem do očí.

„Lorno, pamatuješ se, když jsi byla malá, co jsi cítila, když jsem tě nechala nahlédnout do svého

života?“ zeptala se. „Vím, že jsi z toho hodně věcí schválně zapoměla. Já ti teď budu něco vyprávět a dovolím ti, abys procítila znovu to, co jsi zažila jako malá holčička. Ale budu se snažit, aby to bylo co nejmírnější.“ Už při Mariiných slovech jsem dostala strach, a ona to zřejmě uhodla, protože mi položila dlaň na ruku. Hned jsem se uklidnila. Pak mi začala před očima promítat obraz toho, co se tehdy přihodilo.

Marie kráčela podél řeky nějakým zalesněným úsekem. Stromy rostly po obou březích, byl tam stín, jenom tu a tam probleskovalo slunce. Půda byla mokrá a rozbahněná. Když Marie zahlédla muže z vesnice, nijak se nad tím nepozastavila. Byli čtyři – čtyři sousedé, které znala. Ale jeden z nich ji hrubě chytil a začal jí vyhrožovat, křičel na ni, aby odešla, že chtějí, aby zmizela z kraje, a jestli neposlechne, že ji zbijí. Po těch slovech do ní začali strkat a kopat. Marie pocítila, jak se v ní vzmáhá hrozný strach. Přesto s každým nadechnutím bojovala, vzpírala se jim, snažila se ubránit. Cítila jsem ten strach, který ji prostupoval. Měla jsem pocit, jako bych byla uvnitř ní a spirituálně jí pomáhala. Byla jsem uvnitř ní, ačkoliv v té době jsem ještě ani nebyla na světě! Ale nějak jsem tam byla – nějak se ten časový rozdíl překlenul. Cítila jsem, že bojuje ze všech sil. Vnímala jsem její odhodlání se ubránit. Cítila jsem i každý kopanec, který jí zasadili. Marie byla celá zablácená a mokrá, jak ležela v louži. Muži do ní kopali dál a Marie se stočila do klubíčka. Pak ji jeden z nich popadl za vlasy a táhl ji po zemi, druzí dva ji mlátili holemi, které si uřízli z větví. Pořád to vidím před očima, jak jí smýkají a Marie si chrání hlavu rukama.

Ten muž, který ji vlácel za vlasy, byl tentýž duch, kterého jsem pak uviděla u domovních dveří v Johnstownu. Šlo o ducha pra-pra (ani nevím, kolik těch

pra- bylo) dědečka muže, který za mnou přišel se svou ženou prosit o pomoc.

Marie se pořád snažila mužům uniknout. Bojovala. Možná byla křehká, ale její vůle žít byla silná. Myslela na Edwarda a volala ho a myslela na jejich dítě.

Toho muže, který ji držel za vlasy, dosud vidím; mohlo mu být tak padesát. Nakonec její zbité tělo pustil na zem. A já jsem Marii tehdy před těmi mnoha lety dokázala říct – vím, že to není snadné pochopit – říct, že její dítě, její malé děťátko už nežije. Marie mě slyšela a porozuměla. Jakmile to věděla, přestala bojovat o život. Proto netrpěla déle, než bylo nutné. Vzdala se. Víím, že Marie zemřela na místě, kam dopadla na zem. Dosud mám před očima její tělo. Vidím je i v této chvíli, kdy diktuji tento příběh do počítače aktivovaného hlasem. Je zmučené, zablácené a zkrvavené. Vidím Mariina anděla strážného, který ji na zemi zakrývá. Vidím jeho křídla, vlastně ne celá, jenom jejich část. Péra jsou také zablácená. Když se to celé odehrávalo, andělé u toho také byli, ale neměli moc tomu zabránit. Viděla jsem šok na tvářích mužů, když přestali a uvědomili si, co udělali. Marie mi řekla, že to byla nešťastná náhoda, že původně neměli v úmyslu ji zabít, že ji chtěli jenom vyděsit, ale že se nechali unést. Přesto k ní jeden z nich ještě přiskočil a uštědřil jí pár kopanců, jakoby pro jistotu. Potom všichni utekli.

Jak jsem seděla v posteli v Leixlipu, Marie pustila mou ruku, já jsem si lehla na záda a na chvílku zavřela oči. Marie došla k oknu a zmizela.

Vyprávím Joeovi a tatínkovi o duších

Ještě než jsme se s Joem vzali, koupili jsme si malý domek v Maynoothu a tam jsme se pak o našem svatebním dnu nastěhovali. Přemýšlela jsem o tom, co se asi stane s těmi dvěma duchy. Přestěhují se do našeho domečku se mnou? A jestliže ano, co řeknu Joeovi, který o nich dosud nic neví? Ale nemusela jsem si dělat starosti. Nešli za mnou. Zůstali tam, kde byli, v domě rodičů v Leixlipu. Nebylo předurčeno, aby se přestěhovali do nového domova mé budoucí rodiny v Maynoothu. Neměli tam být – nesměli zasahovat do mého života manželky a matky. To ovšem neznamená, že zmizeli z mého života úplně. Občas jsem třeba v kuchyni v Maynoothu slýchala, jak mě duchové Marie a Edwarda volají z domu rodičů v Leixlipu, vzdáleného šest mil. Bylo to, jako by měli strach, abych na ně nezapomněla. Ale jak bych na ně mohla zapomenout? Ještě jsem se ve dne v noci za ně modlila, aby získali to, po čem touží, a mohli odejít. Ale roky mýjely, a oni tam byli pořád. Samozřejmě jsem také často jezdila k našim do Leixlipu a tehdy jsem tam oba duchy pokaždé viděla.

Jednou, když byl Christopher batole a Owen ještě miminko, jsem jela na návštěvu k rodičům. Auto jsme neměli, tak jsme museli jet autobusem – a to se dvěma takhle malými dětmi není žádná legrace. Jakmile jsme zahnuli za roh, odkud bylo vidět na náš dům, zahlédla jsem v okně své bývalé ložnice Marii. Zvedla jsem ruku k pozdravu. Vždycky jsem měla pocit, že to potřebuje, jako by čekala na znamení, že jsem na ni nezapomněla.

Jindy jsem zase šla k našim, a jako obvykle, zadním vchodem. Byli tam dva muži; usmála jsem se na ně a pozdravila. Formálně nás nikdo nepředstavil, ale andělé mi pošeptali, že jeden z nich se jmenuje Paul a že má sehrát určitou roli ve změně důležité pro ty dva duchy. Hrála jsem si s dětmi, ale přitom jsem tiše poslouchala, o čem je řeč. Vyrozuměla jsem, že Paul a ten druhý muž jsou z modlitební skupiny, kterou navštěvoval i můj otec. Určitě to byli svým způsobem dobří lidé, ale něco mi na nich nesesedělo. Měla jsem z nich divný pocit a myslím, že tatínek si toho všiml. Zdálo se mi, že pokud jsou v domě ti dva duchové, určitě považují přítomnost oněch mužů za nežádoucí vyrušování. Měla jsem pocit, že musím Marii a Edwarda před nimi chránit, i když jsem nevěděla proč. Nechala jsem děti chvíli o samotě a šla jsem nahoru. Na schodech byl jako obvykle Edward. „Co se děje?“ ptala jsem se ho. „Ti dva muži se mi vůbec nelíbí. Mám strach, že nějak ublíží tobě i Marii.“ Odpověděl mi, že se o ně nemám strachovat, protože je to součást změny. Ať si prý nedělám starost.

Rozhovor se toho dne točil jenom kolem Boha a Ježíše. Měla jsem radost, když jsem viděla, že se tatínek víc zajímá o náboženství, že čím dál víc poznává Boha. Byla jsem za to vděčná a cítila jsem, že tatínkovu větší otevřenost patrně částečně přivodili ti

dva duchové. Všimla jsem si, že v domě rodičů dochází k určitým změnám – více se hovoří o Bohu a také k nim do domu chodí více lidí. Toho dne jsem ale cítila, že mám povinnost ty dva duchy chránit. Snažila jsem se neznepokojoval, ale nebylo to nic platné.

Jednoho dne, když jsem se doma v Maynoothu starala o děti, najednou jsem uslyšela, že mě ti dva duchové volají, jenom moje jméno, a znělo to jakoby z nějakého dlouhého tunelu. Nechápala jsem, co se děje, ale později jsem se dozvěděla, že toho dne tatínek zahlédl něco na schodech. Neviděl to, co jsem vídala já, ale nezřetelně spatřil nohy a boty nějakého muže. A cítil, že tam někdo je. Myslím si, že necítil ten zármutek a bolest jako já, stejně jako si nemyslím, že by je dokázal přijmout. Tatínek mi tenkrát o tom nic neřekl, ale svěřil se Paulovi, který prohlásil, že v domě je nějaký duch. Řekl, že tam už mockrát cítil něco zlého. Ve skutečnosti chodil do domu rodičů už několik let a nikdy neřekl, že by si něčeho takového všiml, takže nevím, jestli to byla pravda nebo ne. Když mu tatínek řekl, že to cítil na schodech, Paul souhlasil, ano, toho „zlého ducha“, jak ho nazval, vnímá nejsilněji právě tam. Otec to celé zřejmě nebral moc vážně, ale příležitostně se pomodlil a vykropil schody svěcenou vodou.

Čas plynul, ale já jsem pořád nemohla najít klid. Možná to bylo částečně způsobeno tím, že jsem věděla, že se přiblížila doba, kdy ztratím své dva přátele, ty dva duchy, Marii a Edwarda. Z těch dvou krásných duchů se stali moji nejlepší přátelé, i když jsem ze svých pocitů byla tu a tam pěkně nervózní. Cítila jsem totiž, že je nechci ztratit. V jistém smyslu by to bylo, jako kdyby umřeli. Bylo mi smutno při představě, že už je nikdy neuvidím ani neuslyším, ale zase jsem byla šťastná, když jsem si pomyslela, že

budou smět opustit tento náš svět. Myslela jsem si, že k tomu dojde brzy, ale to se nestalo.

Rodiče pozvali Joea, mě i děti, abychom s nimi jeli na prázdniny do Mullingar, asi padesát mil od Dublinu. Málokdy jsme byli někde na prázdninách, takže jsme se všichni moc těšili. Bylo to pár týdnů před plánovaným odjezdem, zrovna jsem věšela prádlo – tenkrát jsem pořád měla hory prádla – a tu se zvedl čerstvý vítr. Okamžitě jsem věděla, že je to Hosus. Řekl mi, že mi nese vzkaz. Že tatínek se mnou promluví o těch duších, až budeme na prázdninách.

Nadechla jsem se. „A co mu mám říct? Mám vůbec něco říkat?“

Hosus odpověděl: „Ano, Lorno, tentokrát musíš. Řekni mu, že o nich víš, že jsou tam už dlouho, a že se v domě musí odsloužit mše.“ Asi jsem se zatvářila ustaraně, protože pokračoval: „Nic se neboj, my ti budeme napovídat. Budeš vědět, co máš říkat, jenže tatínek tomu nebude chtít uvěřit. Vyslechne tě jenom jednou a potom už na to nikdy nepřivede řeč. Je to moc smutné, ale ty mu musíš říct, co ti toho dne budeme radit.“

Slíbila jsem, že to udělám, i když jsem se toho rozhovoru bála, a byla jsem už dopředu smutná, že se tatínek nebude chtít se mnou o tom bavit. V té době jsem už Joeovi o těch duších něco řekla – tedy jenom to, že tam jsou, vlastně už celé roky, a že se za ně modlím. Nevykládala jsem mu nic o tom trápení a strachu, který jsem prožívala, ani o své roli v tom příběhu. Teď jsem Joeovi řekla, že vím, že se mě tatínek bude na ty duchy vyptávat, a také že si kvůli tomu dělám velké, ale opravdu velké starosti. Joe se mě snažil uklidnit.

Tatínek na to zavedl řeč teprve na zpáteční cestě z prázdnin. Auto bylo plné – rodiče, Joe, já, Owen a Christopher. Tatínek o tom začal, když řídil. Zeptal se mě a Joea, jestli víme o tom, že v domě v Leixlipu je nějaký duch, který se vyskytuje na schodech. Zeptal se mě, jestli jsem si tam něčeho všimla nebo jestli jsem viděla nebo slyšela něco zvláštního. K mému údivu maminka odpověděla, že často vídá v zahradě nějakou mladou ženu. Ale jestli ji opravdu viděla nebo ne, to nevím – nikdy jsem si tím nebyla jistá. Tatínek se na ni překvapeně podíval. Bylo zřejmé, že mu o tom dřív nepověděla, ačkoli věděla o tom, že on vídá něco na schodech. Přisvědčila jsem, že o existenci duchů v domě vím. Popsala jsem mu Edwarda. Všechno jsem rodičům nevykládala, ale zmínila jsem se o tom, že v jejich domě je ještě jeden duch. Popsala jsem jim, jak vypadá, a řekla jsem, že se jmenuje Marie. Taky jsem jim řekla, že ty duchy mají v domě od té doby, co se tam nastěhovali, a že předtím byli v Mountshannonu, když jsme tam ještě za mého dětství jezdili na prázdniny. Vysvětlila jsem jim, že nejsou zlí, že jsou to hodní duchové. A řekla jsem taky, že se musí odsloužit mše, a to nejenom za ty dva duchy, ale i za nějaké další duše, které si ti dva duchové přejí osvobodit. Řekla jsem, že by to bylo úžasné, kdyby tatínek s maminkou takovou mši mohli zorganizovat. Nic moc jsem už k tomu neřekla. Tatínek jenom poslouchal. Na nic už se mě neptal ani k tomu nic nedodal. Byla jsem z toho hodně zklamaná. Napadlo mě, že má možná strach a chce mě chránit. Byla bych o tom ráda pohovořila víc, ráda bych se mu svěřila s tím, co se odehrává v mém životě, ale on se mě na nic nezeptal a já jsem nějak o tom nedokázala mluvit sama.

Joe, který dosud seděl mlčky v autě, pověděl tatínkovi, že jsem mu o tom vyprávěla už dřív a že jsem mu popisovala i další věci. Tatínek potom několik

minut hovořil s Joem o Bohu a duchovních věcech, ale přímo na mě se neobrátil. To bylo také naposled, kdy se mně nebo Joeovi tatínek o přítomnosti duchů v Leixlipu zmínil.

Když jsme pak večer už leželi doma v posteli, postěžovala jsem si Joeovi, jak jsem zklamaná, že se mě tatínek víc nevyptával, jako by ho ti dva duchové už nezajímali. Joe podotkl, že se tatínek možná bál. Ale aťsi se bál nebo ne, já jsem pořád chtěla, aby se odsloužila mše.

Domácí mše

Opravdu jsem stála moc o to, aby tatínek tu mši zařídil; věděla jsem, že je to velmi důležité. Měsíce plynuly a já jsem o ničem neslyšela. Ale pak jednou, když jsem byla u našich, jsem začínala slyšet jen tak mimochodem poznámky o zvláštní mši, která se tam má odehrát. Nikdo se mě na nic neptal ani mi přímo o té mši nic neřekl, natož aby mě na ni někdo pozval. Jenom jsem tu a tam něco zaslechla. Přišlo mi to opravdu nefér. Na jednu stranu jsem byla moc ráda, že se mše plánuje, ale rozčililo mě a ranilo, že mě rodina z toho chce vynechat.

V té době jsem hodně hovořila s archandělem Michaellem, aby mě trochu utěšil. Chodila jsem do kostela a zapalovala svíčky častěji než jindy. Ptala jsem se Michaela, proč mě ignorují a nechtějí pozvat na mši. Řekl mi, že jak on, tak andělé strážní mých rodičů pracují na tom, aby mě přece jen pozvali. „Tvoje maminka i tatínek,“ řekl mi, „zřejmě poslouchají jiné víc než nás. Ale my se pořád budeme snažit, aby tě pozvali. Bylo by to jednodušší, Lorno, kdybys na té mši mohla být, aby ses pomodlila za osvobození těch duší, ale nakonec v tom nebude tak moc velký rozdíl. Jestliže tě na mši nepozvou, stejně pak budeš moct něco udělat – takže si tím nelam hlavu.“

Nechala jsem to tedy v Michaelových rukou a vroucně jsem se modlila k Bohu, aby mě rodiče na mši pozvali. V následujících týdnech mě naši k sobě zvali čím dál míň, a když už jsem tam byla, mám-li být upřímná, stejně jsem cítila, že tam nejsem moc vítaná a že by rodiče byli radši, kdybych tam nebyla, a ostatní lidé mě tam taky nechtěli. Andělé mě utěšovali a říkali: „Nic si z toho nedělej, Lorno. Pamatuj si, že ti duchové jsou čistí, konají jenom dobro a nic zlého jim nemůže ublížit, jenomže někteří přátelé tvých rodičů to nechápou.“ Řekli mi, ať se dál věnuju své roli manželky a matky a k rodičům jdu, když mě pozvou. Ale navzdory jejich utěšování jsem pořád měla strach, co by se mohlo stát. Bála jsem se o ty krásné duchy, kteří se stali mými přáteli – měla jsem strach, aby se jim nepříhodovalo něco zlého.

Asi za týden nebo za dva mi maminka řekla, že chce udělat doma velký úklid, jestli bych jí nepomohla. Neřekla mi, kvůli čemu chce uklízet, ale já jsem slíbila, že přijdu ráda. Taky mi řekla, že chtějí část domu znovu vymalovat; jestli bych nemohla požádat Joea, aby jim šel pomoci. Tatínek už stárne a nezastane toho tolik jako dřív. Zeptala jsem se Joea a ten také přislíbil pomoc.

Když jsme se pustily do toho úklidu, maminka se ani jednou nezmínila o chystané mši, a už vůbec ne, že by mě na ni pozvala. Ale musela jsem se potají smát, když přišla jedna sousedka, taková hezká, vysoká paní s malým, živým hošíkem, a začala mamince vykládat, jaké na neděli nachystá sendviče. Maminka ji hned brala do jídelny a zavřela za nimi dveře. A zase mi nic neřekla. Za chvíli přišla jiná sousedka. Ta zas šla povídat o koláčích, které na neděli napeče. Maminka se opět o mši přede mnou vůbec nezmínila ani mě na neděli nepozvala. Toho dne jsem uviděla na schodech

Edwarda, vzal mě za ruku. Pak mi ukázal konec toho smutného příběhu. Byl večer, Edward rychle kráčel přes vesnici. Po obou stranách cesty byly domy, někde se svítilo. Věděla jsem, že jde na schůzku s Marií. Už byl na kraji vsi, když jsem viděla, jak z několika dveří vycházejí muži s pořádnými holemi v rukou, pokřikují na něho, že ho varovali, aby se k Marii víckrát nepřibližoval. Jednoho z nich jsem ke své hrůze poznala, byl to takový mohutný, silný chlap. Jeden z těch, kteří ubili Marii k smrti. Jeden anděl mi řekl, že se to odehrálo téhož dne, kdy zahynulo jejich dítě; někdo totiž viděl, že se Marie a Edward znovu setkali, a ti muži se rozhodli, že jim oběma dají za vyučenou. Ti mužští mluvili tak sprostě, že se ani neodvážím to zopakovat. Edwardovi i Marii nadávali těmi nejhoršími jmény, na jaká si jen kdo dokáže vzpomenout. Jejich dítěti říkali parchant.

Edward byl vyděšený, ale také se rozzlobil a nechtěl se jen tak dát. Muži se na něho vrhli, bili ho a kopali. Viděla jsem, že mu z úst a nosu teče krev. Chtěl se jim postavit, ale srazili ho na zem. Hulákali na něho: „Měl ses od ní držet dál! Nedopustíme, aby naše děti kvůli vám dvěma hladověly!“ Vím, že lidé v okolních chalupách určitě slyšeli, co se děje, ale nikdo nevyšel ven a nepokusil se to zarazit.

Edwarda neustále mlátili a kopali do prsou i do břicha. Viděla jsem ho, jak padá v bezvědomí na zem. Muži se otočili a klidným krokem odešli. Za několik minut jsem uslyšela, jak někdo zoufale volá Edwardovo jméno. Uviděla jsem Daniela, který na to místo dokulhal o holi. Někdo mu zřejmě řekl, co se stalo. Daniel upustil hůl a padl na kolena vedle Edwarda. Vzal ho do náruče a řekl: „Co ti to udělali?“ Edward otevřel oči a zamumlal něco, čemu Daniel nerozuměl. Ale pochopil, že se to týká Marie, a tak řekl: „Ano, o Marii

se postarám.“ Když jsem to uslyšela, mohlo mi puknout srdce. Věděla jsem, že ani Marie, ani jejich dítě už nežije. Pak jsem uviděla, jak Edwardova krásná duše stoupá z jeho těla, které Daniel stále choval v náručí a plakal při tom. Zaslechla jsem Mariin hlas, jak Edwarda volá, a pak jsem uviděla, jak se obě duše objaly. Zahlédla jsem, že se ve dveřích chalup objevují světla a vycházejí z nich lidé, aby se podívali, co se děje – ale nikdo nic neříkal, ani slzu neuronil.

Edward mě pustil a já zůstala na schodech. Na vteřinu to bylo jak ve zpomaleném filmu a pak jsem se rozběhla po schodech nahoru, popadla šňůrku lampy v koupelně a zavřela za sebou dveře. Pustila jsem si studenou vodu a cákala jsem si ji na obličej. Pak jsem si sedla na záchod a plakala jsem a vyčítala jsem to andělům i Bohu. Také jsem si připomněla scénu Mariiny smrti, znovu jsem viděla její bezduché tělo ležet ve vodě a v blátě.

Náhle se objevil Michael. Sklonil se přede mnou, vzal mé ruce do svých, a tím hned ubral něco z bolesti, kterou jsem cítila v srdci. „Modli se, Lorno,“ řekl, pravou rukou mi sáhl na tvář a setřel mi slzy. Vzlykala jsem dál a viděla, jak moje slzy padají na Michaelovy ruce. Řekl mi: „Lorno, i tvoje slzy jsou modlitby, které explodují do milionů modliteb světla, naděje a lásky.“ Když jsem mu pohlédla do očí, moje slzy začaly vysychat a utišila jsem se. Michael mě uklidňoval nebeským mírem.

„Ted’ běž, Lorno,“ řekl, „a dodělej s maminkou ten úklid.“ Poslechla jsem a šla jsem s těžkým srdcem uklízet kvůli mši, na kterou mě nikdo nepozval, o které jsem vlastně ani neměla vědět. Joe přišel po práci pomoci tatínkovi vymalovat obývací pokoj.

Když jsme večer nakládali děti do tatínkova auta, ohlédla jsem se po mamince, stojící na schodu přede dveřmi, a uviděla jsem jejího anděla strážného - v podobě jasného světla za ní. Ještě než jsme zahrnuli za roh, viděla jsem, že je dům úplně obklopený anděly. Byli kolem něj jako veliká koule. To proto, že příští neděli večer se tam měla sloužit ta zvláštní mše.

Večer v posteli jsem pak Joeovi vykládala o svých pocitech, jak jsem děsně zklamaná, že mě rodiče nechtějí na tu mši pozvat. Joe mě vzal do náruče a řekl: „Vždyť je znáš, jací jsou. Víš přece, že tě celý život k leccemu nepouštěli.“

„Joe, z toho jsem si nikdy nic moc nedělala - ale tentokrát je to jiné, tohle je moc důležitá věc. Já jediné vím, jak důležitá ta mše je, a přece nevím úplně přesně, co se může stát, když tam nebudu.“ Joe mě utěšoval a nakonec jsem usnula.

Následující dny ubíhaly pomalu a já jsem se nepřestávala modlit. Měla jsem pořád na paměti ty dva duchy. Přišla neděle, ale žádné pozvání. Šla jsem na mši do místního kostela a také k přijímání. Věděla jsem, že ta mše v domě mých rodičů se bude sloužit večer. Připadalo mi, že den se strašně vleče. Chodila jsem jako ve snách. Joe si toho dne vzal všechno na starost. Uvařil oběd a pak vzal děti na procházku, abych měla klid. Tolik jsem pořád doufala, že mi tatínek zavolá. Bylo by to pro mě znamenalo hrozně moc. Jenže nezavolal. Přestože jsem měla tak silné spojení s těmi dvěma krásnými duchy, nebylo mi dovoleno, abych se mohla spirituálně přenést a být s nimi při mši. Musela jsem zůstat mimo.

V tom podivně omámeném stavu jsem zůstala celý večer, ale kolem jedenácté jsem se v posteli obrátila k Joeovi a zdrceně jsem řekla: „Ti duchové jsou v domě v

Leixlipu pořád! Nechápu to. Měli po mši přece odejít. Něco se zvirtlo.“ Joe mě vzal kolem ramen. Andělé mě zřejmě okamžitě uspali, protože když jsem se probudila, bylo už ráno.

Poslední cesta

Následující týdny byly hodně nejasné. Věděla jsem, že duchové jsou stále v domě rodičů v Leixlipu. Myslela jsem na ně pořád, snad víc než kdykoli předtím. Měla jsem pocit, jako by na mě viseli. Neustále jsem se modlila a prosila: „Pane, prosím, pomoz jim, ať se osvobodí. Určitě udělali všechno, co měli? Oni jsou čistí. Dosáhly odpuštění ty rodiny, které se tenkrát do věci nějakým způsobem zapletly, i jejich děti a děti jejich dětí?“ Když jsem se modlila, měla jsem pocit, jako by mě zasahovaly údery blesků. Cítila jsem, jak se kolem mne zdvíhají andělská křídla, až mi to rozfoukávalo vlasy. Věděla jsem, že je přítomen i anděl nejdůležitější ze všech. Neřekl mi ani slovo, a přesto mě ujistil, že všechno bude jaksepatří.

Život šel dál normálně. Christopher začal chodit do školy a pak jsem se za pár týdnů jednou v září brzy ráno posadila na posteli. Najednou jsem věděla, že jsme na začátku konce – že ti dva krásní duchové mají před sebou poslední úsek cesty. Jak jsem tak na té posteli seděla, najednou to vypadalo, jako by zdi našeho domku zmizely, a dovnitř se nahrnula opravdu velká spousta andělů. Usmívali se na mě a říkali, že tam jsou proto, aby mi dodali sílu navíc, protože to, co mě čeká, bude namáhavé. A já jsem to cítila v kostech, že to opravdu těžké bude.

Toho dne jsem normálně dělala všechno jako jindy: připravila snídani, odvedla Christophera do školy, hrála si s Owenem, ale byla jsem jako duchem nepřítomná. Měla jsem pořád na mysli dům v Leixlipu. Jako by se jeho zdmi pokoušel prorazit život. Věděla jsem, že odtud odcházejí ti dva duchové. A byl to pocit, jako by ten dům byl živý a nafukoval se jako balon. Ale ten balon byl propustný, jako by v sobě měl spoustu drobounkých dírek, kterými prýští ven život, který je uvnitř. Nafukoval se a zase splaskával. Pak to najednou přestalo. Jako by ti dva duchové směli odejít z domu. Cítila jsem jejich sílu. Mohli svobodně odejít do nebe – jejich práce zde byla dokončena – a přece neodcházeli! Měli vykonat ještě jednu cestu.

Cítila jsem, jako by kráčeli... hrozně a hrozně pomalu. Bůh jim poskytl takový dar, že směli všechno cítit, jako by byli znovu naživu a jejich těla mohla znovu fyzicky prožívat vzrušení z lidské existence. Vnímala jsem námahu, jakou museli vynaložit pokaždé, když zvedli nohu, když ohýbali koleno. Jako by jejich těla byla hrozně těžká a oni je táhli s sebou. Bylo pro ně obtížné přinutit svá lidská těla, aby znovu ožila, a podniknout tuto cestu, protože jejich těla v jistém smyslu už tady na zemi být neměla. Jako by je museli opravdu fyzicky vláčet. Bylo to pro ně nesmírně těžké, a přece si neuvěřitelně vychutnávali ten pocit, že jsou znovu naživu jako lidé.

Po celou dobu jejich putování jsem cítila všechny jejich bolesti jako své vlastní. Nohy jsem měla jako z olova. Tělo jsem měla unavené a bolavé, jako bych já sama podnikala tu cestu. Ale také jsem cítila jejich velkou radost, vzrušení i nesmírnou touhu. Rozplakala jsem se štěstím – ještě teď mi srdce překypuje –, když jsem si uvědomila, kam je vede tato poslední cesta. Směřovali za mnou do Maynoothu. Šli mi poděkovat.

Cítila jsem to jako nesmírnou čest a vyznamenání, jako kdybych dostala nějaký mimořádný dar. Připadala jsem si jako dítě, kterému řekli, že dostane darem něco nevídaného. Nemohla jsem se dočkat, radovala jsem se. Vnímala jsem každý jejich krok, jak vyšli z domu v Leixlipu, potom přes sídliště a podél obchodů, pak prošli dalším sídlištěm a podél železnice až ke kanálu a dál proti proudu. Z Leixlipu do Maynoothu je to pěšky pět nebo šest mil. Já bych mohla celé hodiny popisovat každé stéblo trávy, které viděli, každý projev života, každou molekulu vzduchu, která se dotkla jejich lidských těl. Šli bosí, to se pamatuju, protože jsem pod jejich chodidly i mezi prsty u nohou cítila hlínu a travu, když šli podél kanálu. Tu a tam jsem i pocítila, jak je něco píchlo do chodidla – možná nějaký tuhý list – nebo jak je na lýtku škrábla větvička.

Když se někdy na chvíli zastavili, jenom se kochali tím, kde zrovna byli. Užívali si lidské pocity a já jsem si to užívala s nimi, přestože to na mě kladlo tak velké nároky. Cítila jsem, jakou radost v nich probudily padající kapky deště, teplo sluneční záře zahřívající jejich těla, i vítr, který jim foukal do tváře. Slyšela jsem cvrlikání každého ptáčka, který se k nim přiblížil. Vnímala jsem jejich vděčnost i nadšení ze všech těchto věcí, které my považujeme za samozřejmé. Byla jsem vzrušená při pomyšlení, že se ke mně blíží.

Ubíhal den za dnem. Duchové šli těch pět nebo šest mil nesmírně pomalu. Někdy, když byl Joe doma, říkala jsem mu: „Oni jsou na cestě, Joe. Jdou mi do Maynoothu poděkovat. Věřil bys tomu? Já jsem z toho celá pryč; už aby tady byli!“ Na jednu stranu jsem se těšila, až přijdou do Maynoothu, že se s nimi přivítám a pak rozloučím, ale při pomyšlení, že odejdou navždy, mi bylo do pláče.

Fyzicky to bylo pro mě hrozně náročné. Jednoho dne, asi po týdnu, jsem zvolala: „Pane Bože, mně je tak těžko! Jak daleko už jsou? Já mám dojem, že už to nevydržím. Nemůžu snést váhu jejich příchodu, a přece jsem šťastná. Kde teď jsou?“

Jeden z andělů, kteří byli kolem mne, odpověděl: „Lorno, my víme, že to dokážeš. Víme, že cítíš každý jejich krok a že tě to vyčerpává, ale musíš je podpořit, a ty to zvládneš. Oni musejí přijít. Je to pro ně moc důležité, aby ti přišli poděkovat. Je nám líto, že to trvá tak dlouho, ale teď už jsou u kanálu – víš, tam, kde rostou ty vysoké stromy.“

„Ano, já vím,“ odpověděla jsem. „Někdy zaslechnu auta, která jezdí vedle toho úseku kanálu. Jenom kdyby už tady brzo byli. Jak dlouho jim to ještě může trvat?“ Sama jsem došla z Leixlipu do Maynoothu za dvě hodiny, a to jsem nijak nespěchala, a oni už byli na cestě přes týden.

„Ještě několik dní,“ řekl mi ten anděl, „možná o trochu déle, ale my chceme, abys to vydržela. Chceme, abys teď na ně myslela, myslí na ně pořád. Pamatuj si, že tohle je součást jejich cesty, ale i tvé cesty.“

„Tak dobrá, ale nesmíte ode mne odejít,“ odpověděla jsem. „Radši buďte pořád kolem mě. Já vím, že to nakonec dokážu, i když někdy mám pocit, že to moje tělo už nevydrží, a pak se rozzlobím a vynadám vám. Víím, že se to musí dokončit, a víím, že duchové už brzy přijdou, a těším se na to.“

Uplynulo několik dalších dní; vnímala jsem cestu obou duchů podél kanálu. Když došli k mostu v Maynoothu, hned jsem věděla, že tam jsou, s naprostou jistotou! „Víš, jak už jsou blízko?“ ptala jsem

se Joea. „Už jsou na mostě v Maynoothu. Všechno to vidím.“ Oba vypadali tak krásně. Čím víc se blížili k Maynoothu, tím byli zářivější. Ale ještě od mostu v Maynoothu – k našemu domu už je to jen kousek – jim trvalo několik dní, než došli až k nám. Pořád si budu pamatovat asfaltku pod jejich bosýma nohama. Na další části ulice jsou drobné oblásky a já jsem je cítila pod jejich chodidly. „Au, to píchá!“ říkala jsem si pro sebe. „Nemůžete našlapovat víc zlehka?“ Ale byli čím dál blíž a to bylo skvělé. Těšila jsem se na jejich příchod – i když jsem měla pocit, že si to nezasloužím. Zdálo se mi, že jsem toho pro ně dost neudělala, ale ovšemže jsem byla celá rozrušená.

Někdy během těch dní jsem si všimla, jak znepokojeně se na mě Joe dívá. Jednou se mě zeptal: „Lorno, jsi vůbec tady s námi?“ Odpověděla jsem mu: „Jak můžu být s vámi, když ti duchové jsou na cestě sem?“ Pak jsem mu vyprávěla o jejich cestě, ale pro něho to samozřejmě nebylo snadné pochopit. Pořád si pamatuju, jak mi tehdy v tom období jednou řekl: „Lorno, já někdy vážně nevím, o čem mluvíš, ale mám tě rád a snažím se to pochopit.“ Usmála jsem se na něho. „Já vím, i pro mě je těžké to pochopit. Sama se pokouším zjistit, jak to je.“

Joe si o mne dělal starost, říkal, že nevypadám dobře; snažila jsem se ho uklidnit, říkala jsem, že už to nebude trvat moc dlouho a že andělé na mě dávají pozor. Myslím, že ho to uklidnilo, ale já jsem si v duchu říkala: „Můj ty Bože, Joe, ty si vůbec neumíš představit, jak já zkouším, jak je mi zatěžko vůbec zůstat naživu!“

Cítila jsem, že mi opravdu dochází energie. Navždy si budu pamatovat den, kdy duchové konečně dorazili, i když si z toho dne jinak nic nepamatuju – který den to bylo, v kterou denní dobu, ani jestli byl Joe nebo děti

zrovna v domě. Pamatuju se jedině na setkání s těmi duchy a to si budu pamatovat, co živa budu. Pamatuju se, jak jsem byla radostně rozčilená. Chtěla jsem jim běžet naproti, ale nešlo to, nesměla jsem. Viděla jsem je, jak jdou podél živých plotů před několika domy v sousedství a potom k naší brance. Pro mě se zastavil čas, jenom jsem čekala a čekala. Cítila jsem úplně všechno – a s každým nadechnutím to bylo pro mě lehčí. Jako by se mi díky jejich blízkosti opět vléval život do žil. Začínala jsem cítit, že zase žiju.

„Lorno, Lorno, Lorno! Tak jsme tady, Lorno!“ uslyšela jsem a nadskočila radostí. Slzy se mi koulely po tvářích. Byli tam, stáli u branky. Vypadali tak lidsky, ale přitom zářivě, a stále mě volali jménem a mávali mi. Vyběhla jsem z předsíně, utíkala po cestičce k brance a otevřela. Objali mě a já jsem se smála a plakala, a oni – nebudete tomu věřit – se také smáli a plakali. To bylo radosti a těšení. Bylo mi do tance. Najednou jsem měla nohy úplně lehké. Cítila jsem se na šestnáct let. Byla jsem hrozně moc šťastná. Jak jsme tam my tři stáli na cestičce před naším domkem a objímali se, zalilo nás najednou světlo. V tom vzájemném objetí bylo tolik lásky. Moji duchové byli najednou z masa a kostí, v té chvíli jsem je cítila fyzicky. Zalykala jsem se štěstím. Bylo to něco úžasného.

A náhle jsem tam na té cestičce v objetí s dvěma duchy pochopila, proč se to muselo stát tímhle způsobem, pochopila jsem, co to znamenalo, když mi andělé předtím říkali, že budu jejich vrátnou. Odsloužená mše nepostačila k osvobození těchto duší. Já jsem byla ustanovena jako jejich vrátná, jenže jsem nebyla na místě. Víím, že se to těžko chápe, ale spojení se vytvořilo hned od prvního okamžiku, kdy jsem je v

Mountshannonu zahlédla. Stala jsem se jejich ochránkyní.

Celý tenhle příběh je o lásce – o Boží lásce a o lásce v mé duši, díky níž jsem byla ustanovena vrátnou. A o Edwardově a Mariině lásce. Velikost lásky v tomto příběhu se vymyká lidskému chápání. Je ještě větší než absolutní láska. Marie a Edward se rozhodli neodejít do nebe, i když tam patřili a po nebi toužili. Místo toho si zvolili zůstat na tomto světě, protože milovali i lidi, kteří je zavraždili, i ty, kteří tomu nečinně přihlíželi, i všechny jejich potomky – generace a generace, které byly poznamenány tímto zlým skutkem. Zůstali zde z čisté lásky. Vzpomeňte si, že jejich dítě zemřelo dřív než Marie, a ona se přesto rozhodla, že tady zůstane. A nezůstala zde jen kvůli muži, kterého milovala. Setrvala zde z lásky, aby očistila příští generace od poskvrny hříchu. Mně to připadá neuvěřitelné. Nikdy jsem se nesetkala s jinými dušemi, které by udělaly něco podobného. Nemůžu říct nic jiného, než že Marie a Edward byli určitě moc dobří lidé, dokud žili.

A jak jsme tam stáli u branky, najednou nás obklopily další duše – duše těch, kteří tehdy spáchali onu vraždu. Tyto duše se jakoby stále víc rozsvěcovaly, a nakonec zmizely. Jako by děkovaly za to, že z duší jejich potomků byla odstraněna poskvrna. Víím, že tyto duše se vrátily, aby prosily za odpuštění a pak poděkovaly. Litovaly role, jakou sehrály při vraždě těch dvou dobrých lidí a jejich nevinného děcka. Andělé mi řekli, že ti vrazi litovali svého činu, ještě dokud žili. Ale jejich lítost nepomohla sejmout vinu, která ulpěla na duších jejich přímých potomků. K tomu potřebovali Boží milost a lásku druhých. Hříchy našich předků – otců našich otců – přetrvávají; to znamená, že některé rodiny si nesou provinění celá staletí. I když nevědí nic o tom, co se v minulosti stalo, nesou si v sobě hluboké

utrpení, poskvrnu na duši. Proto bychom nikdy neměli zapomínat často se modlit za duše svých předků a otevřeně hovořit o tom, co se přihodilo v minulosti našich rodin.

Tiskli jsme se s Marií a Edwardem k sobě před naším domkem. Oba mi děkovali a popisovali mi svou radost z toho, že smějí odejít do nebe, kde se konečně setkají se svým dítětem. Měla jsem také radost, ale zároveň jsem plakala – nechtěla jsem, aby odešli. Vždyť byli důležitou součástí mého života skoro dvacet let. Uklidňovali mě, mluvili na mě, vysvětlovali mi, jak jsou rádi, že jdou do nebe, domů k Bohu, kde si vždycky přáli být. Světlo, které nás tři zalévalo, postupně sláblo a Edward s Marií zmizeli. Odešli do nebe, kam už dávno patřili.

Ted', když na to vzpomínám, sedím ve staré stodole v Johnstownu. Už je tomu dvacet let, co jsem naposledy viděla ty dva duchy. Proto mě tak zaskočilo, když jsem uviděla ducha jednoho z mužů, kteří se podíleli na vraždě. Poznala jsem ho i mezi duchy, kteří obklopovali Marii, Edwarda a mne, když jsme se radostně i s pláčem loučili. Od toho dne jsem Marii ani Edwarda neviděla, i když na ně často myslím. Stýská se mi po nich stejně jako po blízkých členech rodiny, kteří zemřeli. S Joem si pořád povídám, ale v případě Marie a Edwarda potřebu komunikace necítím.

Jsem andělům velmi vděčná, že mi poslali prapravnuka jednoho z Mariiných vrahů. Vyprávěním o svém životě mi poskytl velkou útěchu. Řekl mi toho hodně o své rodině a životě. Vyprávěl mi, že vyrůstal v surové rodině a že jeho otce každou chvíli vyhodili z práce, protože kradl, a nakonec skončil ve vězení. Vyprávěl mi, že muži i ženy v rodině hodně pili a pak se prali a tropili nepřístojnosti. Kolem té rodiny bylo

tolik nesnáží, že jeden strýc vždycky říkal, že na ní spočívá prokletí.

Ten muž měl v mládí taky spoustu problémů. Brzy přestal chodit do školy, dělalo mu velké potíže sehnat a udržet si práci. Byl hezký a ženám se líbil, ale když ho některá omrzela, dokázal ji i uhodit. Žádný vztah nevydržel dlouho. Ale pak se jeho život změnil. Vyprávěl mi, jak mu před dvaceti lety jeden zaměstnavatel dal šanci a projevil mu důvěru, a od té chvíle jeho život rozkvetl. Důvěru, kterou v něho zaměstnavatel vkládal, nezklamal a v práci se výborně uplatnil. Teď žije ve šťastném manželství se ženou, která přišla s ním, a mají spolu dvě zdravé děti. Jeho život se neuvěřitelně změnil. Řekl mi, že jako dítě ani jako mladík nikdy nebyl šťastný, nedokázal se dívat na věci z té lepší stránky, ale nyní ano. A dodal, že i život jeho sourozenců se změnil k lepšímu.

Když jsem ho poslouchala, uvědomila jsem si, že k tomu zásadnímu obratu v jeho životě došlo právě v době, kdy jsme s těmi dvěma duchy završili úsilí o odpuštění hříchů prapředků. Zalykala jsem se dojetím, protože jsem věděla, že život toho muže se změnil ve chvíli, kdy ti dva duchové odešli, a že je to přímý důsledek jejich i mého úsilí.

Byla jsem andělům nesmírně vděčná, že dovolili tomuto muži, aby mě navštívil, a tím mi poskytli důkaz, k jaké změně došlo. Víím, že ta změna neplatila jen pro tohoto muže, ale pro další stovky, možná tisíce lidí, kteří byli přímými potomky těch, kteří se přímo či nepřímo podíleli na smrti Marie, Edwarda i jejich dítěte.

Minulost je jednou provždy daná. Co se v minulosti stalo, nedá se změnit. Ale je možno se modlit kvůli něčemu, co se přihodilo v minulosti, a snažit se zmírnit utrpení, které to způsobilo. Andělé mi neustále

připomínají, že se máme modlit za odpuštění hříchů otců našich otců. Musíme se modlit kvůli utrpení, kterým prošli, abychom jim pomohli - ale také abychom ulehčili svůj úděl, protože nepravosti, kterých se dopouštěli naši předkové, mohou mít na nás vliv ještě dnes.

Pomocnice

Už od dětství mi andělé opakovali, že v budoucnosti napíšu knihu. Jednou, když Ruth byla ještě miminko a já jsem ji vozila v kočárku po ulici blízko našeho domku, se mnou na to téma znovu pohovořil Michael. Řekl mi, že andělé potřebují, abych napsala o jistých věcech. Přestala jsem tlačit kočárek, podívala jsem se na Michaela a řekla: „Někde hluboko v nitru vím, že musím napsat o svých zážitcích s vámi, anděly, i o tom všem, co jste mě vy i Bůh naučili, a o všech zkušenostech, které jste mi poskytli.“

Ano, v nitru jsem věděla, že o tom musím napsat, ale už to pomyšlení mě děsilo! Pokračovala jsem: „Michaeli, já mám strach, že se zesměšním a všichni se mi vysmějí.“ Jak jsem o tom začala přemýšlet, uvědomovala jsem si čím dál víc překážek. „Michaeli, vždyť já neumím pořádně ani číst, natož pravopis! Jak bych mohla napsat celou knihu?“ Michael se mi smál a řekl, ať se nestarám. „Dostaneš pomoc. Bůh ti posílá někoho, kdo ti pomůže, a andělé ti ho přivedou až ke dveřím. Bůh už anděly pověřil, aby na té osobě pracovali, aby ji vedli a připravili, aby ji naučili všechny dovednosti, které bude potřebovat.“ Podívala jsem se na Michaela. „To tedy bude potřebovat hodně dovedností, protože já nevím o psaní nebo vydávání knížek zhora nic.“

Když jsme pak došli k brance vedoucí k našemu domku, Michael se na mě usmál a řekl: „Až přijde ten pravý čas a ta osoba se objeví u tvých dveří, povíme ti to.“

„Je to muž, nebo žena?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Už se nevyptávej, Lorno. Bůh poslal anděly, aby ti opatřili hodně pomocníků.“ Potom Michael zmizel.

Andělé mi nedovolili, abych na tu knihu zapomněla. Znovu mi ji připomněli asi dva nebo tři týdny po Joeově smrti. Byla jsem zrovna s dětmi na večeři v restauraci a andělé mi šeptali do ucha, aby mě rozveselili. Mimo jiné mi taky pošeptali jméno nějaké společnosti, které mi znělo cize. Řekli mi, že je to jméno nakladatelství, které vydá mou knihu, až ji napíšu. To jméno jsem v životě neslyšela. Ani jsem ho nedovedla pořádně vyslovit. Mám-li být upřímná, zapomněla jsem ho, než jsem vstala od stolu. Avšak pamatovala jsem si, co mi řekli, takže mi bylo jasné, že i kdybych nebyla v stavu přemýšlet o napsání knihy, andělé by mi to připomněli.

S tou osobou, kterou mi andělé poslali na pomoc, jsem se konečně setkala, ještě než jsme se s dcerkou odstěhovaly z Maynoothu, i když pracovat na knize jsem měla začít, až budeme pořádně usazené v Johnstownu.

Jednou v neděli jsme s Megan obě zaspaly. Chtěla jsem jít na ranní mši, ale dopadlo to jinak a šly jsme do kostela až na pozdější bohoslužbu. Když jsem otevřela dveře Meganiny ložnice, na její posteli seděli dva mí andělé, a ona ještě spala. Byl to hezký obrázek. Usmála jsem se a ptala jsem se, co tu dělají. Anděl Michael mi beze slov popřál dobré jitro. Megan se rozespale převrátila na záda a zamumlala: „Mami.“ Anděl Hosus, který seděl u ní nejbliž, ji pohladil po

vlasech, Megan se trochu zavrtila a zase se obrátila. Hosus si dal prst na ústa a Megan znovu tvrdě usnula. Pokoj byl plný andělského světla. V duchu jsem se pomodlila, aby každý člověk směl aspoň jednou ve svém domově uvidět to neuvěřitelné andělské světlo.

Pak Michael vstal, vzal mě za ruce a řekl: „Lorno, nemůžeme se moc dlouho zdržet. Přišel jsem ti říct, že ti bude volat jeden známý tvého otce, jmenuje se Finbar. Bude tě prosit, abys přijala jednoho jeho přítele. Ten přítel bude zase chtít, aby ses setkala s dalšími lidmi, a ty je musíš všechny přijmout. Jeden z nich totiž bude ovládat spoustu těch dovedností, které budeš v budoucnosti potřebovat,“ a Michael se usmál od ucha k uchu, „až začneš psát o Bohu a andělech.“ Ale já jsem vážně vůbec nechtěla na ten úkol ani pomyslet.

„Lorno, neboj se,“ řekl Michael. „Bůh ti poskytne veškerou sílu, kterou budeš potřebovat, a nezapomeň, že budeš mít za sebou všechny anděly.“ Podíval se na mě a pokračoval: „Přestaň zadržovat dech. Dýchej!“

Zhluboka jsem se nadechla. „Tak dobrá. Je to muž, nebo žena?“

„Budeš muset počkat a uvidíš,“ řekl Michael. „A teď si pospěš a vzbud’ Megan, ať nepřijdete pozdě i na tu druhou mši.“ Michael mi pustil ruce, Hosus se jemně odtáhl od Megan a oba byli pryč.

To dopoledne jsem se modlila, aby mi Bůh dal sílu, odvahu a sebedůvěru k tomu, co si přeje, abych udělala – napsala knihu. A při té modlitbě jsem se Boha ptala, proč si vybral zrovna mě, takovou obyčejnou ženskou, a ne někoho jiného. Odpověď jsem nedostala. Slyšela jsem jenom hlas jednoho anděla, který mi šeptal do ucha: „Bůh tvou modlitbu slyšel, Lorno.“

Za pár dní mi skutečně zavolal Finbar a prosil mě, abych přijala nějakého jeho přítele. Souhlasila jsem. Nato mi řekl, že ten přítel s sebou také ještě někoho přivede. Domluvili jsme se na určité hodině. Teprve když jsem zavěsila, uvědomila jsem si, že jsem se nezeptala, jak se ti lidé jmenují a jestli jsou to muži nebo ženy. Úplně mi to vypadlo z hlavy. Zavolala jsem na anděly: „Já nechápu, proč mi nedovolíte, abych něco věděla předem!“ Ale oni mi neodpověděli.

Když za mnou chodili lidé, normálně jsem se vždycky snažila obstarat někoho, kdo by si na tu dobu vzal na starost Megan. Ale toho dne měla Megan zrovna volno ze školy a já jsem neměla nikoho, kdo by se jí ujal, a tak jsem jí jenom řekla, ať je potichu a dívá se na televizi. Pak jsem poprosila anděly, aby se snažili ji tam udržet.

Chvilí před jedenáctou vešel do kuchyně anděl Eliáš a řekl: „Lorno, za chvíli jsou tady,“ a zmizel. Ani jsem se ho nestačila na nic zeptat. Trochu jsem byla nervózní, ale zároveň jsem se těšila. Když jsem uslyšela, že před bránou zastavuje auto, šla jsem ke dveřím do předsíně a otevřela. Uviděla jsem z auta vystupovat dvě ženy a světla obou jejich andělů strážných se otevřela. Ženy se blížily ke mně se svými anděly strážnými jasně viditelnými za sebou. Když došly ke dveřím, jeden anděl ztlumil svoje světlo. Anděl druhé ženy zůstal otevřený, dokud nevešla do předsíně. Teprve když mě pozdravila, také ztlumil světlo. Promluvila jsem beze slov na anděly a ptala jsem se: „Která z těch žen mi má pomoci s tou knížkou?“ Andělé neodpověděli. Ženy se mi představily jako Karen a Jean. Jean se posadila v předsíni a Karen šla do kuchyně, aby si se mnou mohla v klidu pohovořit.

Později jsem zjistila, že Megan udělala něco, co normálně skoro nikdy nedělala. Vyšla z pokoje, sedla si vedle Jean a začala jí vyprávět o tom, jak jí umřel tatínek, a o svých sourozencích. Jean si zřejmě spokojeně s Megan povídala a hrála těch asi dvacet minut, co jsem hovořila s Karen. Když pak šla za mnou Jean, světlo jejího anděla strážného se okamžitě znovu otevřelo. Už jsem říkala, že andělé strážní nevypadají jako muži nebo ženy, ale mohou si zvolit jakoukoli podobu podle okolností. Jeanin anděl byl velice krásný a stál za ní jako obr; podobal se člověku, ale každých pár minut své vzezření měnil – chvíli vypadal jako muž a pak zase jako žena. Když na sebe vzal mužskou podobu, bylo zjevné, že má velkou sílu, a měl na sobě hedvábný oděv měňavých pastelových barev. Potom položil Jean ruku na hlavu a shlížel na ni s velkou láskou a starostlivostí. Jakmile se proměnil v ženu, byl ještě krásnější. Přes hlavu měl přehozen šál a obličej i všechny části těla mu zářily jako vyleštěné zlato. Světlo tohoto anděla naplňovalo celou místnost, a kdykoli se anděl pohnul, vypadalo to, jako by jeho světlo zčeřil vánek. A jak Jean se mnou hovořila, její anděl strážný mi beze slov sdělil: „Jean je ta osoba, která ti pomůže a ovládá některé ty potřebné dovednosti. Než odejde, zeptá se tě, jestli by nějak nemohla pomoci tobě nebo tvé rodině. Lorno, nerozpakuj se jí říct, že se chystáš napsat knihu a že by ti s tím snad mohla pomoci.“

A přesně tak se to stalo. Když Jean vstala od stolu, řekla to, co andělé předpověděli, a dala mi svou firemní vizitku. Řekla jsem jí, že mám v plánu napsat knihu a jestli by mi s tím nemohla pomoci. Ale její odpověď byla jiná, než jsem čekala. Jean se zasmála a řekla: „To jste na špatné adrese – já o psaní nebo vydávání knih nic nevím.“ Jenže andělé mi řekli, že

jsem se obrátila na správnou osobu a že Jean mi skutečně pomůže, i když si teď myslí něco jiného.

Od té doby, co jsem Jean požádala, jestli by mi nepomohla s tou knížkou, jsme se tu a tam setkaly. Někdy jsme spolu zašly na kafe. Nezapomněla jsem na ni – o to se andělé postarali –, ale několik let po našem prvním setkání Jean pořád pracovala jako samostatná podnikatelka. Ale postupně – přesně tak, jak mi to andělé předpověděli – změnila povolání. Začala pracovat jako poradkyně.

V lednu 2004 mi andělé řekli, abych Jean zatelefonovala. Zavolala jsem jí, jestli by neměla čas sejít se na oběd. Odpověděla, že jí odpadla jedna schůzka, a že tedy čas má. To andělé už zapracovali. Když jsem jela na schůzku s ní, byla jsem děsně nervózní: nervózní z toho, že ji mám požádat o pomoc, a taky z toho, že třeba odmítne.

U oběda jsme si povídaly o té knize. Vyprávěla jsem jí, že mám spoustu materiálu nahraného na kazetě, ale že potřebuju pomoc. Jean se mi nabídla, že se mnou bude na knize pracovat jeden den v týdnu. Tenkrát jsme neměly ani ona, ani já ponětí, kolik let to bude trvat, než kniha vyjde. Myslím, že kdyby to věděla ona, sotva by souhlasila!

Následující čtvrtek a potom už každý čtvrtek cestovala z Dublinu do Johnstownu s notebookem. Byl to počátek dlouhého přátelství, ale také spousty nelehké práce. Většinu svých nahrávek jsem pořídila dole ve stodole. Pracovala jsem dopoledne, když Megan byla ve škole, ale jakmile přišla domů, věnovala jsem jí veškerý čas, ovšem kromě čtvrtka, kdy u nás byla Jean. V noci mě andělé častokrát probudili ze

spánku a poslali mě dolů do stodoly, abych hodinku nebo dvě psala, než mi dovolili, abych se zase vrátila do postele.

Jednoho slunečného dne v zimě roku 2005 jsem pracovala v naší přerostlé zahrádce. Vytrhávala jsem dlouhou travu a plevel, který rostl mezi nádhernými růžovými a červenými šípkovými růžičkami. Slunce zářilo. Najednou jsem uslyšela hlas: „Lorno, měla by sis vzít rukavice.“ Když jsem se ohlédla, uviděla jsem archanděla Michaela, který šel ke mně vysokou trávou. Byl oblečený jako zahradník a nesl pár rukavic. Podal mi je. Měla jsem radost. „Kdes je našel?“ Natáhla jsem si je. Michael mi řekl, že byly v polici v bedničce s nářadím.

Slunce zasvítilo Michaelovi do očí a ty se mu rozzářily, až to omračovalo. „Přišel jsi mi pomoci s těmi růžemi?“ zeptala jsem se ho s úsměvem. Odpověděl, že si se mnou přišel popovídat, takže jsme se vrátili do chalupy. Udělala jsem dva šálky čaje a jeden jsem s úsměvem postavila před Michaela, i když jsem věděla, že ho nemůže vypít.

„Dělám si starosti, nevím, jak najdu nakladatele,“ postěžovala jsem si. Tehdy jsme s Jean pracovaly na knize už skoro rok. Měly jsme spoustu materiálu, ale nevěděly jsme, jak to zařídit, aby kniha vyšla.

„O to se nestarej. Už jsme ti přece řekli, že z knížek, které o Bohu a andělech napíšeš, se jednou stanou světové bestsellery,“ pokračoval Michael. „Copak ty si nepamatuješ jméno toho nakladatelství?“

Bylo mi hrozně trapně, protože jsem to zapomněla. Pamatuju se, že mi to jméno před několika lety jeden

anděl řekl, ale pro mne tenkrát bylo těžké to jméno jenom vyslovit, natož si ho zapamatovat. Zavrtěla jsem hlavou. „Přece víš, že mám špatnou paměť na jména a na jejich výslovnost. Vždyť teprve teď začínám správně vyslovovat jméno anděla Eliáše.“

Michael se mi smál a pak řekl: „Na tom nesejde, Lorno. Jean koupí katalog všech nakladatelství, a až ti bude číst jejich seznam, jméno toho nakladatele určitě poznáš.“

„Proč mi ho nemůžeš říct rovnou?“ dotírala jsem na Michaela.

„Protože to není důležité,“ usmál se Michael. „Prozradím ti jedině, že redaktor tvé první knihy se bude jmenovat Mark a že je ze všech nejlepší. Ty prostě pokračuj v psaní, Lorno. Jean se jednou večer někde seznámí s jedním člověkem. A ten člověk bude Markův přítel. Lorno, ty se musíš pořád modlit, aby lidé, které Bůh ustanovil, že mají přispět k tomu, aby se z tvých knih staly bestsellery, naslouchali.“ Michael vstal od stolu a řekl, že už musí jít. Vrátili jsme se spolu do zahrady a Michael zmizel.

Nalézám Marka

Když Jean se mnou pracovala na knize něco přes rok, jednoho dne přinesla velký adresář nakladatelů – Ročenku spisovatelů a umělců. Ukázala mi seznam britských a irských nakladatelů, kteří by podle jejího názoru připadali v úvahu. Zeptala se mě, jestli mám nějaký nápad, kdo by mou knihu asi tak mohl vydat? Seděly jsme u stolu, ona listovala v ročence a četla mi jména nakladatelství. Když vyslovila „Random House“, rozpomněla jsem se, co mi andělé řekli, a vykřikla jsem: „To je ten nakladatel!“ Na Jean to moc velký dojem neudělalo. Přečetla nahlas: „Nevyžádané rukopisy nepřijímáme,“ a pak řekla: „Tak to bychom měly, Lorno. To je jedno z nejprestižnějších nakladatelství na světě – jak si představuješ, že to provedeme?“ Řekla jsem jí, že se seznámím s někým, kdo zná někoho z toho nakladatelství. Jean se na mě zadívala dosti pochybovačně. „Kde já bych se asi tak mohla setkat s někým, kdo má nějaké vazby k nakladatelské branži?“ Řekla jsem jí, jen ať mi důvěřuje a nedělá si z toho hlavu. Ale ať dává pozor a poslouchá. A nenechá si příležitost uklouznout.

Asi tak za měsíc mi jednou večer volala Jean, celá rozrušená. „Tak už se to stalo,“ řekla. Sešla se se svým přítelem z Itálie, s nějakým Peterem. Šli spolu na večeři do jedné restaurace v Dublinu a k jejich stolu si přisedli nějakí lidé. Přišla řeč na knihy a nakladatele a

také se mluvilo o jistém literárním agentovi z Londýna, kterého Peter znal. Jean si vzpomněla, jak jsem jí radila, aby byla ve střehu, aby nepropásla příležitost. Hned se Petera zeptala, jestli by ten literární agent neměl zájem o knihu o andělech. Peter odpověděl: „Ten ne, ale mého přítele Marka, který pracuje v nakladatelství Random House, andělé přímo fascinují.“

Jean byla v telefonu radostí úplně bez sebe. Vůbec nemohla uvěřit, že se to stalo. Řekla, že Peter slíbil, že tomu Markovi hned druhý den pošle e-mail. Když jsem zavěsila, skákala jsem radostí. Děkovala jsem Bohu i andělům a prosila jsem Peterova anděla strážného, ať dohlédne, aby Peter nezapomněl poslat e-mail a aby Markův anděl strážný zařídil, že Mark bude otevřený a ochotný navázat kontakt.

Peter slovo dodržel a hned na druhý den se s Markem spojil. Ten rozhodně svému andělovi strážnému naslouchal.

Tohle byl tedy začátek. Ale měla jsem před sebou ještě dlouhou cestu. Vlastně od prvního kontaktu s Markem, který Jean navázala v dubnu 2005, uplynuly do vydání knihy víc než tři roky. Andělé mi předem neřekli, jak dlouho to bude trvat. Možná že kdybychom si Jean nebo já uvědomovaly, jak dlouho to bude, kolik další práce to bude ještě znamenat, propadly bychom zoufalství. Ale tehdy Jean vešla s Markem ve spojení a poslala mu část materiálu, který jsme připravily. Marka materiál zaujal a dohodli jsme se, že prvním krokem bude osobní setkání. Než k tomu došlo, uplynuly další tři měsíce, ale nakonec jsme se přece jen setkali.

Nastal tedy den, kdy jsme se měli sejít v Londýně. Přenocovala jsem u Jean v Dublinu a ráno jsme si vzaly taxi na letiště. Když jsme s Jean procházely dveřmi dublinského letiště, zjevila se skupina andělů a ti mi

popřáli hodně štěstí. Musela jsem se usmát a úzkost ze setkání s Markem ze mne spadla.

Na letištích je tolik ruchu a člověk by se tam lehko ztratil, tak jsem byla moc ráda, že mám Jean s sebou. Musím se přiznat, že letiště mě přímo děsí. Každé letiště mi připadá trochu jako bludiště a najít správný východ k nástupu do letadla je pro mě téměř nesplnitelný úkol. Když se podívám na tabule s odlety a přílety, je to pro mě španělská vesnice. Z nějakého důvodu na mě na letištích ještě víc působí davy lidí: andělé jako by mě nestále upozorňovali na lidi, kteří jsou nějak nemocní nebo vystresovaní, a to všechno ještě přispívá k mé dezorientaci.

Nakonec jsme dorazily do nakladatelství Random House v centru Londýna. Čekaly jsme v recepci. Cítila jsem, jak se mi třesou kolena. Seděla jsem tam, obracela stránky nějakého magazínu a předstírala jsem, že si čtu. Celou dobu jsem cítila na rameni andělskou ruku. Anděl mi šeptal do ucha, že to bude dobré. Pak vešel do haly nějaký muž a já jsem okamžitě věděla, že to je Mark. Světlo jeho anděla strážného se nad ním půvabně sklánělo a kolem něho se vznášeli další tři andělé. Mark mi připadal nesmělý a nesmírně zdvořilý.

Zavedl nás do kantýny, kde jsme se mohli posadit a v klidu si pohovořit. Přidala se k nám jeho kolegyně, kterou nám představil jako Hannah. Posadili jsme se k nízkému stolku. Jeden z Markových andělů mu něco pošeptal do ucha a Mark řekl: „Lorno, dáte si trochu čaje?“ a nabídl mi sušenky. Řekla jsem jeho andělovi: „Copak zvládnou zvednout šálek čaje, když se mi tak klepou ruce?“ Anděl mě uklidňoval: „My ti budeme pomáhat a nikdo si ničeho nevšimne.“ Naštěstí se slova ujala Jean a já jsem moc mluvit nemusela. Vedle

každého člověka seděl jeden anděl a zapisoval každé slovo, jaké kdokoli z nás pronesl. Andělé prostě pořizovali zápis. Obrátila jsem se beze slov na Markovy anděly: „Proč to dělají?“ Odpověděli mi, že se mám soustředit jenom na Marka, že on je při této schůzce nejdůležitější osoba. Ujistili mě o jeho charakteru a také o jeho vynikajících redaktorských schopnostech. Připomínali mi, abych se usmívala, a to mě k úsměvu hned přimělo.

Potom Markův anděl strážný vyšel ze světla. Byl vysoký a skláněl se nad ním. Obličej měl hladký a svítivý. Dokonce jsem směla spatřit jeho oči – což nebývá tak časté. Bylo to fascinující – když Mark hovořil o mé knize, viděla jsem v očích jeho anděla strážného úžasnou hloubku. Ale když mluvil o jiných knihách, které redigoval – a Mark redigoval celou řadu nejrozličnějších bestsellerů –, ta hloubka se ztrácela. Vypadalo to, jako by jeho anděl strážný věděl, že moje kniha je moc důležitá. Ten anděl bral na sebe řízy různých stylů i barev, které se změnily pokaždé, když Mark začal mluvit o nějaké knize, na které kdy pracoval. Jako by pro každou knihu bylo jiné roucho. Ale když se pak rozhovořil o mé knize, která měla vyjít pod názvem Andělé v mých vlasech, vypadalo to, jako by anděl měl na sobě všechny ty řízy – jednu přes druhou.

Hovořili jsme o mém životě i o příkazu šířit moudrost, kterou jsem dostala od Boha a andělů. Vyprávěla jsem Markovi, že Bůh a andělé mi řekli, že napíšu celosvětový bestseller. Jestli byl Mark na pochybách, rozhodně je dobře skrýval, a já jsem věděla, že jeho strážný anděl se nad ním stále sklání a ujišťuje ho, aby mi důvěřoval.

Kniha, jejíž osnovu jsme mu s Jean poslaly, pojednávala právě o této andělské moudrosti – obsahovala kapitoly o spojení s vlastním andělem strážným, o smrti a spoustě dalších námětů. Mark řekl, že je to zajímavé, ale nijak mimořádné. Co ho opravdu zajímalo a o čem si myslel, že by stálo za zveřejnění, byl můj životní příběh.

Naše schůzka trvala asi hodinu a s Jean jsme slíbily, že dodáme přepracovanou osnovu. Když jsme z nakladatelství odcházely, andělé mi řekli, že Mark a Hannah stojí a dívají se za námi – a lámou si hlavu, jestli si nevymýšlím!

Byla jsem vyčerpaná, ale šťastná. Cítila jsem, že jsem na správné cestě a také jsem věděla, i když Mark to ještě nevěděl, že mu dodáme knihu, jakou bude chtít vydat a že se z ní stane bestseller. Andělé mi totiž původně řekli, že ta kniha má být příběh mého života. Když jsme s Jean začaly na knize pracovat, navrhovala jsem to, ale Jean byla skeptická, takže jsme se vydaly směrem, který určila ona. Připomněla jsem jí to, když jsme obědvaly v nedaleké kavárně a povídaly si o schůzce. „To je nemožné, pracovat s někým, kdo má vždycky pravdu!“ odpověděla Jean podrážděně. Vím, že v tu chvíli měla chuť mě kopnout, ale její podrážděnost téměř okamžitě zmizela a začaly jsme dělat plány, jak dodáme Markovi materiál, o jaký stojí.

Megan se zvláště skamarádila se dvěma dětmi jedné johnstowské rodiny – jistých Murphyových. Měli jednu holčičku o něco mladší než Megan a jednu o něco starší. Megan k nim chodila moc ráda a oni na ni byli hodní a pravidelně ji brali na výlety. Paní Murphyová skvěle pekla a Megan často přišla domů celá nadšená a nesla mi jako dárek od ní koláč.

Já jsem Megan a Murphyovic děvčata zrovna často nikam nebrala, ale jednoho dne jsem se rozhodla, že je všechny vezmu do zábavního centra v Carlow, kde jsou všelijaké atrakce, třeba skákací hrady, různé prolézačky a bowling. Plno dětí tam mívá narozeninové oslavy. V zábavním centru jsme potkaly několik dalších Meganiných kamarádek ze školy s rodiči. Poprosila jsem rodiče, jestli by dali pozor na děti, které jsem měla s sebou, a zajela jsem si do centra Carlow na nějaké nákupy.

Zaparkovala jsem a už jsem mířila k obchodům, když mou pozornost upoutala velmi dobře oblečená dáma na druhém chodníku. Byla středního věku a jevila se mi jako silná osobnost a žena pevného charakteru. Vedle ní kráčet anděl jejích předků. Už jsem vám vykládala o různých typech andělů, například o andělech strážných nebo andělech léčitelích, ale ještě jsem vám nevykládala o andělech předků – to jsou andělé spojení s určitými rodinami.

Anděly předků Bůh přiděluje určitým rodinám jednou provždy a tito andělé rodinu nikdy neopustí. Každá rodina ale svého anděla předků nemá. Ve skutečnosti ho má sotva jedna rodina ze sta. Tito andělé jsou neobyčejně mocní a zasáhnou, kdykoli je rodina v ohrožení. Mají mnohem větší moc než andělé strážní a jejich síla je také jiného druhu. Tohoto anděla někdy mívá některá rodina proto, že má buď celá, nebo některý její člen sehrát významnou roli ve vývoji lidstva.

Anděl předků, který doprovázel onu dámu, byl hodně vysoký a silný. Měl na sobě ocelově šedé brnění, jako by se chystal do bitvy. Vypadal nesmírně mocně – byla v něm síla, jakou nelze přehlédnout. Nevšimla jsem si, že by měl křídla. Otočil se a přísně se na mě

zadíval, ale pak, jako by mě poznal, se usmál. Na první pohled jsem vycítila jeho sílu a bylo mi jasné, že tu ženu doprovází za nějakým posláním, které je pro její rodinu důležité. Z toho, co povídali andělé kolem mne, jsem vyrozuměla, že je ohrožen rodinný podnik a že ta žena se vydala bojovat za jeho záchranu. To, že ji doprovázel anděl předků, znamenalo, že nejde jen o ten podnik jako takový. Šlo spíš o to, jaký dopad by jeho ztráta měla na celou rodinu. Prostě k úpadku nemělo dojít a anděl předků byl u toho, aby se ze všech sil snažil rodinu zachránit.

Tu ženu jsem nepozorovala moc dlouho. Zašla za roh a pak už jsem ji neviděla. Takže ani nevím, jestli se jí podařilo ten rodinný podnik zachránit nebo ne. Šla jsem dál, nakoupila jsem si a vrátila jsem se do zábavního centra za děvčaty.

Sedla jsem si a dívala jsem se na děti, jak hrají kuželky. Žádní dospělí tam nehráli, ale i když hraju kuželky moc ráda, cítila jsem, že teď bych hrát nemohla. Přemýšlela jsem o andělech předků. Vídala jsem je od malička a Michael mi toho za všechny ty roky o jejich roli hodně navykládal. Andělé předků pracují různě; někdy třeba nějak působí v rodině v současnosti, aby ovlivnili něco, co se má stát ve vzdálené budoucnosti té rodiny; také mohou pracovat s duchy rodiny, kteří žili v minulosti, třeba stovky nebo i tisíce let předtím. Andělé předků jsou taky hodně aktivní tam, kde existuje uvnitř rodiny nějaký dlouhotrvající svár. Jak říkám, andělé předků nepracují nutně se všemi členy rodiny a stejným způsobem. Působí třeba jenom na několik členů nebo dokonce na jednoho člena v určité generaci – a i tehdy to může být jenom na jeden nebo dva dny v životě toho člověka. Někdy vlastně ani nemusejí zasahovat v celé generaci

vůbec u nikoho. Ale ať se děje cokoli, setrvávají s rodinou – a pozorují.

Pamatuju se, jak jsem jednou jako dítě při procházce venku viděla anděla předků, který doprovázel otce se synem. Otec vedl synka, kterému mohlo být asi pět nebo šest let, za ručičku. Jejich anděl předků měl na sobě něco jako brnění, ale z nějaké lesklé rudé látky. Ani tehdy jsem neviděla, že by měl křídla. Byl také hodně silný, ale vypadal přece jen mírněji než ten, kterého jsem později viděla v Carlow. Pochopila jsem, že tenhle anděl předků tam není kvůli otci, ale kvůli synovi. Vyrozuměla jsem, že z nějakého důvodu se rodina rozhodla, že chlapce pošlou k jedné neprovdané tetě, aby u ní žil. Proč, to jsem se nedozvěděla – snad proto, že v rodině bylo moc dětí a rodiče je nemohli všechny uživit? Anděl předků dělal všechno možné pro to, aby chlapec k tetě nemusel, a mohl zůstat ve své rodině, kam patřil. Jako by ho měla původní rodina formovat pro nějaký budoucí úkol, který nebude moct splnit, pokud bude žít u té tety.

Anděl předků má na starosti celou širokou rodinu. Jak se rodiny v dalších generacích rozrůstají, řetěz spojení může být hodně tenký, a přesto zůstává. Anděl předků často svádí dohromady lidi, kteří jsou pokrevně spříznění, ale nemají o tom tušení. Dělá to samozřejmě kvůli tomu, aby toto spojení přineslo nějakou změnu k lepšímu. Anděl Michael mi řekl, že široká rodina je velice důležitá a že by se rodiny měly snažit ze všech sil o to, aby se vazby nezpřetrhaly. Nikdo by nikdy neměl hledět na některé členy rodiny svrchu třeba proto, že je považuje za nevzdělané, chudé nebo jakýmkoli jiným způsobem podřadné. Široké rodiny mívají v různých generacích štěstí střídavě, přicházejí

období, kdy jsou na vrcholu, i období, kdy se nic nedaří, a anděl předků zasahuje ve všech těchto obdobích. Michael mi také řekl, že andělé předků svá jména uchovávají v tajnosti. Ani rodiny se to nikdy nedozvědí, a na rozdíl od jména vašeho anděla strážného, které v hloubi duše znáte (i když o tom nevíte!), pokud máte anděla předků, jeho jméno nikdy neuhodnete. Kdyby vám někdy někdo říkal jméno svého nebo vašeho anděla předků – bez ohledu na to, jak úzce můžete být podle něho spříznění –, tak si můžete být jistí, že nemluví pravdu.

Michael mi jednou ukázal skupinu andělů předků stojících v semknutém kruhu na malém kopečku v hrabství Meath, asi padesát mil od Dublinu. Hovořili spolu. Jasně zářili. Všichni měli křídla částečně rozevřená. Každý anděl měl brnění, ale každé bylo trochu jiné a já si myslím, že to brnění představovalo něco z každé té rodiny. Víím, že všichni měli nějakou zbraň, také každý nějakou jinou, ale nesměla jsem se přiblížit natolik, abych poznala, jakou.

Přestali hovořit, obrátili se ke mně a přísně, zkoumavě si mě měřili pohledem. Potom se na jejich tvářích postupně objevil úsměv, až se nakonec všichni rozzářili. Nesměla jsem ale na ně promluvit a nakonec zmizeli. Michael mi nechtěl říct, co tam dělali ani proč se mi ukázali.

Možná patříte k rodině, která má anděla předků, ale nezapomínejte, že takových rodin je méně než jedna ze sta. Váš anděl strážný to ale ví, takže se neostýchejte se ho zeptat, a jestliže jste přesvědčeni, že anděla předků máte, můžete ho poprosit o pomoc, kdykoli se vyskytne nějaký rodinný problém.

Brzy po seznámení s Markem jsem dostala od jednoho přítele velkorysý dar – notebook, aktivovaný hlasem, takže stačí, když do něj svou knížku rovnou namlouvám. Chtělo to ze začátku hodně cvičení a praxe, aby počítač rozpoznával můj hlas. Není to nic lehkého, protože každý hlas občas zní jinak, ale rozhodně to bylo pro Jean rychlejší a snazší, než když jsem všechno nahrávala na kazetu a ona to pak musela přepisovat na počítači. Někdy se počítač přeslechne, a to se pak vždycky rozzlobím na anděly. Žádám, aby vylepšili techniku natolik, aby počítač rozpoznal můj hlas pokaždé, ale to bych asi po nich chtěla zázraky. Pravda je taková, že mi dělá potíže správně vyslovovat spoustu slov, takže to nesmím svádět na nedostatky techniky. Andělé se mi občas smějí a říkají, ať si nestěžuju.

Často, když jsem pracovala, byla naše stodola plná andělů, kteří se snažili mě odvést od práce. Říkali mi, že si musím dát přestávku – a já jsem jim odpovídala, ať jdou pryč, že musím udělat ještě kus. Ale oni stejně neodešli. Začali mě rozptylovat tak, že se mi třeba zjevovali na monitoru počítače, dělali na mě obličejy, tahali mě za vlasy nebo mi strkali do židle. Nepřestali s tím, dokud jsem se nedala do smíchu a neudělala si přestávku, třeba jsem se zvedla a šla se projít. Některé dny mi nedovolili psát vůbec. Bůh a andělé chtěli, abych dělala něco jiného.

To léto k nám do Johnstownu přijela Jean a zůstala celý týden, abychom pro Marka dodělaly druhou osnovu. Megan měla vždycky radost, když u nás Jean byla. Jean vstávala brzy ráno, ale já jsem spala třeba až do devíti, a když jsem sešla dolů a otevřela dveře do stodoly, Jean už byla v pilné práci, přepisovala a redigovala. Vždycky u ní bylo plno andělů a dělali jí společnost. Jakmile jsem otevřela dveře a podívala se

do stodoly, ze všeho nejdřív jsem uviděla na vzdálenějším konci dlouhé místnosti řady bílých andělů, kteří seděli ve starodávných školních lavicích. Pilně psali brky, které si namáčeli do kalamářů s inkoustem. Ráno co ráno se jeden z nich na mě podíval, pokaždé jiný, a zamával mi. Všichni andělé pak začali pomaloučku obracet bílé stránky, všichni najednou, a pak zase začali psát.

Jean vždycky seděla s notebookem u velkého dřevěného stolu nalevo, blízko dveří do kuchyně, a byla zabraná do práce. Její anděl strážný pozval všechny ty krásné anděly, aby jí poskytovali veškerou potřebnou pomoc. Kolem stolu byli i další andělé, kteří se starali, aby necítila únavu nebo aby ji nepřepadl pocit marnosti. Nalevo vedle ní seděl také jeden anděl s notebookem a ťukal do klávesnice jako divý. Tohle jsem Jean nikdy neřekla. Ten anděl byl u ní pokaždé, když seděla u počítače a pracovala na mém materiálu. Musím se usmívat na všechny ty anděly, kteří jsou tam ve světle jejího anděla strážného a ze všech sil se snaží, aby všechno šlo pokud možno hladce.

Nakonec v březnu roku 2006 Mark předložil ediční návrh na poradě, která měla rozhodnout o vydání, tři čtvrtě roku poté, co jsem se s ním poprvé setkala. Vroucně jsem se modlila. Věděla jsem, že moje kniha má vyjít v nakladatelství Random House, ale taky mi bylo jasné, že k tomu, aby byla schválena, musejí další lidé naslouchat svým andělům strážným a odsouhlasit ji. Porada dopadla dobře. Mark řekl Jean, že ho ostatní žádali, aby se mohli podívat na osnovu mé knihy. Jednou večer asi za týden mi Jean volala, že jí přišel od Marka e-mail. Dostala jsem formální nabídku na vydání. Byla jsem přeshťastná. Konečně se to tedy stane. Ta kniha, o jejíž napsání mě andělé před více než dvaceti lety požádali, konečně vyjde.

Úzké schodiště k nebesům

Sedávaly jsme s Jean a hovořily o tom, co všechno se musí ještě udělat, aby byla kniha dopsána a aby vyšla a taky aby se o ní čtenáři dozvěděli. Občas jsme měly problémy - Jean mě napomíná, že tomu mám říkat výzvy! Ale já vím, že bez pomoci andělů by ty problémy byly mnohem větší, takže jim neustále děkuji.

Den co den prosím anděly o pomoc, aby se mé knihy dostaly do rukou co nejvíce lidem po celém světě, aby mi pomohli při mém úkolu šířit Boží a andělské poselství. Prosím anděly, ať mluví se anděly strážnými všech lidí, aby nám pomohli. Stále mě udivuje, i dnes, kolik nejrozumnějších lidí přichází - jsou to lidé každého věku, všech možných národností i profesí, nabízejí pomoc a nic za to nečekají, jenom chtějí být součástí, jenom se snaží pomoci. Každý, kdo pomáhá šířit Boží a andělské slovo, byl k tomu vybrán. Je mi přitom smutno, protože jsou i takoví, kteří byli vybráni a svými anděly požádáni o pomoc, ale neposlechli.

Jednoho jasného letního dne jsem si udělala přestávku v psaní a vyšla jsem si na procházku podél řeky v Mount Juliet. Je to krásná řeka a já jsem šla a šla, až se mě dotkl na rameni nějaký anděl a řekl mi,

abych prošla mezi stromy, že tam na mě někdo čeká. Protáhla jsem se mezi stromy a ostružiním rostoucím na břehu. Posadila jsem se na převislou větev a pozorovala jsem říční proud a dvě labutě.

Pak jsem uslyšela svoje jméno a podívala jsem se doprava. Radostným rozčilením jsem vyskočila. Byla to Elíša. Tahle andělská bytost na mě vždycky působí, jako by byla utvořena ze světelných peříček. Naposledy jsem Elíšu viděla před šesti lety a tehdy mi řekla, že Bůh si přeje, abychom se s Megan přestěhovaly do Johnstownu. Ted' jsem ji oslovila jménem.

„Posad se zase, Lorno, a já si sednu vedle tebe,“ řekla Elíša. Podívala jsem se na větev. Nebylo tam už místo. Elíše bylo jasné, na co myslím, a tak se jenom usmála a posadila se. Najednou tam totiž bylo místa dost a dost.

„Zdá se mi, že je to dlouho, co jsme se neviděly, Lorno,“ začala Elíša. Potom pokračovala: „Hodně jsem toho o tobě slyšela, že píšeš knihu o nás anděle. Zabere ti to ještě hodně času a dá ti to hodně námahy, Víím, že jsi občas zklamaná, protože ti třeba řekneme, že ti bude pomáhat jistá osoba, ale ona ti ve skutečnosti nepomůže. My těm lidem celou dobu říkáme, aby udělali správné rozhodnutí a pomáhali ti, protože je to součástí jejich pozemské cesty. Ale ty víš, že nikoho nemůžeme nutit. Lidé mají svobodnou vůli říct ano nebo ne a někdy prostě vůbec neposlouchají. Takže nebud' zklamaná, když k něčemu takovému dojde, Lorno. Najdeme ti někoho jiného, kdo ti pomůže. Ted' jdi dál na procházku a nezapomeň se usmívat.“

Vstala jsem z větve a rozloučila se. Když jsem vešla mezi stromy, na chvíli jsem se zastavila a ohlédla

jsem se. Elíša ještě seděla u řeky. Zamávala mi, já jsem jí také zamávala a pomalu se vrátila na pěšinu.

Jednou večer přišla Megan domů celá nadšená. Byla si hrát u kamarádky, která měla pejska, totiž fenku. Ta měla před šesti týdny štěňata a teď pro ně hledali dobrý domov. Megan mě prosila, abych jí dovolila jedno štěně si vzít. Váhala jsem a vysvětlila jsem jí, kolik to dá práce, starat se o štěně a kolik lásky je třeba do toho vložit. Megan se ale nedala odradit, štěně si přála. Chtěla jsem, aby se Megan dozvěděla, jaká je to zodpovědnost a co péče o psa obnáší, ale v skrytu jsem byla také nadšená pomyslením, že bychom měly štěňátko. Psy jsem měla vždycky moc ráda. Jako dítě jsem mívala všelijaká domácí zvířátka, ale psa nikdy. Když jsme se s Joem vzali, jeden z prvních společných činů bylo to, že jsme si pořídili štěně ovčáka, Heidi. Dožila se třinácti let. Potom jsme měli nečistokrevnou kolii Trixie, ale ta pošla, když ji jednou kopla kráva. I když jsme oba měli psy moc rádi, dalšího už jsme si nepořídili. Joe onemocněl a měli jsme dost starostí i bez psa.

Megan souhlasila, že počkáme ještě pár dní, než se definitivně rozhodneme, jestli si štěně vezmeme, ale stejně už dělala plány, jako by to byla hotová věc. Našla starou deku a bedýnku, ve které bude štěně spát, a když jsme byly v supermarketu, vytasila se s penězi, které jí dala Ruth, prý proto, aby pro pejska koupila míček. Bylo jasné, že Megan už je pevně rozhodnutá a že nemá cenu se kvůli tomu hádat. Takže jsme následujícího dne kolem poledne zajely k té její kamarádce. Megan zmizela v domě a kamarádčina maminka vyšla ven a pozvala mě na čaj. Za chvíli se objevila v kuchyni Megan s malým černobílým

štěnětem v náručí. Kamarádčina maminka mi řekla, že je to kříženec ovčáka a springer španěla. Šly jsme se dozadu podívat na ostatní štěňata, ale Megan se zanic nechtěla vzdát toho prvního vyhlédnutého. O žádné jiné nestála. Asi za půl hodiny jsme mířily k domovu s malou fenkou; Megan už jí dala jméno: Safíra.

Safíra byla moc přítulná a hravá. Megan i já jsme si ji zamilovaly od první chvíle a Megan dodržela slovo a skutečně se o ni vzorně starala. Já jsem vždycky ráda chodila na procházky a Safíra mi teď poskytovala záminku k opravdu dlouhým vycházkám do okolí Johnstownu.

Tu a tam se objevil Jeanin německý partner Mano, také s ní přijel do Johnstownu. Kdykoli tam byl, rád bral na procházku Megan s pejskem a snažil se Safíru naučit, aby poslouchala povely. Ale to se mu moc nedařilo. Safíra byla plná energie a měla svou vlastní hlavu. Všechny ty drobné radosti normálního každodenního života jako kamarádky, štěně a přívětivý domov pomohly Megan překonat její zármutek. I já jsem se začala víc radovat ze života.

Zkraje roku 2008, měsíc před vyjitím mé knihy, jsem dostala pozvání, abych se seznámila s týmem oddělení odbytu i některými dalšími manažery nakladatelství Random House v Londýně, kteří měli na starost propagační kampaň. Seděly jsme s Jean na dublinském letišti, pily kávu a čekaly, až budeme moct nastoupit do letadla. Vykládala jsem Jean, jak jsem nervózní, že nemám s takovými schůzkami žádné zkušenosti. Vtom Jean zapípal mobil, že dostala SMS zprávu. Jean si ji přečetla a rozesmála se. Esemeska byla od Marka, který psal, že pracovníci odbytu jsou nervózní z toho, že by se měli se mnou setkat sami, a

proto přijdou ve skupině. Musela jsem se smát. Nervózní jsme zkrátka byli všichni.

Tentokrát jsem se setkala s Charlottou i s Markem. Charlotta je výborná redaktorka, která pracuje s Markem. Počkali na nás v recepci a pak jsme všichni vyjeli výtahem do Markovy kanceláře. Výtahy mám hrozně nerada. Mám v nich pocit, že se mi obrátí žaludek, a točí se mi hlava. Ale ve výtahu s námi byla spousta andělů. Ani nevím, jak jsme se tam všichni vešli. Pořád jsem s anděly beze slov hovořila. Říkala jsem jim, že necítím nohy na podlážce, a oni odpovídali, ať se nebojím, že mě nesou. Když jsme vyšli z výtahu a přešli krátkou chodbu, vstoupili jsme do Markovy kanceláře, prozářené andělským světlem. Mne to skoro oslepilo a musela jsem na chvíli sklopit zrak na podlahu. Energetické pole kolem Marka se pokaždé rozzářilo, kdykoli jsem na něho pohlédla, a tomu jsem se musela usmát.

Schůzky proběhly v pořádku a potom Mark pozval Jean a mne na oběd. Po obědě jsme si s Markem ještě chvíli povídali o samotě a teprve tehdy, když jsem seděla s Markem v jeho kanceláři, jsem poznala tři krásné anděly, kteří s ním pracují. Ty má ještě navíc kromě svého anděla strážného. Jsou to andělé, které anděl strážný povolal, aby mu pomáhali naplno žít. Jeden anděl byl nalevo a dělal si poznámky. Tento anděl někdy sedával na Markově pracovním stole. Druhý anděl byl napravo. A pak tam byl ještě třetí, který se celou dobu pohyboval kolem. Když Mark vstal, aby někam šel, ten třetí anděl jako by jím prošel; krácel pak před ním a vedl ho na správnou cestu. Tento anděl na mne mluvil celou dobu, co jsem hovořila s Markem, a vyprávěl mi o Markovi a jeho životě. Požádala jsem ho, aby mi neodhaloval moc tajemství.

První anděl - ten, který seděl na psacím stole - vypadal jako žena, nesmírně krásná, vysoká a štíhlá. Druhý anděl vypadal jako zralý muž a byl oblečen jako nějaký duchovní ze starých časů. Jeho role spočívala v tom, že poskytoval Markovi vědomosti, které mu pomáhaly při redigování i při vlastní literární tvorbě. Třetí anděl byl také jako muž, velmi silný, vysoký a vojáckého vzezření - navzdory dlouhým kudrnatým vlasům. Měl na sobě zlatý oděv a vzadu byl opásán mečem. Tu a tam přenášel mnoho knih. Nebyly to knihy, jak je známe, určené ke čtení, ale plné různých cest. Všichni tři andělé byli s Markem pokaždé, když jsem se s ním viděla. Než jsem odešla, Mark mi dal nějaké knížky pro Megan a Ruth. Věděla jsem, že jimi budou nadšené.

Ještě ten večer jsme odletěly domů, vyčerpané, ale šťastné. Každý plnil svou roli a věci se ubíraly správným směrem.

Jednoho dne jsem doma uklízela, musela jsem přece dělat běžné domácí práce - kniha nekniha. Udělala jsem si pauzu a šla jsem se projít. Andělé se chystali dělat zázraky, aby se z mé knihy stal mezinárodní bestseller, jak mě pořád ujišťovali.

Najednou jsem u branky do polí uviděla stát anděla. Byla to moje známá Amen; měla jsem radost, že ji vidím. Řekla mi, ať jdu do polí, a sama tam zamířila. Šla jsem za ní, až jsme se zastavily u velkého starého stromu. Vzala mě za ruku a v té chvíli se objevilo schodiště. Sahalo až k trávě na zemi u místa, kde jsme stály, a zdálo se mi, že jde do nekonečné výše. Najednou jsme byly na tom schodišti. Nepamatuju se, kdy jsem na ně stoupla. Bylo úzké - mnohem užší než kterékoli jiné schodiště do nebe, jaké jsem do té doby

viděla; některá byla dokonce masivní. Tohle bylo mimořádně zářivé. Jak jednotlivé stupně, tak okraje schodiště vyzařovaly světlo, do jisté míry trochu jako slunce. Každou chvíli jsem zahlédla odraz Amen i sebe, jak jdeme spolu po těch schodech a držíme se za ruce. Schodiště se na některých místech zatáčelo a v každém ohybu stálo několik hodně vysokých andělů jako stráž. Zdálo se, jako by schodiště nemělo vůbec konec, a přesto jsem nebyla unavená ani jsem nemusela vynakládat žádnou námahu. Najednou Amen řekla: „Zastav se. Už jsme tu.“ Vtom jako by zbytek schodiště směrem nahoru zmizel. Nebyly tam žádné dveře ani podlahy, nic, co bychom našly v normálním světě. Vykročily jsme do ohromné otevřené prostory plné andělů a já jsem procházela mezi nimi. Vypadalo to, jako by tam byly nekonečné andělské zástupy.

Najednou jsem byla zpátky ve svém těle pod stromem v Johnstownu. Sama. Nikdy jsem neměla příležitost se Amen zeptat, proč mě toho dne vedla po tom schodišti nahoru. Můžu se jenom domýšlet, že mi tím chtěla poskytnout podporu a dodat mi odvahy.

Američtí andělé volitelé

Nikdy nezapomenu na ten pocit, když jsem poprvé uviděla výtisk své knížky. Bylo to v neděli ráno a letěly jsme s Jean z Dublinu do New Yorku. Mark byl v New Yorku už předtím, aby tam knihu propagoval a vyjednal schůzky s americkými nakladateli. Nakonec jsme si mohli vybrat mezi konkurenčními nabídkami dvou největších nakladatelství ve Spojených státech! Teď jsme byly na cestě do Ameriky podruhé během jednoho měsíce, abychom dokončily jednání o americké smlouvě. Na to, že jsem před začátkem psaní Andělů v mých vlasech stěží vytáhla paty z Irska, jsem tedy cestovala hodně. Jean, která dřív podnikala i v zahraničí, je zkušená cestovatelka, což mi všechno hodně usnadňuje.

Když se letadlo vzneslo, Jean se usmála od ucha k uchu a řekla mi, že má pro mě dárek. Z tašky vytáhla výtisk Andělů v mých vlasech. Byla jsem úplně, naprosto v šoku. Vůbec jsem tomu nemohla uvěřit! Věděla jsem, že kniha už je na spadnutí, ale opravdu jsem si neuměla představit, že ji budu držet v ruce – a už vůbec ne, že k tomu dojde zrovna v letadle. Hladila jsem obálku a listovala v knize. Málem jsem se rozrušením nahlas rozesmála. Kolem nás v celém letadle byli andělé a prozpěvovali: „Andělé v mých vlasech..., Andělé v mých vlasech.“ Spolu s Jean jsem přečetla každé slovo na obálce a smála jsem se. Četla

jsem všechna doporučení a v duchu děkovala těm, kteří mě propagovali v době, kdy jsem byla ještě neznámá; četla jsem si poděkování a věnování „mým dětem“. Vyčinila jsem Jean a ptala jsem se jí, kdy knihu dostala. Jak to, že ji přede mnou schovávala v tašce? Proč mi ji neukázala, hned jak jsme se na letišti sešly? Jean se smála a řekla, že knihu dostala v pátek, a v sobotu jsme se neviděly. Připadalo jí, že okamžik po startu je nejvhodnější chvíle, aby mi knihu předala – a poskytlo mi to spoustu času, abych si mohla vychutnat úspěch. A taky že jsem si ho vychutnávala! Během sedmihodinového letu do New Yorku jsem nemyslela skoro na nic jiného.

V New Yorku jsme byly jenom na tři dny a skoro celou dobu jsme měly moc práce. Ale jedno půldne jsme měly volné a Jean mě vzala do Metropolitního muzea. Je to obrovská budova, a když jsem vešla do hlavního sálu, bylo tam plno lidí i andělů. Andělé se na mě usmívali a připadalo mi, že mají velkou radost, že mě tam vidí. Procházely jsme se po muzeu, prohlížely si exponáty a pak jsem šla s Jean do ohromné, jasné dvorany. Vypadalo to jako pod širým nebem, ale byla tam střecha. Jakmile jsem do dvorany vstoupila, okamžitě jsem věděla, že se tam děje něco nesprávného. Byla jsem celá nesvá, i když jsem nechápala proč. Ten pocit byl tak silný, že andělé kolem mne mě museli podepřít. Kdyby mě nedrželi, asi bych se zhroutila.

Uprostřed dvorany byla velká stará stavba. Jean mi řekla, že je to chrám z Dendúru, že je velmi starobylý a byl sem převezen z Egypta. Jean si nevšimla, že mi není dobře, a vydala se na prohlídku sama. Já jsem pořád nevěděla, co je tam špatného, rozhlížela jsem se, ale nemohla jsem na to přijít. Popošla jsem o několik kroků k chrámu a prošla jsem obloukem.

Zastavila jsem se před dvěma velkými sloupy. A v té chvíli všechno utichlo a kolem nebyl znát vůbec žádný pohyb. Ačkoli v té části muzea bylo plno lidí, zdálo se mi, jako by všichni dočasně úplně zmizeli. Ty dva velké sloupy začaly růst snad až do nebe a mezi nimi se objevila vrata. Otevřela se dovnitř. Zhluboka jsem se nadechla. Uvnitř stál na stráži velikánský anděl. Byl hrozně vysoký, velmi hubený a – i když to může znít divně – jakoby špičatý. Hlavu měl opravdu zašpičatělou. Ale neubíralo mu to na kráse. Roucho měl tmavé, nařasené, zakrývalo mu tělo i nohy. Křídla vidět nebylo. Většinou, když vidím anděly, jejich roucho vlaje. V tomhle případě se látka ani nepohnula.

Oslovil mě jménem. Hlas měl tenký, znělo to jako z velké dálky, a přece promluvil rozhodně. Pocítila jsem na prsou tlak, jako by mě zasáhla nějaká energie. Anděl mi řekl, že chrám z Dendúru tam nepatří. Že je to znesvěcení. Když to vyslovil, ustoupila jsem dozadu a rozhlédla se. To, co jsem spatřila, mi vyrazilo dech. Uviděla jsem egyptské duchy z minulosti, jak procházejí síní a kolem chrámu. Obklopovali je andělé a jeden z nich mi řekl, že mnoho těch duchů chodilo zaživa do tohoto chrámu, kde uctívali bohy. Ještě víc mě ale zarazilo, když jsem uviděla americké duchy, zdálo se, jako by chtěli něco napravit – snažili se chránit toto posvátné místo před turisty, nechtěli jim dovolit, aby se dotýkali předmětů, na které se sahat nemá. Tito američtí duchové – kteří vypadali, jako by pocházeli z různých století – obklopovali turisty a návštěvníky muzea. Jejich přítomnost zřejmě turisty nutila, aby poodstoupili a ničeho se nedotýkali. Tak či onak se museli chovat v blízkosti chrámu s větší úctou.

Podívala jsem se znovu na toho vysokého anděla. Řekl mi, že mi přišel předat vzkaz od anděla egyptského národa. Vzkaz byl prostý: „Tento chrám

nepatří do Ameriky. Musí se vrátit do Egypta.“ Udělalo se mi špatně a slabě; chtěla jsem si sednout, ale andělé mi to nedovolili. Viděla jsem lidi, kteří seděli u vody tekoucí kolem chrámu ve vodním příkopu, a ptala jsem se andělů, jestli bych se tam mohla s nimi také posadit, ale oni odpověděli, že ne. Nakonec jsem je poprosila, aby našli Jean a řekli jí, že je nejvyšší čas odejít z tohoto strašného místa. Určitě to udělali, protože za chvíli se Jean skutečně objevila a navrhla, abychom si zašly do kavárny na šálek čaje. Když jsem odtamtud odcházela, pocítila jsem ohromnou úlevu.

Cestou do kavárny jsem si zašla na toaletu. Tam jsem se vyptala anděla Michaela, co jsem to vlastně viděla, a také na ten vzkaz, který mi vyřizoval ten vysoký anděl. Michael mi vysvětlil, že kdykoli jsou kořeny nějaké země vyrvány a přeneseny do jiné země, způsobí to v té zemi nerovnováhu a výsledkem je i nerovnováha ve světě. Anděl egyptského národa si přál vrátit chrám domů, aby to napomohlo sjednocení států sousedících s Egyptem. (O andělech národů toho povím více v pravý čas. Zatím postačí, když budete vědět, že jsou to jedineční a velmi mocní andělé, které Bůh ustanovil, aby střežili potřeby jednotlivých zemí.) Nechápala jsem, jak to anděl Michael myslí. Vysvětloval tedy dál. Řekl, že tento chrám i další poklady v jiných státech se mají vrátit do Egypta. Egypt i okolní země potřebují, aby se dědictví jejich minulosti navrátilo; jenom tak můžou dosáhnout hlubšího pochopení a ocenění vzájemných kultur. Toto pochopení pomůže zrušit hranice mezi jednotlivými státy a povede k míru na Blízkém východě. Michael mi vyložil, že Egyptané potřebují zpátky svou minulost, aby mohli otevřít budoucnost. Andělé mi taky řekli, že ten chrám, který jsem viděla v muzeu – chrám z Dendúru –, bude v určité době poslán zpátky do Egypta. Ale neřekli mi, kdy to bude.

Američané přece nepotřebují minulost jiných národů, aby se tím nějak pozvedli. Američané jsou odlišní a v mnoha ohledech vyspělejší. Jejich národ tvoří směsice lidí nejrůznějších národností, ale tito lidé se smísili právě proto, aby vytvořili nový národ. Amerika musí ukázat svou převahu tím, že navrátí tento egyptský chrám, čímž dá najevo svou nezávislost a sílu. Američané jsou vyvolený lid, i když to mnoho lidí ve světě asi nerado slyší. Byli vyvoleni a shromážděni ze všech koutů světa zvláštní mocnou silou andělů. Tato mocná andělská síla je i hnací silou rozvoje Ameriky. Lidé, kteří přišli do Ameriky, byli do jisté míry vyvolení, a to včetně těch, kteří tam přišli jako otroci, jakkoli to může znít podivně. Andělé shromažďovali lidi všech národností na jeden kontinent, aby pomohli uskutečnit osud lidstva. Proto jsem slyšela, že mám těmto zvláštním andělům říkat američtí andělé volitelé.

Američtí andělé volitelé mají velmi charakteristický vzhled. Poprvé jsem je viděla doma v Irsku, když jsem byla ještě malá. V Americe je jich vidět spoustu. Všichni vypadají jako muži a vojáci. Nosí brnění, které jim zakrývá i nohy. Je stříbrné, kombinované s nějakou tmavší barvou, asi jako cín. Na prsou mají velký erb jako štít. Je tmavě modrý a má na sobě ještě nějaký motiv, který nedokážu popsat. Přes čelo nosí pásku, která se ztrácí ve vlasech. Zřejmě všichni mají tmavé vlasy, ale různé délky, i když mám pocit, že jsem neviděla žádného, který by měl vlasy delší než po ramena. Někteří z nich mají křídla. Jak už jsem řekla, tyto zvláštní anděly vytvořil Bůh proto, aby shromáždili duše pro Ameriku. Nevím, kdy přesně je Bůh stvořil, ale vím, že tam pracovali dávno před tím, než Kryštof Kolumbus objevil Ameriku. Američtí andělé volitelé byli stvořeni všichni naráz a na rozdíl od většiny andělů zůstávají na zemi stále. Například andělé strážní

přenášejí duši, o kterou se starali, zpátky do nebe, a jen vzácně se vracejí na zem. Andělé léčitelé, učitelé a andělé modlitby přicházejí z nebe, když je jich zde zapotřebí, a jakmile jejich úkol skončí, zase se do nebe vracejí.

Součástí této nové rasy jsou i původní obyvatelé Ameriky. Lidé, kteří byli vyvoleni, aby připluli na lodích do Ameriky, nepochopili, že původní Američané jsou nedílnou součástí Nového světa. Andělé mi vyprávěli, že se snažili ze všech sil zabránit masakrům, ale že my lidé se někdy dokážeme chovat naprosto katastrofálně. Běloši mají tendenci považovat se za nadřazené ostatním rasám a původní Američané v minulosti nesmírně trpěli. Ještě dnes jsou uměle udržováni na okraji společnosti. To je zapotřebí změnit. Původní Američané se musejí zařadit do hlavního proudu. Jejich spiritualita je odlišná a je nutná pro další vývoj lidstva, pro sjednocení těla a duše.

Anděl Michael a anděl Hosus mi také vysvětlili význam otroctví. I když se nám může zdát urážlivé a ostudné, sehrálo svou roli v tom, aby se lidé Nového světa správně smísili. Obchodníci s otroky vůbec netušili, že byli využiti k tomu, aby do Ameriky přivezli lidi, kteří byli vyvolení – a kteří by se jiným způsobem do Ameriky nikdy nedostali. To byla součást americké cesty. Neomlouvá to zotročování jedněch lidí druhými ani zbavování svobody či důstojnosti. Neomlouvá to otrokáře, kteří neváhali za pomoci bití udržet otroky k smrti. A přece, ačkoliv to může znít bezcitně, i tohle bylo součástí cesty oněch jednotlivců. A tito jednotlivci a jejich potomci jsou životně důležitou součástí toho, co dělá Ameriku Amerikou, i toho, jaká bude. V Americe se rozvine budoucnost lidstva. Rozhodnutí, která padnou v Americe, budou mít zásadní vliv na

vývoj lidstva, a proto má Amerika jako jediná ze všech zemí tyto zvláštní anděly – americké anděly volitelé.

Andělé slaví se mnou

Jean mi řekla, že si myslí, že je opravdu důležité, abych vydání Andělů v mých vlasech oslavila. Mám dojem, že si vůbec neuvědomovala, jak jsem plachá a že jsem na něco takového nechtěla ani pomyslet. Ale od toho dne mě i andělé neustále sužovali, dennodenně mi šeptali do ucha, že bych měla uspořádat oslavu. Já jsem jim pořád říkala, ať jdou pryč a nechají mě na pokoji.

Až pak jednoho dne někdo zaťukal na okno naší chalupy. Byl to anděl Kaphas.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a šla jsem mu otevřít dveře. Kaphas stál na zápraží a smál se od ucha k uchu.

„Lorno, nemuselas mi otvírat dveře, vždyť víš, že já se stejně dostanu dovnitř.“

Oplatila jsem mu úsměv a řekla: „Aha, já zapomněla.“ Při každém pohybu se z anděla Kaphase linula překrásná hudba jako vždy. Ta mě konejšila a uklidňovala, zatímco mě Kaphas přesvědčoval, abych uspořádala oslavu, a ujišťoval mě, že i když mám z toho teď strach, nakonec se mi to bude líbit.

„Já jsem strašně stydlivá a jenom z toho pomyšlení jsem nervózní,“ odporovala jsem. „Nevěděla bych, co mám dělat nebo co mám lidem říkat.“

„Lorno,“ řekl anděl Kaphas, „dala sis s tou knížkou tolik práce, takže je nejvyšší čas, abys to oslavila, a my andělé si snad taky zasloužíme oslavu, vždyť je to i naše knížka.“

Jak jsem mohla andělům něco takového odmítnout? „Tak dobrá, když vidím, že vy andělé budete slavit se mnou.“ Anděl Kaphas zmizel a ještě za ním doznívala ta nádherná hudba.

A tak Jean zorganizovala oslavu v Carton House – je to starý dům z osmnáctého století, dnes je z něj hotel. Oslava se konala v krásném starém sále s okny do růžového sadu, za nímž bylo vidět ještě golfové hřiště. Na stropě byly nádherné, elegantní malby andělů. Nanejvýš vhodné. Pozvala jsem všechny lidi, kteří mi pomohli přivést knihu na svět. Tolik lidí se o to zasloužilo nejrozumnějším způsobem a nehleděli při tom na odměnu. Bylo neuvěřitelné, když jsem si uvědomila, kolik lidí, často mně úplně neznámých, přispělo svým dílem. Děkuji za ně za všechny Bohu i andělům, protože bez jejich pomoci bych to nikdy nedokázala. Ještě dnes existují lidé v nejrozumnějších částech světa, s nimiž jsem se nikdy nesetkala, a přece sehráli svou roli při šíření poselství Andělů v mých vlasech.

Když se přiblížil den, kdy se měla oslava konat, byla jsem hrůzou bez sebe. Andělé se mě stále dotýkali, abych se přestala třást. Ruth mě přišla učesat, nalíčit a pomoci mi s oblékáním. Říkala mi, že mi to moc sluší, ale já jsem stejně byla nervózní. Na oslavu jsem jela s Megan, a už když jsme vešly do sálu, bylo tam plno hostů, kteří se spolu bavili. Trochu nesměle jsem je obešla a pozdravila je. Chvilí po mně přišla moje

maminka. Původně jsem si nebyla jistá, jestli přijde. Ale vypadala krásně a byla na mě moc pyšná.

Netrvalo dlouho a v sále nebylo k hnutí – byl úplně nabitý, ale nikoli lidmi, nýbrž anděly. Ještě teď se musím usmívat, když si na to vzpomenu. Andělé imitovali všechny přítomné – hosty, kteří pili, číšníky a servírky, kteří roznášeli podnosy s nápoji a jednohubkami. Dokonce tančili kolem houslisty, který hrál v jednom rohu. Také jsem viděla, jak andělé pomáhají některým lidem, aby se uvolnili. Nebyla jsem tam totiž jediná, kdo byl nervózní. Viděla jsem třeba jednoho anděla, který se začal smát, a téměř vzápětí se dali do smíchu i lidé, kteří stáli v jeho blízkosti. Andělé odváděli skvělou práci v tom, jak udržovali uvolněnou a radostnou atmosféru. Pomáhali i Christopher, Owen, Ruth a Megan, kteří se pohybovali mezi hosty a přičiňovali se, aby se všichni bavili a nikdo se necítil odstrčený.

Najednou se ozvalo zaťukání na mikrofon a vyvolali mě dopředu. Jean a Mark stáli spolu před ohromným starým krbem. Přešla jsem k nim a postavila se nalevo. Vybavuju si Jean s mikrofonem v ruce. Bylo na ní znát, že má opravdu radost, že naše namáhavá práce nebyla nadarmo a po všech těch letech kniha konečně vyšla. Přímo zářila uspokojením z vykonané práce. Ještě nikdy jsem ji neviděla tak rozjařenou. Byla jsem na ni toho dne moc hrdá. Když mluvila, světlo jejího anděla strážného za ní se otevřelo. Ostatní andělé, kteří byli kolem, bezzvučně opakovali slova jejího proslovu.

Potom promluvil Mark a i za ním se otevřelo světlo jeho anděla strážného a ostatní andělé ho napodobovali. Tu a tam se některý z andělů na mne podíval a řekl: „Ano, Lorno, to mluví o tobě.“ Vůbec

jsem se nepoznávala v té úžasné chvále, kterou mě Jean i Mark zahrnuli.

Když Mark domluvil, Megan mi podala obrovskou kytici. Nevěděla jsem, co mám říct; byla jsem přemožená dojetím z té události i ze všech těch projevů úcty. Tak jsem jenom všem poděkovala – Bohu, andělům a každému, kdo mě podpořil.

Pak bylo fotografování a jeden z andělů, který držel pero a papír jako nějaký reportér, mi poslal vzdušný polibek. V rozpacích jsem se chichotala. Ještě nikdy jsem nezažila oslavu na svou počest – žádný večírek, kde bych byla středem pozornosti. Byl to hodně zvláštní pocit, trochu neskutečný, ale zároveň to bylo fantastické a na ten večer nikdy nezapomenu.

Pouť do Mekky

Asi měsíc po vyjití knihy jsem měla první živý interview v dublinském televizním studiu. Té představy jsem se děsila a prosila jsem anděly, ať mě uklidní. Pořád mi opakovali, že se nemám čeho bát, ale já jsem stejně měla strach. Mělo to být v dopoledním vysílání a musely jsme tam být nějaký čas předtím, tak jsem přespala v Dublinu u Jean a ráno jsme vstaly hodně brzo, abychom určitě přišly včas. Měly jsme nakonec spoustu času, tak Jean našla nějakou kavárnu, kde už bylo otevřeno, a nutila mě, abych něco snědla. Musím se přiznat, že mi bylo od nervů úplně zle, ale přece jsem do sebe něco dostala. Na ten interview se vůbec nepamatuju, jedině, že jsem při něm pořád prosila anděly, ať zařídí, abych se tak neklepala. Určitě se o to postarali, protože Jean mi pak říkala, že jsem si vedla dobře a nebylo na mě vůbec znát, že mám strach.

Po skončení interviewu jsme se vrátily k Jean domů a ještě pracovaly, a pak jsme se rozhodly, že si zasloužíme oběd v restauraci. Při výborném obědě v příjemné restauraci v centru Dublinu, odkud byl výhled na řeku Liffey, se mě Jean zeptala, jestli jsem někdy byla v knihovně Chestera Beattyho. Když jsem odpověděla, že ji neznám, vysvětlila mi, že to vlastně není knihovna. Je to spíš muzeum, kde je skvělá sbírka náboženských předmětů i knih z nejrůznějších světových náboženství. Některé exponáty jsou velmi

staré. Řekla jsem, že bych si to moc ráda prohlédla, a tak jsme tam po obědě vyrazily.

Když jsme se blížily k budově, uviděla jsem v dálce hodně jasné světlo. Uvědomila jsem si, že ve vchodu stojí velký a mohutný anděl. Přešly jsme přes trávník, abychom se tam dostaly. Na trávníku sedělo a procházelo se hodně lidí, protože byla polední pauza a bylo krásně. Šla jsem kousek napřed před Jean a upírala jsem pohled na anděla ve vchodu. Najednou jsem ucítila, že mě někdo vzal za ruku. Lekla jsem se, až jsem vrazila do nějakého muže, který šel proti mně. Za tu ruku mě vzal anděl Michael. Když jsme vešli do dveří, řekla jsem andělovi u vchodu dobrý den. Měl na sobě brnění a byl to vrátný té knihovny. Víím, že když se proti někomu postaví, ten dotyčný si to rozmyslí a do knihovny nejde.

Vyšli jsme po schodech nahoru – Michael mě pořád ještě vedl za ruku – a prošli jsme velkými lítačkami. Světlo uvnitř bylo tlumené. Hrozně mě to překvapilo, úplně mi to vzalo dech, protože to bylo posvátné místo. Tohle jsem vůbec nečekala.

Když jsem popošla dál do té velké, setmělé místnosti, bylo to, jako bych se pohybovala v čase nazpět, jako by mě to vytrhlo z jednoho místa a ocitla jsem se v druhém. Vníkala jsem úžasné ticho a věděla jsem, že moje duše jde přede mnou a moje tělo je každým krokem lehčí a lehčí. Moji duši zahalili Boží andělé a uvedli mě do stavu modlitby. Pochopila jsem, proč mě Michael drží za ruku. Byl u mne proto, aby moje tělo dál fungovalo a abych byla v určité rovině při vědomí. Díky němu jsem byla schopná procházet sálem, prohlížet si exponáty, usmívat se a dokonce mluvit, když jsem musela. Jean si na mně zřejmě ničeho zvláštního nevšimla. Řekla jsem jí, že si to

projdou sama, a ona mě tedy nechala v klidu. Takže jsem snad vypadala normálně, ale stav, ve kterém jsem se ocitla, měl k normálnímu daleko. Michael neřekl ani slovo, i když jsem se ho vyptávala a stěžovala si, že tohle nemůžu dělat. Když jsem šla, moje duše se pohybovala před mým tělem. Zjistila jsem, že stojím před velkým plátnem. Začala jsem se dívat na film o pouti muslimů. Bylo vidět tisíce lidí, všichni byli oblečeni v bílém a modlili se. Andělé rozsvítili plátno a to se rozšířilo, bylo větší a větší, až vyplnilo celý prostor přede mnou.

V záblesku světla se moje duše spirituálně přenesla do onoho místa i času. Kolem mě byli lidé, kteří se modlili, a síla jejich modlitby nabíla mou duši energií. Stala jsem se součástí modliteb, kterým naslouchal Bůh. Věděla jsem, že moje tělo stojí v knihovně, i když jsem se svým tělem necítila žádné spojení, ale současně jsem pozorovala svoji duši mezi těmi modlícími se poutníky.

Jeden anděl mi řekl, že to místo se jmenuje Mekka. Pozorovala jsem modlitby deseti tisíců muslimů na pouti k tomuto posvátnému místu. Viděla jsem, jak jasně září světlo andělů strážných každého z nich. Viděla jsem i miliony dalších andělů. Nikdo se nemodlí sám – kdykoli se modlíte, váš anděl strážný se k vaší modlitbě přidá. Přidávají se i další andělé – a proto jsem viděla miliony andělů. Můžeme také anděly poprosit, aby se připojili k našim modlitbám – a tím se násobí síla modlitby, kterou vysíláme k Bohu. Tu a tam mi někdo položí otázku, jestli se máme modlit k andělům. Já se modlím jenom k Bohu. S anděly hovořím. Žádám je o pomoc a prosím je, aby se modlili k Bohu se mnou.

Jak se každý poutník modlil, viděla jsem, jak slova jeho modlitby odebírá jeho anděl strážný a předává je jednomu z milionu andělů, aby je odnesli k nebeskému trůnu. Andělé, kteří nosí naše modlitby do nebe, jsou andělé modlitby. Nikdy se mi neukazují v lidské podobě a jejich světlo je také trochu jiné než světlo ostatních andělů. Pohybují se vzhůru, mizí a nechávají za sebou stopu. Pohybují se tak rychle, jako by byli součástí nekonečného proudu. Jeden anděl vynáší každou modlitbu - nebo zbožnou myšlenku - nahoru.

Proud andělů, nesoucích modlitby směrem k nebesům, byl bez konce. Ani na okamžik se nepřerušil. Síla a sláva toho, co jsem viděla, byla nepopsatelná. Síla modlitby dokáže pohnout náš svět k míru, ke sjednocení, k lepšímu světu. Ti muslimové chválili Boha, modlili se za to, co považovali za správné. A jejich modlitby byly vyslyšeny.

Dál jsem pozorovala svou duši mezi všemi těmi muslimy, chválícími Boha. Pak jsem viděla, jak se moje duše pohnula a dotkla se posvátného kamene. Z hloubi mé duše vyšel nářek, modlitba za sjednocení, výkřik, aby se všechna náboženství spojila. Představte si, že byste viděli, jak se světová náboženství spojují a všechna náboženství pak jsou pod jednou střechou - tak, jak v duši cítím, že by to mělo být. Umíte si představit lidi jiných náboženství, jak se přidávají v Mekce k modlitbám poutníků? To je jedna z budoucích možností pro lidstvo, jak mi ji andělé ukázali. Existují i další, které by vedly k chaosu, ale tohle je budoucnost, jakou si ze srdce přeju a za jakou se modlím - aby celé lidstvo žilo v míru a jednotě a aby všichni společně usilovali o lepší budoucnost světa.

Jak jsem tam tak stála a dívala se, moje lidské tělo začalo cítit Boží lásku. Úplně jsem se tou láskou

zalykala. A pak jsem se v jediném světelném záblesku ocitla zase zpátky. Filmové plátno mělo zase normální rozměr. Kolem mě zase bylo přítomí knihovny. Chtělo se mi vykřiknout, hlasitě zvolat: „Ne!“ Nechtěla jsem, aby to skončilo. Moje duše se radovala, když byla uprostřed tak vroucích modliteb. Když se moje duše vrátila do těla, cítila jsem, že zase normálně žiju. Uvědomovala jsem si Michaelovu ruku ve své dlani. Michael mě otočil a já jsem pomalu odešla od promítacího plátna. Každým krokem se mi navracela síla. Opět jsem cítila, že nohama šlapu po zemi. Také jsem si uvědomila, že kolem mne jsou další lidé. Předtím se mi zdálo, že mám celé to místo jenom sama pro sebe. Za chvíli se u mne objevila Jean a navrhla, že bychom snad už mohly odejít. Usmála jsem se a přikývla. Jean šla napřed a já za ní. Když jsem vyšla na ulici, pořád jsem se vedla s archandělem Michaelem za ruku a ten krásný anděl, který stál na stráži u vchodu, mi pokynul. Jean, která si neuvědomovala, co jsem zažila, mě nechala jít na autobus samotnou. Já jsem si ale potřebovala na chvíli sednout a zašla jsem do nějaké kavárny. Když jsem byla uvnitř, archanděl Michael mi řekl, že už musí jít. Dotyk jeho ruky pomalu slábl, já jsem mu poděkovala a on zmizel.

Posadila jsem se v kavárně a přemýšlela. Andělé mi vždycky říkali, že vůbec nezáleží na tom, k jakému náboženství kdo patří.

Pravda je taková, že jsou to síly zla, které vztyčily hranice mezi různými náboženstvími a nutí příslušníky jednoho náboženství, aby je považovali za lepší než jiná. Bůh a andělé mi řekli, že k nebi vede mnoho cest. A žádné náboženství nemá na vstup do nebe výsadní právo.

Zářivé děti

Dům v Johnstownu se mi podařilo uvést do celkem obyvatelného stavu. Musím se ale přiznat, že zahradě a hospodářským budovám jsem byla ještě hodně dlužná. Jak jen jsem měla čas, chodila jsem uklízet kůlny, které byly plné všeho možného - našly se tam načaté plechovky barev, pytle ztvrdlého cementu, stará kamna - na co si jen vzpomenete.

Brzy po vyjití knihy jsem zrovna byla uklízet v jednom dřevníku, když tu se objevil archanděl Michael a ptal se: „Nepotřebuješ pomoc?“

Měla jsem radost, že ho vidím, pozdravila jsem ho a řekla: „To víš, že by se mi nějaká pomoc hodila.“

Michael se na mě usmál a řekl: „Lorno, chci si s tebou promluvit o andělu Gabrielovi.“

Překvapeně jsem se na něho podívala. Michal se o andělu Gabrielovi zatím nikdy nezmínil a s Gabrielem jsem se setkala jen při několika vzácných příležitostech. Poprvé, když mi bylo asi pět a bydleli jsme ještě v Old Kilmainhamu v Dublinu. Hrála jsem si s kamarádkou Josíí ve starém autoservisu jejího tatínka. Tedy oni tomu říkali servis, ale byl to vlastně dvůr plný vraků aut, které byly naskládány jeden na druhém u zadní zdi. Vepředu bylo malé stavení, které

nemělo ani střechu, jenom stěny. Tam jsme si směly hrát. Toho dne, o kterém chci mluvit, jsem seděla na dřevěné bedně a hrála jsem si s panenkou. Kolem mne byli andělé a jeden z nich mi řekl, že dostanu návštěvu.

Najednou jsem otvorem ve zdi, který sloužil jako dveře, uviděla velmi jasné světlo. V tom světle jsem nejasně viděla něco jako bránu. Byla ohromná a to světlo se k ní přibližovalo. Nejdřív jsem to neviděla moc jasně, ale jak se blížilo, viděla jsem je líp. Vypadalo jako měsíc na noční obloze. Bylo hrozně silné, ale ne natolik, aby mě z něj bolely oči. Potom světlo začalo postupně slábnout, bylo menší a menší a nakonec bránou prošel anděl a zamířil ke mně. Na zlomek vteřiny jsem si pomyslela, že jde ke mně měsíc... Oči toho anděla byly obrovské – velké, jasné a zářivé. Byly jako kola plná lásky a porozumění. Andělovy oči i obličej mě fascinovaly. Vstala jsem a natáhla ruku, chtěla jsem se dotknout jeho tváře. Jenže jsem na něho nedosáhla, protože byl vysoký jako obr. Jeho oslnivý úsměv se rozzářil ještě víc.

Stála jsem tam a vzhlížela k němu. Tenhle anděl mě trochu mátl. Byl větší než každý jiný anděl, kterého jsem předtím viděla, a neviděla jsem ho moc zřetelně, protože jeho lidská podoba byla hodně slabá. Oslovil mě jemným a mírným hlasem. „Jsem anděl Gabriel, Lorno. Posad' se zase na tu bednu a já si sednu k tobě.“ Udělala jsem, jak řekl. Posadil se naproti mně na druhou dřevěnou bednu a vzal na sebe podobu, jakou se víc blížil člověku i co do velikosti. Vypadal jako dělník v tlusté bundě a kalhotách. Dneska bych možná řekla, že vypadal jako motorkář. V každém případě vypadal víc jako člověk než předtím, ale jeho obličej a oči pořád zářily, jak nezáří žádnému člověku.

„Je to takhle lepší, Lorno?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem, „jenže tě v tom světle skoro nevidím.“ Neodpověděl. Místo toho udělal něco, co andělé nedělají moc často – natáhl ruku a vzal si mou panenku. Andělé se totiž jen zřídka projevují takhle fyzicky.

Tu panenku jsem měla moc ráda. Říkala jsem jí Lena. Byla gumová, měla namalované černé vlásky a koňský ohon z umělých vlasů. Gabriel Lenu několik minut obdivoval, pak mi ji podal zpátky a řekl: „Lorno, neboj se.“

„Já se nebojím,“ odpověděla jsem, a v té chvíli se jeho obličej a oči ještě víc rozzářily.

„Lorno,“ řekl Gabriel, „ty mne vždycky uvidíš ve světelné bráně. Podle toho poznáš, že jsem to já.“ Pak pokračoval: „Teď ti povím o zářivých dětech, abys je v budoucnosti poznala, až je uvidíš. Zářivé děti jsou něco moc zvláštního. Jsou to miminka, jejichž duši svět nikdy nebude moct poskvřnit.“

„Co to znamená poskvřnit?“ zeptala jsem se Gabriela. Vždyť mi bylo teprve pět let.

Gabriel se dal do smíchu. Nikdy jsem neviděla, že by se některý anděl smál tak jako on, a úplně mě tím smíchem nakazil. Když se smál, jeho podoba se rychle měnila z lidské do andělské a zase zpátky. A smál se opravdu od srdce. Měla jsem pocit, že všechno kolem nás se chvěje tím jeho smíchem. Byla jsem šťastná.

Pak se Gabriel přestal smát a na zlomek vteřiny to vypadalo, jako by se čas zastavil. Potom natáhl ruku a znovu si vzal ode mne mou panenku Lenu.

„Lorno, kdyby tvoje panenka spadla do nějakého oleje, byla by poskvrněná, protože ten olej by se vsákl do gumy, z které je vyrobená,“ začal Gabriel.

„Tomu rozumím,“ řekla jsem a ukázala Gabrielovi, že panenka má zašpiněnou nožičku. „Lena mi tady v garáži jednou spadla do loužičky oleje, a ať jsem se snažila, jak chtěla, vyčistit to nejde.“ Znovu jsem se podívala na Gabriela a dodala jsem: „Ale já vím, že moje panenka duši nemá.“

Gabriel řekl: „Ano, jde o dušičku malého dítěte, která nemůže být poskvrněná. Až budeš trochu větší, Lorno, povím ti o tom víc.“ A po těch slovech Gabriel zmizel.

Od té doby jsem se s Gabrielem setkala ještě několikrát a pokaždé to mělo nějakou spojitost s těmi zářivými dětmi. Takže jsem byla zvědavá, co mi Michael chce říct teď v těch kůlnách v Johnstownu. S úsměvem na mě pohlédl. „Lorno, chci ti ukázat něco zvláštního.“ Po těch slovech kůlny zmizely a my jsme byli obklopeni mlhou. Michael změnil podobu z té skoro lidské a najednou byl z něj mimořádně mocný archanděl. Zjevil se mi jako velmi vysoký muž se zlatou korunou na hlavě, která zářila jako slunce. Měl na sobě zlatobílou řízu, volně přepásanou zlatým opaskem s černou přezkou. Na nohou měl opánky s řemínky ovinutými kolem lýtek a na každém nártu byl zlatý krucifix. V levé ruce držel nádherný štít s nějakým erbem. Ten štít vypadal trojrozměrně, jako by to nebyl jenom jeden štít, ale najednou několik set štítů. V pravé ruce svíral obrovský meč se zlatou rukojetí ve tvaru krucifixu s červenými a zelenými drahokamy na vrchu jílce. Čepel meče zářila zlatými a stříbrnými odlesky. Archanděl Michael měl tmavé vlasy po ramena, které mu jemně povívaly jakoby ve vánku.

Jeho safírově modré oči vyzařovaly lásku a mír a na rtech mu pohrával úsměv, který nedokážu popsat jinak než jako nebeský.

Michael se mi jevil jako úžasně mocný muž. Vypadal hodně podobně jako tenkrát, kdy se mi zjevil v našem starém domku v Maynoothu a předal mi Modlitbu k andělům léčitelům, která pomohla tolika lidem. Jediný podstatný rozdíl byl v tom, že při oné příležitosti držel v ruce svítek s modlitbou, zatímco tentokrát měl meč a štít. Když jsem ho s tím mečem a štítem viděla, cítila jsem se úplně v bezpečí. Věděla jsem, že ať se stane cokoli, on mě ochrání.*

Uprostřed mlhy, která nás obklopovala, se objevilo mimořádně jasné světlo, jako když se otevře brána, ale Gabriela jsem neviděla.

„Michaeli, jak to, že nevidím Gabriela?“ ptala jsem se.

„Uvidíš ho za chvíli, Lorno, ale nejdřív ti musím ještě říct, že Gabriel není obyčejný anděl, je to archanděl Gabriel.“

To mi vyrazilo dech. Věděla jsem, že Michael je archanděl, a nějak jsem byla schopná se s tím vyrovnat, ale nikdy jsem nečekala, že se budu na této zemi smět seznámit ještě s dalším archandělem.

** Modlitba k andělům léčitelům je otištěna v dodatku na konci knihy.*

Dívala jsem se do toho jasného světla v otevřené bráně a z ní se ke mně blížilo další světlo, ještě větší a jasnější. Bylo to, jako bych se dívala do vesmíru a viděla měsíc, který putuje tisíce mil, až se přiblíží k tomu světlu v bráně. Pak stál ve světle v bráně

archanděl Gabriel obklopený karmínovými světly, byl jako měsíc, ale tisíckrát vznešenější. Vypadal úplně jinak, než když jsem ho viděla předtím. Ani teď nevím, proč se rozhodl ukázat se mi v tak mocné a zářivé podobě. Jeho obličej byl nevidaně krásný. Připomínal mi velmi jasný měsíc v úplňku. V obličeji byly zasazeny dvě ohromné, jasné oči, kulaté jako talíře, a z nich vycházela sama podstata lásky a soucit. A hluboko v těch očích jako by se obracely stránky nějaké krásné knihy. Jako by ten obličej byl rozdělen na dvě půlky - podobně, jako jsou protilehlé strany otevřené knihy odděleny hřbetem.

Podle mě archanděl Gabriel představuje knihu života - a to se odráží v jeho zjevu. Jako by byl otevřená kniha, v níž se stále mění stránky. Jeho světlé vlasy se zdály nesmírně hebké a jemně mu spadaly kolem tváře. Byl zahalen látkou, která mi připomínala hedvábí a kolem pasu byla překřížena jako knižní vazba. Barvy oděvu nebyly z tohoto světa. Nejlíp bych je popsala snad jako barvy, které se odrážejí ve vodě a neustále se mění působením světla. Pak jsem zahlédla jeho křídla. Byla obrovská a neustále je čeřilo pohybující se světlo. Bylo to jako ohromné množství andělských křídel, která se pohybovala ve stejném rytmu. Gabriel držel v ruce knihu.

Archanděl pomalu postupoval vpřed zpoza brány, ale stále byl obklopen světlem. Potom ze světla v bráně vystoupil a v té chvíli se jeho podoba změnila. Zase mi začal trochu připomínat toho motorkáře. Jeho obličej ani oči se však nezměnily. Pozdravili jsme se.

„Proč jsi mi neřekl, že jsi archanděl?“ zeptala jsem se.

„Protože nebyl vhodný čas, aby ses to dozvěděla, nebo abych ti to říkal já, Lorno,“ odpověděl archanděl Gabriel. „To mohl udělat jenom archanděl Michael.“

„Gabrieli, tím chceš říct, že Michael je šéf?“ zeptala jsem se čtverácky.

„Ano, Lorno,“ řekl se smíchem archanděl Michael. Rozesmáli jsme se všichni. Smích těch dvou archandělů byl jako hromobití.

Takový smích jsem ještě neslyšela. A uprostřed toho smíchu Michael zmizel.

„Co to neseš za knihu?“ zeptala jsem se Gabriela.

Pohlédl na mě a odpověděl: „Lorno, na nic se nevyptávej.“

„Mělo mě to hned napadnout, že ty jsi nějaký jiný,“ řekla jsem zamyšleně. „Vždycky ses mi zjevoval tak nějak nejasně.“

Gabriel se usmál. „Lorno, nebude to trvat dlouho a uvidíš další zářivé dítě. Ale tohle miminko bude smět tentokrát trochu víc povyrůst.“ A po těch slovech Gabriel zmizel.

Vrátila jsem se do chalupy a nešlo mi to z hlavy. Na nějaký úklid v kůlnách jsem neměla ani pomyslení – už zas. Vzpomínala jsem, kdy jsem viděla zářivé dítě poprvé. To mi bylo asi deset let a tehdy mě Gabriel navštívil několik týdnů předem, aby mi řekl, že se to stane. Šla jsem ze školy v Ballymunu. Andělé mi řekli, abych šla přes luku. Jednou loukou protékala říčka a na ní bylo malé jezírko nebo rybníček s ostrůvkem uprostřed. Vedle té vodní plochy rostlo pár stromů a na zemi ležel kmen starého padlého stromu. Andělé mi

řekli, abych se tam posadila, a tak jsem vylezla na tu kládu, sedla jsem si a pozorovala králíka, který se pásł nedaleko odtud.

Najednou se po mé levici objevilo mimořádně jasné světlo jakoby v nějaké bráně. Okamžitě jsem věděla, že je to anděl Gabriel, a zaradovala jsem se. Jak se Gabriel ke mně přibližoval, světlo trochu pohasínalo a každým krokem se jeho lidská podoba trochu zvýrazňovala. Měl na sobě stejné oblečení jako při předešlé příležitosti a jeho lidský zjev byl pořád ještě dost slabý. Když mě pozdravil, natáhla jsem ruku a chtěla jsem si na něj sáhnout. Ale i když byl hned vedle mě, nedokázala jsem to. Gabriel se na mě usmál.

„Ne, Lorno, dotknout se mě nemůžeš.“ Ptala jsem se proč, ale Gabriel mi neodpověděl.

„Přišel jsem ti povědět o zářivých dětech. Pamatuješ si, Lorno, co jsem ti vykládal, když jsi byla malá?“

„Ano, mluvil jsi o mé panence, která byla umazaná od oleje,“ odpověděla jsem hrdě. „Jenže jsi tenkrát použil jiné slovo, Gabrieli, ale to už si nepamatuju.“

„Poskvrněná,“ řekl Gabriel.

„A jsou teď na světě nějaké zářivé děti?“

„Bylo jich pár v posledních letech, několik se jich narodilo zcela nedávno a jedno z nich dokonce tady v Irsku. Přišel jsem za tebou, abych ti řekl, že zanedlouho uvidíš první zářivé dítě ve svém životě. Tyto děti jsou mimořádné, ale nejsou úplně v pořádku.“

„Ty myslíš to cizí slovo, které jsem slyšela říkat o sobě?“

„Ano, Lorno. Někteří lidé si o nich myslí, že jsou retardované, ale to jsou na omylu. Tyhle děti bývají třeba tělesně postižené nebo mají nějakou nemoc, ale duševně jsou naprosto dokonalé. Tyto děti jasně září, a proto jim říkám zářivé děti. Lidé tu zář nevidí, ale ony díky ní přece přitahují své okolí. Každý si chce takové dítě pochovat nebo mu být aspoň nablízku. Pokaždé, když takové dítě uvidíš, budu s tebou.“ Potom Gabriel řekl: „Chci, aby ses mi podívala do očí.“

„Já se na tebe dívám. Tvůj obličej úplně svítí,“ odpověděla jsem.

„Lorno, dívej se mi jen do očí.“ Poslechla jsem a Gabriel hovořil dál.

„Většina těchto dětí umře ještě v kojeneckém věku nebo jako batolata a nikdy nevyrostou, protože Bůh nepřipustí, aby jejich duše byly poskvrněny tímto světem. Ale časem Bůh možná některým z těchto dětí dovolí dožít se dospělosti.“

Stále jsem se dívala Gabrielovi do očí a odpověděla jsem: „I když vím, že tyhle dětičky umřou, cítím jenom lásku, když se ti dívám do očí. Vůbec nejsem smutná.“ Gabriel se usmál a zmizel.

Slezla jsem z padlého kmene a jeden z andělů, který byl po celou tu dobu u mne, se mě zeptal: „Víš, Lorno, proč nejsi smutná?“

„Ano,“ odpověděla jsem, „protože jsem se dívala Gabrielovi do očí.“

Jednou v neděli dopoledne, o několik týdnů později, jsem se vracela sama ze mše, když mi andělé řekli, abych šla přes sídliště, kudy jsem normálně nechodila. Najednou jsem zahlédla vedle zahradní branky jasné

světlo jakoby z nějaké brány. Světlo trochu pohaslo a já jsem uviděla archanděla Gabriela. „Podívej se, Lorno!“ vyzval mě beze slov. Podívala jsem se, kam Gabriel ukazoval, a uviděla jsem v zahradě stát dětský kočárek. Ze svého úhlu jsem dítě v kočárku neviděla, jenom záři, která z kočárku vycházela. Kolem kočárku byla matka a pár dalších dětí.

„Popros tu matku, aby ses směla na její děcko podívat,“ řekl Gabriel.

Zamířila jsem k brance a matka mi šla naproti. Usmála jsem se a poprosila jsem ji, jestli by mi neukázala své miminko. Překvapilo mě i potěšilo, když se žena vydala ke kočárku, zvedla z něj miminko a ukázala mi je. Všimla jsem si, že děcko má abnormálně velkou hlavu a ještě ji mělo na jedné straně šišatou, ale opravdu z něj vycházela záře. Bylo to moc krásné. Matka šla ke mně s dítětem v náruči a šeptem mi sdělovala: „Každý si chce mé dítě pochovat.“ Měla v očích slzy, ale viděla jsem, že se snaží je zadržet.

„Já vím, že vaše dítě je neobyčejné,“ řekla jsem a dotkla jsem se dětské ručičky. Na chvíli jsme s matkou a dítětem osaměly. Pak nás obklopily další děti. Věděla jsem, že Gabriel je na těch několik vzácných okamžiků zadržel.

Po zahradní cestičce se blížily dvě ženy a jedna z nich volala na matku: „My se vám teď o mimino postaráme. Vy si jděte odpočinout!“ Matce ani nedaly příležitost k odpovědi; jedna žena už natáhla ruce a děcko od ní vzala. Obě se chovaly tak panovačně, až mi bylo matky líto. Bylo to tak, jak to archanděl Gabriel řekl: každý toužil být v blízkosti toho zářivého dítěte.

Byla jsem už za brankou, když Gabriel zmizel. Ohlédla jsem se ještě jednou po tom dítěti a poprosila

jsem všechny anděly, aby pomáhali té matce a ohlíďali ji i její děťátko.

Seděla jsem u starého stolu ve stodole v Johnstownu, pila čaj a přemýšlela o tom zářivém dítěti, které jsem viděla před tolika lety. Jelikož jsem věděla, že není v žádném případě možné, aby bylo ještě naživu, odříkala jsem modlitbu za jeho matku, která určitě po něm stále truchlí, i za zbytek rodiny. Ale teď mě vzrušovalo pomyšlení, že uvidím nové zářivé děťátko, a také náznak, že by snad mohlo žít o něco déle.

Stalo se to o několik týdnů později – v Glasgowě. Byly jsme tam s Jean kvůli nějakým interviewům a fotografování. Pořád mě uvádí do rozpaků, když se mám dát fotografovat. Jsem hodně nesmělá, a než vyšla kniha Andělé v mých vlasech, málokdy mě někdo fotografoval. Odpoledne jsem měla interview s jedním novinářem, který mi kladl neobyčejné otázky – úplně jiné než ty obvyklé. Tenhle interview se mi opravdu líbil.

Po jeho skončení jsem se vydala sama brouzdat do velkého nákupního centra poblíž hotelu, kde bylo plno lidí. Najednou jsem před sebou v dálce uviděla zase to jasné světlo jako z otevřené brány. Andělé kolem mě mi řekli, abych zůstala, kde jsem. Poslechla jsem. Gabriel mi beze slov sdělil: „Nechod’ už dál. Za chvíli se setkáš se zářivým dítětem.“ Byla jsem nadšená a zároveň zvědavá, jak bude to dítě asi staré. Ale rozesmutnilo mě, když Gabriel pokračoval: „Tohle dítě nebude na tomto světě už moc dlouho. Bůh si je brzy vezme.“ Chtěla jsem se vydat směrem ke Gabrielovi, protože jsem předpokládala, že to dítě uvidím v jeho blízkosti.

„Ne, Lorno, zůstaň, kde jsi, otoč se a podívej se opačným směrem,“ řekl mi Gabriel. Ohlédla jsem se a uviděla jsem asi šestnáctiletou dívku, plnou energie a překypující životem, která šla s rodiči směrem ke mně. Vypadala dokonale a krásně. Její anděl strážný se otevřel a kolem nich byla spousta dalších andělů. Zdálo se to tam jimi přímo přeplněné, ale samozřejmě pro ni a pro anděly tam bylo místa dost.

Ta dívka zářila tak jasně, že jsem nemohla pochopit, jak to, že světlo, které z ní vychází, nikdo jiný nevidí. Já jsem viděla veškeré vědění a moudrost, kterou měla v duši. Tato mladá žena byla příliš vyspělá pro tento svět. Byla skutečně mladou osobou budoucnosti, ale Bůh jí nedovolil hovořit o tom, co věděla. Její anděl strážný mi řekl, že má vrozenou chorobu, která jí nedovolí žít normálně.

Dívka mě zahlédla, zamířila ke mně, srdečně se usmála a objala mě. Bylo to, jako bychom byly ztracené sestry, které se poprvé setkaly. Na jedné úrovni jsme si byly dokonale cizí, ale na druhé jsme si byly blízké. Rodiče dceru dohonili a usmívali se na mě trochu nejistě, jako by nevěděli, co by mi měli říkat. Andělé mi řekli, že rodiče spirituálně vědí, že jejich dcera je mimořádná, ale na lidské úrovni to nechápou.

Stála jsem v blízkosti té mladé dívky a připadalo mi, jako by andělé nás čtyři chránili – dívku, její rodiče a mne – a jako by nás drželi v hojivém objetí. Modlila jsem se, i když moji společníci o tom nevěděli, a andělé vylévali na tu mladou dívku Boží milost. Znovu jsem uslyšela, že to děvče má brzy opustit tento svět. Rozloučili jsme se a já jsem se pak za rodinou dívala, jak mizí v davu a míjí Gabriela. Když přešli kolem něho, Gabriel zmizel.

Zamířila jsem zpátky, abych se setkala s Jean, a přemýšlela jsem o zářivých dětech. V duchu jsem se ptala andělů, kolik jich na své cestě světem ještě potkám a jestli se mi někdy podaří uvidět zářivého dospělého člověka. Odpovědi jsem se nedočkala. Během následujícího roku se mi ukázalo ještě jedno zářivé nemluvně a zářivé dítě asi pětileté. Pokaždé jsem byla moc dojatá.

Ty zářivé děti mě naplňují velkou nadějí. Představují jednu z budoucností, které pro nás Bůh má nachystané, pokud budeme dělat správná rozhodnutí.

Boží záměr je takový, že naše tělo a duše se má časem k sobě přiblížit, až se nakonec sjednotí. Mně se ukázaly duše těch zářivých dětí a vypadají úplně jinak než duše jiných lidí, které jsem viděla. Všechny duše jsou neuvěřitelně krásné, ale duše zářivého dítěte se už začíná spojovat s jeho lidským tělem, a z toho právě pochází ta záře, kterou vidím.

Také vidím, že zářivé děti mají velmi úzký kontakt a obousměrnou komunikaci se svým andělem strážným – něco takového většina z nás dosud nezískala, ale v budoucnosti, doufejme, mít bude.

Zářivé děti nesmějí žít dlouho, protože vidí, že my ještě nejsme připravení. Nejsme zatím dostatečně soucitní, laskaví ani milující. Ale já vidím, že mnoho lidí začíná být soucitnějšími. Až se staneme spirituálně otevřenějšími, bude také víc zářivých dětí, budou žít déle a nakonec budou jak fyzicky, tak spirituálně dokonalé.

Návštěvník z budoucnosti

Šla jsem ke svému lékaři, protože jsem se nějak necítila dobře. Řekl, že mě pošle na nějaká vyšetření do nemocnice v Tallaghtu poblíž Dublinu. Poděkovala jsem mu, vyšla z ordinace a zamířila k autu.

Na sedadle spolujezdce už seděl anděl Hosus. Usmála jsem se. „To jsem ráda, že jsi tady, Hosusi. Musím do nemocnice a děsím se představy, že tam mám jet, protože tam z Johnstownu těžko trefím.“

Hosus mi řekl: „Lorno, nedělej si starost.“

„Já se nebojím kvůli těm vyšetřením,“ odpověděla jsem. „Jenom si dělám starost s tím, jak se do té nemocnice dostanu, zvláště když mám sama řídit.“ Najednou bylo auto plné andělů. Promluvili všichni naráz, jakoby ve sboru: „Lorno, copak nevíš, že budeme s tebou?“

Vždycky jsem nervózní, když mám někam jet poprvé a sama řídit. Andělé o tom vědí a snaží se dávat na mě pozor.

„Vždyť si to tak neber, Lorno,“ řekl Hosus. Pak jsme si s Hosusem ještě povídali o jiných věcech, než jsme dojeli domů. Podařilo se mu mě několikrát rozesmát.

Vždycky si vymyslí něco legračního. Když jsem zastavila před domem, Hosus se ztratil.

Za několik dní přijela na návštěvu Ruth a já jsem jí řekla, že mám jet na vyšetření do nemocnice v Tallaghtu. Ruth okamžitě navrhla, že mi její mládenec, Brendan, nakreslí mapku. On totiž několik měsíců pracoval poblíž Tallaghtu.

Jednoho dne, když už se mé vyšetření v nemocnici hodně přiblížilo, jsem poklízela doma v chalupě. Napadlo mě, že se půjdu trochu projít, ale když jsem vešla do stodoly, uviděla jsem archanděla Michaela. Na chvíli jsme se posadili a povídali si a pak mi Michael řekl, že mi musí něco říct. Se zájmem jsem se na něho podívala.

„Až budeš v nemocnici, ukážeme ti něco důležitého. Něco, co se může stát součástí budoucnosti lidstva, ovšem bude záležet na tom, co si lidé zvolí. V té nemocnici si všímej každé podrobnosti, dávej pozor, co uvidíš a uslyšíš.“

„Michaeli, bude mě šokovat to, co uvidím?“ zeptala jsem se.

„Ano, Lorno.“

„Nemůžeš mi o tom říct něco víc, Michaeli?“ Odpověděl, že ne, a zmizel. Byla jsem zklamaná. Proč jen mi toho neřekl víc?!

Za několik dní jsem pak jela do nemocnice podle mapky, kterou mi dal Brendan. Od Michaela ani od žádného jiného anděla jsem se už nic nedozvěděla o tom, co v nemocnici uvidím a zažiju. Modlila jsem se, aby to nebylo moc děsivé. V modlitbách jsem hovořila

k Bohu a ptala jsem se: „Jestli je to něco z budoucnosti, co můžu udělat?“

„Pamatuj si, Lorno, že na tebe dávám pozor,“ řekl Bůh. Ale odpověď na svou otázku jsem nedostala.

Usmála jsem se a řekla: „Děkuji.“

Cestu do nemocnice jsme zvládla bez problémů. Když jsem zajížděla na parkoviště, zrovna nějaké auto vyjíždělo a do uprázdněného místa se postavil jeden vysoký anděl. Když mě navedl do toho místa, poděkovala jsem mu. Andělé mi zřejmě všechno předem zařídili. Při vystupování z auta jsem cítila, že mě obklopuje spirituální ochrana Božích andělů.

Cestou k hlavnímu vchodu jsem potkala několik lidí různého věku, kteří šli buď dovnitř, nebo ven. Někdo mi řekl, abych se držela žluté čáry, která mě zavede k recepci. Všechno mi tam připadalo úzkostlivě čisté a extrémně jasné. Když jsem šla po chodbě, zdálo se mi, že ze sestríček i doktorů, dokonce i z některých pacientů, které jsem míjela, vychází jasná záře – to světlo svítilo asi na pět centimetrů kolem jejich těla. Musela jsem se usmát, když jsem viděla anděly, kteří je doprovázeli. Nakonec mě ta žlutá čára dovedla k recepci a tam bylo ticho. Zastavila jsem se a rozhlížela se. Všechno tam vypadalo jako úplně nové. A všechno taky bylo abnormálně jasné. Byly tam řady a řady prázdných sedadel. Nikde nikdo. Neviděla jsem dokonce ani žádného anděla, přestože jsem věděla, že tam se mnou jsou. Došla jsem k recepčnímu pultu. Ani tam nikdo nebyl. Pak jsem si všimla, že na pultu je zvonek, tak jsem zazvonila. Za několik minut jsem zavolala na anděly. Konečně se objevili. „Kde jsou všichni?“ ptala jsem se. Jeden anděl zvedl ruku ke rtům. V tu chvíli přišla recepční k pultu. I ona vydávala jasnou záři. Zeptala se, jak mi může pomoci. Podala

jsem jí doporučení od svého lékaře. Zapsala něco na počítači, pak mi podala lísteček a řekla, abych se posadila. Prý pro mě někdo brzy přijde. Potom zase zmizela vzadu v kanceláři.

Tak jsem měla celou čekárnu pro sebe. Vlastně to nebyla samostatná místnost, byla to část chodby, jako velká hala, kde bylo asi dvacet řad sedadel. Najednou se přede mnou hrnula k sedadlům spousta andělů, posedali si v různých pózách, jako by taky čekali na vyšetření. Málem jsem propukla v hlasitý smích, což by ovšem nevadilo, protože tam stejně nikdo jiný nebyl.

Pak jsem zahlédla archanděla Michaela, který seděl na židli na opačném konci, než byla recepce. „Chceš, abych si šla sednout k tobě?“ zeptala jsem se. „Ne,“ odpověděl Michael, „posad' se asi o pět řad přede mne.“ Udělala jsem, jak mi Michael řekl, a posadila jsem se. Na židlích ležely nějaké časopisy. Jeden jsem si vzala a začala v něm listovat, když se ke mně přiblížil Michael a postavil se za mě. Položil mi ruku na rameno. „Jen klid, Lorno. Všechno bude fajna.“

„Michaeli, jak můžu být klidná,“ řekla jsem. „Je tu až moc ticho. Nikdo tudy zatím neprošel. Člověk by si myslel, že z té nemocnice všichni odešli.“

Michael se zasmál a řekl: „Ale neodešli!“

A v té chvíli se zpoza rohu vynořili mladý doktor a tři sestřičky a potichu se bavili. Mám dojem, že si mě ani nevšimli.

„Michaeli, už tady sedím dobrých patnáct nebo dvacet minut,“ řekla jsem. „A začínám se trochu bát, co se mi Bůh chystá ukázat.“

Tu se objevila nějaká postarší paní s vnučkou a zamířily k recepci. Zazvonily a recepční se okamžitě objevila. Zatímco spolu hovořily, uviděla jsem dva anděly, jak podpírají tu starou paní. Celé tělo se jí tolik tráslo, až jsem se bála, že se ta hůlka, o níž se opírala, zlomí. Viděla jsem, že jeden anděl se snaží, aby se tolik netrásla, zatímco druhý ji uklidňoval tak, že jí něco vykládal. Když pak šli pomalu kolem mne, andělé mi dovolili, abych slyšela, co ta stará dáma říká vnučce. „Já mám strach. Nezůstaneš tady se mnou?“ ptala se. Moc jsem s těmi dvěma soucítila, zvláště s tou starší paní.

Když mi zašly z dohledu za roh, poprosila jsem anděly, ať tu starou paní zbaví strachu.

Michael se posadil vedle mne.

„To jsou snad všichni na čaji?“ ptala jsem se.

„Nebud’ netrpělivá, Lorno, už se to brzy stane.“ A sotva to dořekl, všechno v okolní atmosféře jako by se zastavilo. Viděla jsem každíčkou částičku atmosféry ve vzduchu a mladého muže, na první pohled v nejkrásnějším věku, který se vynořil za rohem a mířil k čekárně. Na chvílku se zastavil a pak vykročil k recepci. Každý pohyb, který udělal, byl jako ve zpomaleném filmu. Věděla jsem, že to není kvůli němu, ale kvůli mně, abych si ho mohla dobře prohlédnout a pochopit, jak to s ním je. Mohlo mu být něco málo přes třicet.

„Mně se zdá v pořádku,“ řekla jsem Michaelovi. „Podle mě nevypadá, že by byl nemocný nebo tak něco.“

„Dávej pozor, Lorno,“ odpověděl Michael. „Brzy to uvidíš.“

Mladík dostal lísteček jako předtím já i pokyn, aby se posadil a čekal. Podíval se na řady prázdných sedadel a pak zamířil ke mně. Posadil se asi o dvě řady přede mnou, ale čelem ke mně.

Já už jsem tam nějakou chvíli seděla, ale vůbec jsem si neuvědomovala, že moje sedadlo je otočené na opačnou stranu, proti těm ostatním. Ted' jsme tedy seděli s tím mladíkem proti sobě.

Co se pak začalo dít, mi vyrazilo dech. Ten mladý muž se naráz proměnil. Když zvedl hlavu, všechno bylo zase zpomalené. Už nevypadal jako člověk. Zdálo se mi, že má v hlavě nějaké implantáty a nějaké svorky, které oddělují jednotlivé části mozku. Také jsem viděla, že některé části mozku mu chybí. Jeho lebka nebyla celá z kosti a vůbec ten mladík nevypadal jako člověk z masa a kostí. Byla jsem tím pohledem tak zděšená, že jsem málem vykřikla nahlas.

„To je návštěvník z budoucnosti,“ řekl mi anděl Michael.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se přiškrceně.

Mladík zase vstal a vrátil se k recepčnímu pultu. Ted' jsem viděla, že ani zbytek jeho těla není z masa a kostí. Ale nebyl úplně umělý. Těžko se mi to popisuje, ale jako by měl v pažích a dolních končetinách něco neviditelného, díky čemu by se nedaly zlomit – snad to bylo vyrobené z oceli nebo nějakého výztuhového materiálu, o jakém jsme ještě ani neslyšeli.

Zatímco jsem si neznámého prohlížela, Michael nic neříkal a až po chvíli pokračoval. „Ukazujeme ti, jak někteří lidé možná budou vypadat v budoucnosti. Jak sama vidíš, ten muž je skutečný, ale přitom úplně jiný než kterýkoli dnes žijící člověk. My jsme ho pozměnili

tak, jak možná bude jednou vypadat jeho praprapravnuk.“ Michael se odvrátil od toho mladíka ke mně a zeptal se: „Rozpomeň se, když ten mladý muž vešel – co jsi viděla, Lorno?“

Podívala jsem se na Michaela a zamyslela se nad tím. „Viděla jsem vysokého mladého muže, pěkně urostlého a silného. Nezdálo se mi, že by ho trápila nějaká nemoc a připadal mi taky bystrý a inteligentní.“

„Právě pro tyto vlastnosti, které má po svých rodičích, může být jeho rodina v budoucnosti vybrána,“ řekl Michael. Podívala jsem se na něho nechápavě.

„Pamatuj si, Lorno,“ řekl Michael, „že díky vědeckému bádání a technickému pokroku může být lidský život lepší, ale věda se dá použít taky zhoubným způsobem. Lidstvo se musí naučit dělat všechno pro správný účel, ne kvůli moci nebo ovládání druhých.“

Pak ten mladík otočil hlavu doprava a já jsem uviděla ještě něco víc. „Teď tě necháme nahlédnout do mysli toho mladého muže. Je prázdná a temná až na maličké světýlko. Vidíš to, Lorno?“ To, co jsem uviděla a pocítila, mě natolik šokovalo, že jsem nemohla popadnout dech. Vypadalo to, jako by ta nepatrná jiskřička světla byla jeho vědomá mysl, ale šokující na tom bylo, že ji obklopovala totální prázdnota – temnota. Jako by nějaká jeho část byla zamčená v nějaké místnosti, kam se on nikdy nedostane. A on si uvědomoval, že mu něco chybí. Jako by v duchu hlasitě křičel, když prohledával prázdnotu, která vyplňovala jeho mysl.

„Můj ty Bože!“ vykřikla jsem na Michaela. „Proč by tohle někdo dělal? Proč by jeden člověk chtěl druhému

vzít schopnost myslet sám za sebe, snít nebo milovat?“

„Pamatuj si, Lorno, že nikdo není oprávněn vzít jiné lidské bytosti její právo na plně prožitý lidský život. Nikdo nemá právo změnit jinou lidskou bytost v neživý stroj. Jestliže se v budoucnosti vůdcové lidstva rozhodnou pro tuto cestu, pravděpodobně vyberou určité rodiny, které budou méně svobodné, spíš něco jako otroci. To budou rodiny, o kterých se bude z nějaké příčiny uvažovat jako o podřadných, ačkoli jejich členové budou schopní a silní. Takhle byla v jedné z možných budoucností světa vybrána rodina toho mladíka. Ale pamatuj si, že budoucnost není nic pevně stanoveného. Může se změnit.“

Seděla jsem s pohledem upřeným na toho mladého muže a přemýšlela jsem o jeho rodině, která ztratila možnost být úplně lidská – aby se její členové mohli smát, plakat, aby mohli milovat a činit svobodná rozhodnutí.

„V takovém světě bych žít nechtěla,“ řekla jsem Michaelovi. Vtom mě napadlo ještě něco. „Michaeli, jestliže se člověk rozhodne pro tenhle způsob existence, bude mít ještě duši?“

„Ano,“ odpověděl Michael, „lidská duše je něco, o co člověka nemůže připravit žádný vědec ani technický pokrok. Lidská duše náleží Bohu. Bůh nikomu nedovolí, aby jinému odňal lidskou duši, bez ohledu na to, k jak nevhodným rozhodnutím lidstvo dospěje.“

Zamyslela jsem se nad tou jiskřičkou světla, kterou jsem viděla v mozku toho muže. Byla to snad jeho duše, která lpěla na tom, co zbylo z jeho vědomí?

„Lorno, musíš se modlit, aby ten muž poslouchal Boha a jeho anděly,“ řekl Michael. „Vědecký a technický pokrok lidstva je skvělý, ale nikdy se nesmí použít k tomu, aby připravil nějakou lidskou bytost o svobodu.“

Seděla jsem a dál jsem se na mladíka dívala. Michael mi položil dlaň na ruku. Potom ji lehce stiskl a zmizel. Při pohledu na toho mladého muže mi v hlavě vířilo tolik myšlenek! Dívala jsem se na něho jen chvílemi a on si někdy mého pohledu všiml.

To, že jsem směla tohoto návštěvníka z budoucnosti pozorovat, znamená, že je něco takového skutečně možné. Je hrozné dívat se na něco takového a vědět, že ten člověk nebyl upraven proto, aby se kvalita jeho života zlepšila, nýbrž proto, aby byl o kvalitu připraven. A udělal mu to jiný člověk, který se chce zmocnit nadvlády nad jinými lidskými bytostmi – změnit je v otroky.

Věda a technika dokážou úžasné věci – objevily léky a metody k léčení nemocí a ničení rakovinných buněk, zvládly výměnu kyčelních a kolenních kloubů, zhotovují umělé končetiny. Modlím se, aby všichni ti mimořádně nadaní lidé, kteří hledají nové způsoby léčby a snaží se lidem usnadnit život a vrátit jim důstojnost, měli stále úspěch. Ale nesmíme překračovat hranice. Jsme zodpovědní za budoucnost našich dětí a dalších generací.

Trhla jsem sebou, když sestra vyvolala moje jméno. Obrátila jsem se k tomu mladíkovi. Teď už zas vypadal normálně. Zvedla jsem se a šla k recepci. Asi jsem byla bledá, protože sestra se mě ptala, jestli mi je dobře.

Vyšetření šlo hladce a trvalo asi jen půl hodiny. Pak jsem dvě hodiny jela domů a byla jsem moc ráda, když

jsem byla na místě. To, co jsem tehdy viděla, mě rozhodilo a musím na to pořád myslet.

Odpovědi na otázky

Autogramiády mě fascinují. Jsou samozřejmě vyčerpávající – protože se snažím s každým aspoň chvilku promluvit – a přesto jsou fascinující. Často žasnu nad tím, co mi lidé vyprávějí a co mi andělé ukazují. A také mě často překvapuje, na co se mě někteří lidé ptají.

Jednou v neděli jsem měla autogramiádu v nákupním centru Dundrum v Dublinu.

Když jsem dorazila na místo, vyrazilo mi dech, co tam už čekalo lidí ve frontě. Ještě víc mě překvapilo, kolik andělů tam všude kolem bylo. Na jednu osobu, která tam stála, připadalo snad dvacet andělů. Kolem všech zářilo úžasné světlo. Stěží to dokážu popsat. Můžu jenom říct, že to bylo světlo lásky a péče, kterou každý anděl projevoval přítomným – ať to byl muž, žena nebo dítě. Posadila jsem se ke stolku, kde jsem měla knihy podepisovat, a tiše jsem poprosila anděly, aby pro všechny ty lidi, kteří tam toho dne přišli – i pro jejich rodiny a přátele – zařídili nějaký zázrak.

Jeden z lidí ve frontě byl chlapec asi dvanáctiletý. Seděl na invalidním vozíku. Když jsem viděla všechny ty anděly kolem něho i kolem jeho matky, věděla jsem, že je o něj dobře postaráno. Andělé stále měnili barvu jeho vozíku. Chlapec si krátil čas čekání na rozhovor se mnou tím, že si hrál na herní konzoli. Netušil však, že

vedle něj je jeden anděl a hraje s ním. Viděla jsem, jak se andělovy prsty proplétají s chlapcovými rukama. Jiný anděl se dotýkal jeho dolních končetin. Obrátil se ke mně a promluvil na mne. Řekl mi, že až matka přiveze chlapce ke mně, musím položit ruce na jeho nohy.

Když konečně na ně přišla řada, chlapec i jeho matka se u mě posadili. Mluvila jsem s nimi a dotýkala jsem se chlapcových nohou. V té chvíli se paprsek světla vzadu otevřel a zjevil se jeho anděl strážný. Vedle něho jsem uviděla několik andělů učitelů. Anděl strážný podal něco jednomu andělu učiteli a ten to vložil chlapci do prsou. Tiše jsem se andělů ptala, o co se jedná a co to dělají. Žádnou odpověď jsem nedostala. Jenom jsem slyšela, že mám položit chlapci ruce na nohy a požehnat mu. To jsem udělala a pak jsem poprosila o požehnání pro něj i celou jeho rodinu. Byl to šťastný mladý muž.

O chvíli později mi zase jiný chlapec, jmenoval se Michael, daroval náčrtník s vlastnoručními obrázky. Řekl mi, že je nakreslil zvlášť pro mě. Ve chvíli, kdy mi to říkal, se ukázal jeho anděl strážný, který zářil tak jasně, že jsem musela na okamžik odvrátit oči.

Někteří lidé mi kladli otázky týkající se andělů. Jedna žena se mě ptala na rozdíl mezi naším vztahem k Bohu a vztahem andělů k Bohu. Byla to vynikající otázka, ale já jsem jí v té chvíli mohla poskytnout jenom stručnou odpověď. Dovolte, abych se zde tou otázkou zabývala hlouběji, a já budu doufat, že si ta žena tuto knihu přečte.

Bůh stvořil jak lidské bytosti, tak anděly, ale velmi se od sebe lišíme. Když Bůh stvořil muže a ženu, dal jim svou podobu. Tahle věta se ale netýká našeho těla – nýbrž naší duše. Naše duše je kousek Boha, jiskra

jeho božské podstaty, jeho světla, které přebývá v každém z nás bez ohledu na víru nebo vyznání. Pro tuto jiskru božské podstaty jsme všichni Božími dětmi a Bůh si jako každý otec přeje, aby se jeho děti bezpečně navrátily k němu, do nebe.

Anděly Bůh stvořil pro jejich krásu a milost, aby byli jeho pomocníky, jeho posly. Zejména je pověřil úkolem, aby pomáhali lidským dětem k jejich bezpečnému návratu do nebe. Mnohokrát jsem hovořila s anděly o tom, čím se my lidé od andělů lišíme. Stále ještě jsem v rozpacích, když říkám, že andělé jsou také stvoření, ale nebyli stvořeni k obrazu Božímu. Nejsou Božími dětmi. My lidé jsme andělům nadřazeni, protože máme duši. Andělé trvali na tom, že tohle musím bez ostychu říct.

Ukázali mi spojení, které existuje mezi Bohem a anděly. Je jako světelná nit. Vypadá to, jako by Boží světlo běželo v podobě niti od Boha ke každému jednotlivému andělovi. Andělé by bez spojení s Bohem toto světlo neměli. Andělé hluboce touží stále toto světlo přijímat, a proto slouží Bohu bezpodmínečně. Jsou stále Bohu zodpovědní. Nemají svobodnou vůli jako my, ale pomáhají vytvářet podmínky, za nichž se můžeme z tohoto jedinečného daru těšit.

Když Bůh vysílá malou dušičku, aby byla počata jako lidská bytost, doprovází ji anděl. To je samozřejmě její anděl strážný, její pomocník, ochránce a – co je nejdůležitější – vrátný této duše. Bůh dává tomuto andělovi za úkol, aby tu duši přivedl bezpečně zase zpátky k němu do nebe. Váš anděl strážný je tedy nesmírný dar od Boha. A proto mě tak rmoutí, když někteří lidé tento dar ignorují, nebo ho dokonce popírají.

Chápu, že někteří lidé touží po přímém vztahu s Bohem. Ale proč zahazují dar, který od Boha dostali? Váš anděl strážný je tu od toho, aby vám pomáhal navázat spojení s Bohem. Jestliže máte přímý vztah s Bohem, vaši andělé vám v tom pomáhají, ať o nich víte nebo nevíte.

V Bibli měl i Ježíš kolem sebe anděly, kteří mu pomáhali. Víím, že měl anděla strážného, jako ho má každý narozený člověk. Ježíš volal svého anděla strážného i ostatní anděly na pomoc. Proč bychom tedy neměli následovat jeho příklad?

Tradiční duchovní vůdcové jiných náboženství v průběhu věků také volali anděly na pomoc. Mnozí z nás si neuvědomují, jak důležitý je vztah mezi lidstvem a anděly. Máme nejen svobodnou vůli, ale také anděly, aby nám napovídali, že máme udělat to, co je správné, a ukazovali nám, co Bůh od každého z nás a za všech okolností chce. To je úkol, který Bůh andělům dal, a protože je to Boží úkol, andělé jej nikdy nepřestanou plnit. Pokaždé, když se modlíte, hovoříte přímo k Bohu. Ať věříte v anděly nebo ne, andělé se modlí současně s vámi a dodávají vaší modlitbě podporu a sílu. To je také jeden z úkolů, který Bůh andělům uložil. Nikdy se nemodlíme sami.

Při té autogramiádě se mě jeden muž také zeptal, proč ve svých knížkách mluvím jenom o Bohu a nezmiňuju se víc o Ježíši. Odpověděla jsem mu stručně: „Protože Bůh mi řekl, že to mám psát takhle!“ Nejsem si jistá, jestli ho ta odpověď uspokojila, tak se to teď pokusím vysvětlit trochu líp.

Když jsem začala psát Anděly v mých vlasech, lámala jsem si hlavu, jak mám v té knížce Boha nazývat. Nevěděla jsem, jestli mám říkat Bůh nebo Ježíš nebo Duch svatý. Taky víím, že v různých

náboženstvích má různá jména, která já ani neznám. Víím, že pro některé lidi je nejdůležitější osobou hodnou uctívání Ježíš. Podle mě Ježíš je Bůh. Věděla jsem, že kniha, kterou píšu, by měla být pro všechna náboženství, a bála jsem se, abych někoho neurazila jménem, které Bohu dávám. Prosila jsem Boha o pomoc a on se mě zeptal: „Když se modlíš, Lorno, jak mě oslovuješ?“ Odpověděla jsem: „Samozřejmě ti říkám Bože.“

„A tak také o mně mluv v této knize i ve všech dalších,“ odpověděl Bůh. „Když mluvíš o mně, říkej Bůh, protože to je univerzální. Jsem Otec i Syn i Duch svatý. Já jsem Bůh. Piš i hovoř co nejprostšími slovy, Lorno, ať tomu každý rozumí.“

Toho dne jsem dostala mnoho otázek – některé byly velmi osobní, jiné všeobecné. Přišla za mnou také jedna adoptivní matka. Řekla mi, že víím, že jsem napsala, že děti si vybírají své maminky a že je milují, i když se vůbec nenarodí nebo umřou jako úplně maličké. A to i tehdy, když vědí, že jejich maminka si je nenechá a dá je k adopci. Chtěla vědět, jak je to s adoptivními rodiči. Vybírají si je také?

Adoptivní matku si dítě také vybere samo. Proto je tak důležité, aby budoucí rodiče při výběru naslouchali svým instinktům a andělovi strážnému – jejich spojení s dítětem už existuje. Proto se tu a tam stává, že někdo, kdo hlásal, že si vždycky přál holčičku, najednou adoptuje chlapce, nebo si vezme dítě jiného věku, než předvídal, nebo dítě s nějakým postižením. Adoptivní rodiče jsou vybráni – vybralo si je dítě a už je miluje a oni musejí naslouchat; andělé je vedou, aby udělali správnou volbu. Andělé mi řekli, že tato žena si zvolila správně, že její dceruška si ji vybrala a velice ji

miluje, a to jak už před adopcí, tak nyní, když je jí deset let.

Největším zážitkem té autogramiády byl pro mě jistý mladý muž, ještě ani ne třicetiletý, jehož duše mi šla naproti, když mi nesl knihu k podpisu. Andělé, kteří šli s ním, mi řekli, že po přečtení Andělů v mých vlasech se poprvé spirituálně probudil. Byla jsem unesená, když jsem viděla jeho duši a jeho nadšení z toho, že vnitřně našel sám sebe. Setkala jsem se s ním brzy po zahájení autogramiády – snad už v první hodině – ale on tam zůstal po celou dobu. Celé hodiny jsem ho viděla koutkem oka; byla bych se chtěla na něho podívat, ale andělé mi to nedovolili. Když podpisování za několik hodin skončilo, ten muž tam postával pořád – tentokrát i se svou paní, s kterou jsem se neseznámila. Ten mladík zářil, jako by skrze něho prosvítala jeho duše. Chtěla jsem se zastavit a dívat se na něho, ale andělé mi řekli, abych šla dál.

Na konci té autogramiády jsem byla vyčerpaná, ale měla jsem dobrý pocit. Věděla jsem, že se odehrály různé věci, i když v některých případech to byly skryté zázraky. Setkala jsem se s mnoha lidmi. Tolik lidí se mi svěřilo se svými starostmi a trápením a já jsem prosila Boha i anděly, aby vyslyšeli jejich modlitby. Toho dne jsem viděla mnoho andělů, kteří pracovali přímo s lidmi, protože je povolali andělé strážní na pomoc.

Chlapec, v jehož duši přebývá anděl

Jednoho dne mi zavolala maminka, že Molly – otcova sestřenice – je v nemocnici v Corku. Maminka si hrozně přála, aby tetu aspoň někdo navštívil, a požádala mě, abych za ní zajela na návštěvu já. Mně se moc nechtělo – znamenalo to dvě a půl hodiny jízdy tam i zpátky – ale jeden anděl mi pošeptal do ucha, že tam mám jet.

Tak jsem se za pár dní vydala na cestu. Provoz nebyl nijak hustý, a proto jsem na místo dojela ve slušném čase. Ale nemocniční parkoviště bylo plné a já jsem musela odjet až na druhý konec, abych našla nějaké místo. Parkoviště bylo samý výmol a předtím pršelo, takže jsem se cestou k nemocnici musela vyhýbat loužím. Vtom se vedle mě objevil Michael a zeptal se: „Pamatuješ se ještě, jak tě před mnoha lety Bůh požádal, aby ses modlila za člověka, v jehož duši přebývá anděl?“

Podívala jsem se na něho. Jak bych mohla zapomenout? Před lety, když byla Megan ještě úplně malé miminko, mi anděl Michael řekl, že mi ukáže někoho zcela mimořádného a že se budu muset modlit za ochranu toho člověka celý život. Tenkrát jsem se Michaela zeptala, co je na tom dotyčném tak zvláštní.

„Nemůžu ti říct nic jiného,“ odpověděl tenkrát Michael, „než že v duši toho člověka přebývá anděl.“ To mě zarazilo; ta myšlenka, že někde v téhle zemi, kde žiju, v Irsku, žije i někdo, kdo má v duši anděla, mi úplně vyrazila dech! Michael mě tehdy vzal za ruku. Zatímco mě za ni držel, povídal mi, že se to hned tak nestane, ale že Bůh si přeje, abych si byla vědoma, že jednoho dne tu osobu spatřím. Chtěla jsem se toho dozvědět víc, ale Michael už mi nic neřekl. Jenom mi připomněl, že Bůh si přeje, abych se za toho člověka modlila, a zmizel.

Šla jsem z parkoviště po příjezdové rampě nahoru ke vchodu, když mou pozornost upoutala žena v tmavomodrém kabátě, která spěchala přede mnou. Byla štíhlá, černovlasá a vyšší než já. Viděla jsem ji jenom zezadu. Právě když jsem došla ke vchodu do nemocnice, spadlo pár kapek deště. Uvnitř, když jsem pak šla po schodech nahoru, předešla mě nějaká žena v tmavém plášti. A zase jsem ji viděla jenom zezadu. Zeptala jsem se andělů, jestli je to zase ta žena, a oni odpověděli, že ano. Chtěla jsem vědět, proč mi nedovolí, abych jí viděla do obličeje. Trochu mě to znervózňovalo. Ale andělé mi neodpověděli. Byla jsem v pokušení ji předejít, abych se jí mohla podívat do tváře, ale v tu chvíli mě oslovila jedna ošetřovatelka a ptala se, koho hledám.

Našla jsem oddělení, kde Molly ležela, a ta měla moc velkou radost, že mě vidí. Povídaly jsme si, já jsem ji držela za ruku a v duchu jsem se modlila za její uzdravení. Do pokoje přišla s čajem pomocnice, která roznáší jídlo, a taky mi nabídla jeden šálek. Tak jsme tam s Molly seděly, popíjely čaj a povídaly si, což bylo moc fajn, ale najednou padla na Molly nervozita. Začala si dělat starosti kvůli provozu, říkala, že je moc velký a že bych měla radši jet, než zhoustne ještě víc.

Objevil se jeden anděl a posadil se na druhý konec Mollyiny postele. Dívala jsem se, jak vzal Molly za ruku, ve stejném okamžiku se na chvíli otevřelo světlo jejího anděla strážného, a ona se trochu uklidnila. Dopila jsem čaj. Náhle se objevil u dveří Mollyina pokoje další anděl a řekl mi, že mám už jít. Políbila jsem Molly na tvář a odešla jsem. U dveří mi anděl řekl, abych se otočila. Ohlédla jsem se a uviděla, že Molly už usnula a anděl ji drží za ruku. Byl to překrásný výjev.

Vyšla jsem z nemocnice a zamířila na parkoviště. Svítalo slunce. Všimla jsem si, že se kolem mě rojí plno andělů. Ptala jsem se, co tam dělají, ale neodpověděli mi. Když jsem scházela z rampy na parkoviště, objevil se vedle mě archanděl Michael. „Molly možná nechtěla, abys uvízla někde v zácpě,“ řekl mi, „ale myslím, že Bůh má jiné plány.“

Podívala jsem se na něho. „Mně se ten provoz nezdál tak hrozný,“ řekla jsem. Znovu jsem se podívala na Michaela a viděla jsem, že se usmívá. „Chceš mi říct, že to teď uvidím?“ zeptala jsem se. Byla jsem z toho úplně vedle, stěží jsem mohla dýchat.

„Lorno, nic se neděje, zhluboka dýchej,“ poradil mi Michael a pokyvoval hlavou.

„Uvidím to tady v Corku?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem.

Michael znovu přikývl. „Ale už se na nic nevyptávej, Lorno. Běž do auta.“

Když jsem nastartovala, rozhlédla jsem se. Teprve v té chvíli jsem si uvědomila, že z místa nemůžu vycouvat, protože za mnou je řada jedoucích aut. Cesta byla aut plná a vypadalo to, že se všichni rozhodli odjet ve stejnou chvíli. Šňůra aut se skoro

nehýbala. Nemohla jsem nic dělat, jenom jsem tam seděla a modlila se.

Asi za deset minut mi jeden anděl řekl, ať zařadím zpátečku. Udělala jsem to a brzy nato nějaké auto zatroubilo a jeho řidič mě pustil, abych mohla vycouvat. Ted' jsem se octla v řadě aut, která se snažila vyjet z areálu na rušnou ulici. Asi půl hodiny poté, co jsem vyšla z nemocnice, jsem dojela k rampě vedoucí z parkoviště a ven na hlavní ulici. Stála jsem tam se zataženou ruční brzdou a čekala jsem, až se udělá mezera, kterou bych mohla projet na druhou stranu silnice. Vtom se všude začali rojit andělé. Při tom čekání jsem je pozorovala, jak se pohybují mezi auty sem a tam, ale mezeru v řadě aut jsem neviděla. Vedle mě se objevil archanděl Michael. „Lorno, vidíš tu bílou dodávku vpravo? Její řidič ti ukáže, že tě pouští, abys mohla vyjet. Nedělej si starost, že zablokuješ provoz!“ A zase zmizel. Před bílou dodávkou bylo ještě asi šest aut, ale konečně dojela k výjezdu z parkoviště a stalo se skutečně to, co Michael předpověděl. Vyjela jsem na silnici, na chvíli jsem zatarasila jeden směr a pak mě jeden řidič pustil, abych mohla vjet do opačného směru. Opět jsem stála ve frontě aut, která se sotva pohybovala.

Cítila jsem přítomnost všech svých andělů - Michaela, Hosuse, Eliáše, Kaphase, Elíši a mnoha dalších. Řekli mi, že se mám pořád dívat přímo před sebe. Archanděl Michael mě oslovil beze slov. „Dávej pozor na autobus!“ řekl. A jen to vyslovil, uviděla jsem, jak se patrový autobus jedoucí směrem ke mně trochu vychýlil a pomalu narazil do prázdného zaparkovaného auta. Viděla jsem, jak šofér vystoupil z autobusu. Bylo na něm znát rozčilení, snad nechápal, jak je to možné, že do toho auta vrazil. Veškerý provoz proti mně se

zastavil a silnice po mé pravé straně byla úplně prázdná.

Všechno se začalo odehrávat neuvěřitelně pomalu. Pociťovala jsem nesmírně silně přítomnost andělů. Nic se nepohnulo – auta, lidé ani ptáci. Všechno jako by dokonale zamrzlo. Ani lísteček na stromě se nepohnul. To jediné, čeho jsem si všimla, bylo světlo energie, které stoupalo ze země jako mlha. Andělé mi řekli, abych se podívala napravo, a vtom jsem uviděla tu ženu v tmavomodrém plášti, které jsem si všimla předtím. Šla po pěšině asi o šest metrů dál. Pohybovala se jako v nesmírně zpomaleném filmu a všechno kolem ní bylo zvláště strnulé. Zamířila na prázdnou silnici vedle mě. Pozorovala jsem ji velmi bedlivě, protože jsem měla strach, že přehlédnu něco, co si Bůh přeje, abych viděla. Celé tělo mi připadalo neobyčejně lehké. Dokonce jsem ani nevnímala sedadlo, na němž jsem seděla.

„Co mám vlastně vidět?“ ptala jsem se Michaela. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, mi Michael řekl, abych se zase podívala doprava. Uviděla jsem chlapce. Zdálo se mi, že se pohybuje normálně, ale dává si trochu načas, jak to kluci dělávají. Byl vysoký a hubený, měl černé rovné vlasy a na sobě školní uniformu. Mohlo mu být asi tak deset let. Žena se stále pohybovala jako ve zpomaleném filmu. Byla už v půli cesty přes silnici, když se otočila a zavolala na chlapce. Okamžitě jsem věděla, že je to jeho matka. Její hlas byl tlumený, takže jsem nepoznala, jakým jazykem mluví. Možná to ani nebyla angličtina. Jakmile chlapec sešel z chodníku za matkou, také se začal pohybovat zpomaleně, vlastně se sotva hýbal. Každý pohyb, který udělal, mi připadal jako celá řada vln pohybu. Byla to neuvěřitelná podívaná. Chlapec se pohyboval uvnitř karmínového světla hrajícího do

temné modři, které ho obalovalo asi do metrové vzdálenosti. Zdálo se mi, že se nohama nedotýká země. Vypadalo to, jako by kráčel v jiném čase nebo prostoru. Při chůzi se jeho podoba proměňovala: z mladého chlapce se najednou změnil v dospělého muže, vysokého a hezkého, a pak zase zpátky v chlapce. Tato proměna se několikrát opakovala. Najednou se chlapec zastavil uprostřed cesty asi půldruhého metru přede mnou, otočil se ke mně a srdečně se usmál. Jeho obličej se rozzářil a modro-karmínové světlo, které ho obklopovalo, jako by explodovalo a zvedlo ho ze země. Chlapcova duše vystoupila vpřed v neuvěřitelném záblesku světla a zároveň s ní vyšel i anděl, který přebýval v chlapcově duši.

Na zlomek vteřiny jsem zahlédla samotného anděla. Byl velikánský, s obrovskými křídly, a na sobě měl smetanově zbarvené roucho se zlatým nádechem v záhybech. Ale nejneuvěřitelnější na jeho vzhledu byly hluboké, zářivé oči. Potom v jediném záblesku modře karmínového světla se chlapec, jeho duše i anděl v jeho duši spojili v jedno. Tento spojený tvor byl ohromný. Proti němu vypadaly domy na ulici jako trpaslíci. Zdálo se, že se pohybuje vzhůru, a náhle se snesl zpátky na zem. Chlapcovy oči se dramaticky zaleskly a já jsem se zahleděla do nesmírné hlubiny modrého karmínu. Na ty oči nikdy nezapomenu. Když o tom teď píšu, ponejprv si uvědomuju, že jsem viděla andělské oči, které se dívaly lidskýma očima toho chlapce. Srdce mi překypovalo. Ze všeho, co jsem toho dne viděla, mě tohle překvapilo a potěšilo nejvíc.

Chlapec se vrátil do normální podoby, stál teď přede mnou na silnici a pozdravil mě úsměvem. Pak i čas začal běžet normálním tempem. Ta žena šla rychle dál a chlapec se rozběhl za ní. Konečně se začala

pohybovat i kolona aut. To, co jsem právě viděla, mě ohromilo. Ani nevím, jak jsem řídila dál. Při první možné příležitosti jsem zastavila, zavolala Michaela a ptala se, co to mělo znamenat.

„V duši toho chlapce přebývá anděl, Lorno.“

Zeptala jsem se Michaela, kolikrát už se něco takového stalo.

„Mockrát ne, dochází k tomu velmi vzácně,“ odpověděl Michael. Pak pokračoval: „Pamatuješ se na anděla Eliáše, který za tebou přišel poprvé, když jsi byla ještě dítě, jak přešel přes vodu a vyprávěl ti o Joeovi?“ Přikývla jsem. Jak bych mohla někdy zapomenout!

Michael pokračoval: „Eliáš byl právě jedním z těch několika málo lidí, kteří mají v duši anděla. Mnoho lidí ho zná jako proroka Eliáše. Bůh může poslat Eliáše jako anděla s nějakým vzkazem, když se mu zachce. Takhle to bylo zrovna v tvém případě.“

Nechápavě jsem se na Michaela zadívala a on pokračoval. „Běžně se duše neposílají zpátky na zem jako andělé a andělé nemají duši, Lorno. Prorok Eliáš a tento chlapec jsou naprosto vzácní a mimořádní.“ Po těchto slovech mě vzal za ruce a překrásně se na mě usmál. Oplatila jsem mu úsměv.

Poznamenala jsem: „Michaeli, já si vůbec nedovedu představit, že byste ty a další andělé mohli být ještě mimořádnější, než už jste.“ Michael se usmál.

„Nech mě to dokončit. Při velmi vzácných příležitostech, jako je tato, Bůh dovolí andělovi, aby se usadil v duši nějakého člověka a stal se tak součástí jeho duše. Ted' právě k tomu zase došlo. Ty se musíš za

toho chlapce modlit, až poroste a vydá se do světa. Modli se, aby směl žít a vykonat to, co mu Bůh dá za úkol. Existuje totiž možnost, že zahyne. Proto tolik potřebuje tvoje modlitby. Musíš se modlit, aby směl žít.“

Byla bych se Michaela ráda zeptala ještě na tolik věcí, ale on zatím zmizel. Víím, že existují věci, na které lidský rozum nestačí. Víím, že nikdy neporozumíme všemu. Když jsem pak jela domů, přemýšlela jsem o té příhodě a vroucně jsem se modlila, aby ten chlapec směl vyrůst a splnit to, co po něm Bůh požaduje.

Dosud se za něho dennodenně modlím, protože ten chlapec je součástí budoucnosti lidstva. Má sehrát roli při nastolení míru na této zemi, při ukončení válek a odstranění hladu, při nastolení spravedlnosti pro všechny. Má se přičinit, aby každý mohl naplno prožít svůj život.

Ten chlapec je tady na světě, aby nám pomáhal. Bůh mu dal tu výsadu, že v jeho duši přebývá anděl. Jak už jsem říkala, je to něco mimořádného: ve skutečnosti je anděl do jeho duše vpleten.

Anděl je tam proto, aby mu dodával odvahu a moc, aby ten chlapec dokázal silně ovlivnit celé lidstvo a pomohl nám vyrůst v takové lidi, jaké nás Bůh chce mít. Je to tak, jako by jeho a andělova mysl byly jedno. Víím, že má stále svobodnou vůli, ale anděl Michael mi řekl, že ten chlapec neustále slyší hlas svého anděla, jako by to byl jeho vlastní. Z toho důvodu má v sobě takový soucit, jaký zná jen málo smrtelníků.

Zářivé děti jsou symbolem toho, jaký potenciál v nás lidech je. Chlapec, v jehož duši přebývá anděl, je však něco úplně jiného. My se nevyvineme tak jako on, to není Boží plán. Ten chlapec je zde proto, aby sehrál

určitou roli, která pomůže lidstvu postoupit vpřed podle Božího přání. Musím říct, že jsem se opakovaně andělů ptala, jaká je ta zvláštní role, ale odpověď jsem zatím nedostala.

Jimazen

Rok po vyjití mé knihy byl hektický. Poskytovala jsem spoustu interviewů a zdálo se mi, že až moc často jezdím do Londýna a zpátky. Chtěla jsem samozřejmě pořád také plnit svou roli matky. Megan bylo teprve dvanáct a potřebovala hodně péče jako všechny dospívající děti. Naštěstí mi Ruth i ostatní děti ohromně pomáhaly a podporovaly mě, jinak bych to vůbec nezvládala.

Andělé mě upozorňovali, že psaní knihy je těžká práce, ale už mi nevysvětlili, jak moc těžká a náročná bude, a už vůbec ne, kolik práce to bude ještě obnášet po vydání knihy. Já jsem si poněkud naivně představovala, že postačí, když knížku napíšu, a hotovo.

Jednou v sobotu toho jara, co moje kniha vyšla, jsem se rozhodla, že si udělám čas jen pro sebe. Popravdě jsem se cítila osamělá. Byla jsem sice zaneprázdněná, ale život mi připadal jalový – po Joeově smrti pořád zela velká černá díra a měla jsem ještě málo přátel. Vyjela jsem si sama autem do pohoří Wicklow, kde mi to připadá moc krásné a uklidňující.

Jaro už začalo, ale nebylo moc teplo. Bylo trochu zataženo, ale chvílemi se ukázala jasná obloha. Nevypadalo to na déšť. Silničky tam nahoře jsou úzké a

já jsem odbočovala nazdařbůh. Ocitla jsem se na vrcholu jedné hory. Podle mezinárodních měřítek jsou irské hory nízké, takže jim někdy říkáme kopce a někdy hory. Nejvyšší hora v pohoří Wicklow nemá ani tisíc metrů. Vyjela jsem tedy na tu horu, zastavila a zaparkovala auto. Skoro nic tam nerostlo, jenom trochu kručinky a vřesu, jinak jen samé skály a kamení. Byl tam široký, otevřený výhled a v dálce jsem viděla další kopce, některé i vyšší než ten můj. Také jsem viděla říčku dole v údolí.

Najednou se všechno rozjasnilo. Nejdřív jsem si myslela, že je to slunce, ale pak jsem si uvědomila, že je to něco jiného. Všechno ztichlo a jakoby strnulo bez jediného pohybu. Poznala jsem, že se má zjevit anděl Jimazen, a zachvátil mě strach.

Od chvíle, kdy jsem anděla Jimazena uviděla poprvé, jsem měla strach z něho i z toho, co jeho zjevení znamená – a bojím se toho pořád. Jimazen je velmi mocný a pro naši zemi má velký význam. Je to strážce brány naší planety. V mnoha ohledech by se mohl nazývat andělem strážným naší země.

Musíme si uvědomit, že naše planeta je živá a velmi krásná. Je to dar od Boha, ale dělíme se o něj s jinými. I když to může znít jako sporné, naše planeta má svou vlastní životní sílu nebo ducha. V některých tradicích se o ní hovoří jako o Matce Zemi. Jimazen je anděl, který dělá všechno pro to, aby Matku Zemi konejšil a tišil, aby byla klidná.

Moje seznámení s Jimazenem se lišilo od seznámení s jinými anděly. Tenkrát jsem byla ještě hodně malá, bylo mi asi tak pět let, a tehdy jsme ještě bydleli v Old Kilmainhamu. Stála jsem na naší zahrádce, dívala jsem se přes zeď na sousedovy jabloně a hrála si s několika malými oblázky. Najednou se kolem mě vyrojilo plno

andělů. Řekli mi: „Lorno, podívej se. Vidíš tam toho anděla?“ Stoupla jsem si na špičky, zírala jsem mezi jabloně, ale nikoho jsem neviděla.

„Ten anděl se určitě schovává,“ řekla jsem andělům, kteří byli kolem. „Nevidím nic, jenom světlo, které svítí z těch jabloní na trávu a na kyticky.“

„Lorno,“ vyzvali mě andělé, „podívej se nad ty jabloně.“ Když jsem se podívala, uviděla jsem toho nesmírně velkého anděla, vypadal jako obr a stál asi pět metrů ode mne nad stromy. Nedokážu odhadnout, jak vysoko do nebe sahal. Měl na sobě zlaté a červené brnění s černými ornamenty. Tvářil se přísně, a přesto zároveň jaksi mírně. Odstoupila jsem pozpátku od zdi a andělé okolo mě mi šeptali od ucha: „Nic se neděje, Lorno, neměj strach.“

Ten velký anděl na mě shlédł a usmál se. „Lorno, já jsem anděl Jimazen.“ Natáhl levou ruku a dotkl se mě. Na zlomek vteřiny jsem měla pocit, že jsem vedle něho, že stojím vedle jeho obrovské boty, a v následujícím okamžiku jsem byla zpátky u zahradní zdi. Bylo to vážně strašidelné.

Jimazen řekl: „Dýchej zhluboka, Lorno!“ V pravé ruce držel ohromné dřevěné kopí, které bylo skoro stejně vysoké jako on. Bylo velké a mohutné, ale on taky. Pak začalo ještě růst, natahovalo se směrem dolů, až se dotklo země. Anděl poklepal kopím o zem a země se zatřásla. Cítila jsem pod nohama slabé chvění a anděl potom zmizel. Dostala jsem strach; nikdy předtím jsem totiž nezažila, že by se země takhle pohnula. Otočila jsem se a rozběhla se co nejrychleji domů.

Andělé kolem mi šeptali dál do ucha, že se nic neděje, ale já jsem se stejně bála. Maminka byla

naštěstí zrovna vpředu v tatínkově dílně na opravu kol, když jsem tam vrazila. Pak mi dala chleba s marmeládou, což mě trochu uklidnilo a pomohlo mi zapomenout na strach.

K tomu, aby se mi Jimazen zjevil, nemusím nutně být někde venku v přírodě. Můžu tam být, ale zrovna tak můžu být třeba u sebe doma v kuchyni. Jeho zjevení se děším, protože za ty roky jsem pochopila, že to pokaždé znamená nějakou nesnáz. Třeba že se mu nedaří ovládat ducha země kvůli něčemu, co jsme provedli my lidé. Jinými slovy jeho zjevení znamená, že máme problém! A skoro vždycky, třeba se zpožděním, se dozvím o nějaké přírodní katastrofě ve světě – ať je to zemětřesení, povodně, sesuvy půdy, sopečné výbuchy nebo cokoli jiného.

Od Jimazena jsem se poučila, že my, kteří žijeme na této zemi, musíme skoncovat s ničením naší planety. Musíme přestat kazit řeky a vzduch, který dýcháme, znečišťujícími látkami, musíme zarazit kácení pralesů, přestat rýpat a vrtat do povrchu země, jen abychom z ní dostali příliš mnoho ropy, plynu a nerostů.

Matka Země se zoufale snaží uchránit samu sebe a nezahubit tak všechno, co žije na jejím povrchu i uvnitř. Ale rozsah a rychlost poškozování, které jí působíme svou činností, jsou příliš velké a neposkytují jí dostatek času k regeneraci. Za těchto podmínek jí nezbývá nic jiného než se bránit. Otrásá se a chvěje, protože se snaží uzdravit, ale přitom ničí vše, co žije na ní a z ní vyrůstá.

Jak stárnu, všímám si, že pro Jimazena je čím dál obtížnější ovládat ducha země. Anděl Jimazen se na nás hněvá, že ho neposloucháme. Řekl mi, že už ho

stěží dokáže ovládnout, protože my lidé čím dál víc trháme zemi na kusy. Protože ji pomalu zabíjíme.

Když jsem onoho jarního dne stála ve wicklowských horách, věděla jsem, že se mi co nevidět Jimazen zase zjeví, a cítila jsem neblahou předtuchu.

Země se otrásla. Jimazen se zjevil přede mnou, asi deset metrů ode mne. Jako vždycky byl obrovský a opět jsem neviděla, že by měl křídla, ale v ruce držel svoje kopí a tvářil se rozhněvaně a zklamaně. Beze slov mi sdělil, že se zoufale snaží uklidnit ducha země – ale že si tentokrát není jistý, jestli se mu to podaří. Přišel varovat lidstvo.

Z důvodu, který mi není jasný, mě požádal, abych se pomodlila. Nevím, k čemu tak mocný anděl potřebuje mé modlitby. Řekl mi, že se mám modlit za to, aby otřesy ducha země nebyly příliš ničivé, aby nebylo zmařeno příliš mnoho životů.

Potom zmizel. Zůstala jsem tam stát, celá jsem se trásla a byla jsem úplně zničená. Trásla jsem se tolik, že ani nevím, jak jsem se dostala zpátky k autu. Ale najednou jsem si uvědomila, že sedím v teple. Seděla jsem v autě možná hodinu nebo dvě a celou dobu jsem se modlila. Začala jsem přemýšlet o tom, co jsem v minulosti viděla v souvislosti s duchem země.

Duch Matky Země se mi poprvé ukázal, když mi bylo čtrnáct. Šla jsem vyvenčit Shanea, sousedovic vlčáka. Shane se zničehonic zastavil a lehl si na cestičku vedle mě. Nevěděla jsem proč. Najednou jsem ucítila Jimazenovu přítomnost a uvědomila jsem si, že se zjevil nade mnou. Poklepal do země svým kopím, jako když jsme se setkali poprvé, a v té chvíli jsem uslyšela, že mě nějaký jemný a láskyplný hlas volá

jménem. Okamžitě jsem věděla, že je to hlas Matky Země.

Země se otevřela a já jsem směla nahlédnout do jejího nitra. Uprostřed, stočená do klubíčka trochu jako nenarozené dítě, byla Matka Země. Byla překrásná, dlouhá a štíhlá a hladká, smaragdové modré a zelené žilky se proplétaly se zlatými. Stačil mi jediný pohled, abych pochopila, že je to žena. Podívala se na mě. Byla doopravdy krásná, nádherná. Vzhledem se trochu podobala člověku. Neměla hlavu jako my. Jako by její obličej byl uvnitř jejího těla. Nic víc už mi neřekla, ale usmívala se, a já jsem se směla dívat, jak se zlehka otáčí. Neviděla jsem paže, jako máme my. Spíš to vypadalo, jako by těch paží měla spousty a spousty – ale ne jako má třeba chobotnice chapadla. Vypadaly spíš jako hedvábné plachty, které se vlnily z jejího těla. Za tu dobu, co jsem ji pozorovala, se mi zdálo, že se prodloužila. Jemnými pohyby natahovala své plachtovité paže na různé části planety, které potřebovaly její hojivý zásah.

Duch země je jako matka živící své mládě, které žije nad ní. My žijeme na povrchu země, což je její pokožka. Někteří jiní tvorové žijí uvnitř ní. Matka Země si cení všeho živého – ať jsou to lidé, zvířata, stromy i květiny, oceány i řeky, hory i pouště. My toho od ní žádáme přespříliš. Nemůžeme jenom po ní všechno chtít, jenom brát a nic nedávat na oplátku. Dobře víme, že když přetěžujeme nějaký orgán, třeba ledviny, onemocníme a můžeme i zemřít. A totéž platí o zemi. Když na ni budeme vyvíjet příliš velký tlak, zareaguje protiútokem, aby vůbec přežila. Přesně tohle je třeba globální oteplování. Je to reakce přírody na naše špatné zacházení s životním prostředím.

Anděl Jimazen mi říká, že s tím musíme přestat. Nedávno mi řekl: „Jestliže Matka Země nedostane dost času, aby se zregenerovala, aby se zhojila, je velká pravděpodobnost, že se jednoho dne v zájmu vlastního přežití strašlivě otřese. A je víc než pravděpodobné, že ten otřes zničí obrovské množství všeho živého.“ Jimazen je mimořádně mocný anděl a jeho náročná práce vyžaduje obrovskou sílu. Je krásný, ale děsí mě. Je mi zatěžko přesně vysvětlit, co cítím v jeho blízkosti. Je velmi vášnivý a emocionální a své emoce dává najevo tak, jak to žádný jiný anděl nedělá. Také mi na rozdíl od jiných andělů dává najevo svou moc a sílu. Burácí a řve nad tím, co děláme, a pociťuje strašlivou bezmoc, protože nás nedokáže zarazit. Já se jeho síly děším, ale zároveň vím, jak je tento anděl nezbytný pro přežití země a lidského pokolení.

Anděl Jimazen cítí bolest ducha země. Nesmírně soucítí s Matkou Zemí i s námi, ale v mnoha ohledech se zemí bojuje, snaží se ji ovládnout a volá Boha na pomoc. Někdy ho při tomto boji vídám a to je něco, co jsem u jiných Božích andělů ještě nikdy neviděla. Ale když se potýká s Matkou Zemí, když se ji snaží usměrnit a zabránit jí v otřesech, dělá to z lásky.

Jimazen je jako běsnící hromobití nad zemí. Kdykoli ho vidím, klidně postojí sotva pár vteřin. Ale jednou se Jimazen zastavil na delší chvíli a ukázal mi něco, co bych popsala jenom jako světelný štít kolem světa. Štít byl vytvořen z řady rovných linek světla, které vedly z jednoho bodu do druhého. Šířka těch linií mi nepřipadala silnější než čára tužkou. O vzdálenosti jednotlivých bodů nemám představu. Byly jich spousty a zdálo se mi, že se přes sebe neustále křížují. Jedna linka nikdy nejde nad druhou. Když jsem se ptala, k čemu ten štít slouží, andělé mi řekli, že chrání planetu zemi před částicemi.

Jimazen mi řekl, že bodům, kde se linky protínají, se říká „rohy země“. Je jich nesmírné množství. Nevím, jak může být v tom vzorku tolik rohů, a ani tomu nerozumím – ale takhle jsem to slyšela. V každém rohu je jeden anděl. Tito andělé mají za úkol Jimazenovi pomáhat a nikdy své rohy neopouštějí. Jimazen se pohybuje podél těch světelných linií. Je to jediný anděl, o kterém vím, že se pohybuje tímhle způsobem. Jimazen celou dobu pracuje na tom, aby štít zůstal neporušený. Je na svou práci nesmírně pyšný a nikdy zemi neopouští. Většina andělů chodí sem a tam, ale nevím o tom, že by Jimazen byl někdy někde jinde než na zemi. Víím o něm jenom to, že je zde od samého počátku světa a bude tu navždy, nebo aspoň po dobu existence planety země.

Někteří lidé odvádějí obrovský kus práce pro zachování životního prostředí, ale všichni musíme přispět alespoň trochu. Všichni se musíme probudit a uvědomit si, že je to zodpovědnost nás všech, a jestliže ji nebudeme brát vážně, budoucí generace zaplatí strašlivou cenu. Představte si tu situaci, že by vaše vnoučata nebo pravnoučata musela žít v nějaké bublině nebo v nějaké uzavřené oblasti, kde by všechno včetně vzduchu k dýchání bylo pod přísnou kontrolou. Ještě je možné náš přístup k životnímu prostředí změnit. Andělé mi ukázali možnou budoucnost, kdy by planeta země byla zelená, vzduch čistý, všechno úplně jiné než dnes, kdy by byla hojnost všech nádherných darů přírody. Ale má-li tato budoucnost nastat, musíme začít jednat, a to rychle.

Když jsem s těžkým srdcem zamířila z wicklowských kopců k domovu, už se stmívalo.

Reinkarnace

Jela jsem do Amsterdamu, kde jsem měla poskytnout interview médiím, veřejně promluvit a také jednat s vydavatelem své knihy v nizozemštině. Jean byla se mnou, bydlely jsme v úžasném hotelu blízko jednoho kanálu. Ten hotel byl zřejmě proslulý tím, že v něm bydlelo mnoho spisovatelů, a také v něm byla knihovna plná knih s podpisy autorů, kteří tam bydleli. Byla jsem dojatá, když mě požádali, abych podepsala svou knihu a dala jim ji do knihovny.

Prvního dne jsme se vydaly hledat restauraci, kde bychom se naobědvaly. Když jsem vyšla z hotelu, anděl Michael mě vzal za ruku a pošeptal mi do ucha: „V příštích několika dnech uvidíš něco moc mimořádného. Něco, co se nevidí každý den.“

Usmála jsem se a řekla: „Překvapení mám ráda.“ Myslela jsem si totiž, že to něco mimořádného budou patrně amsterdamské pamětihodnosti. Ale kdepak, andělé měli pro mě v záloze něco mnohem překvapivějšího.

Amsterdam jsem si zamilovala, je to krásné město. Každý tam jezdí na kole, třeba do práce v obleku, ženy v plné parádě si na kole odbývají schůzky, spolu s partnerem se projíždějí a povídají si, a rodiče vozí malé děti v malých dřevěných vozíčkách, které mají buď

vepředu, nebo vzadu za kolem. Viděla jsem tam ovšem také plno andělů. Občas to vypadalo, jako by s někým jeli na stejném kole.

Posadily jsme se v zahrádce před jednou restaurací na rušném náměstí, daly jsme si oběd a pozorovaly jsme okolí. Po obědě Jean řekla, že si musí vyřídit pár věcí, a dohodly jsme se, že se sejdeme asi za hodinu v hotelu.

Sotva Jean odešla, anděl Michael mi pošeptal: „Lorno, podívej se tamhle na ulici.“ Poslechla jsem. Viděla jsem, že ulice je plná lidí, kteří pořád chodili sem tam. Za každým z nich ve vzdálenosti asi tří kroků bylo vidět světlo anděla strážného. Byli tam ještě další andělé a tu a tam i duše, která někoho doprovázela. Pak se na ulici objevili dva mladíci, došli na roh asi pět metrů ode mne, tam se zastavili a povídali si.

Michael mi pošeptal: „Dávej dobrý pozor, Lorno.“ Ti dva mladíci přestali spolu hovořit a světla jejich andělů strážných se otevřela. V té chvíli se mi zdálo, že se na ulici všechno na chvíli zastavilo. Jeden z mužů vypadal úplně mladý, sotva něco přes dvacet, a ten druhý, vyšší, byl asi o deset let starší. Připadalo mi, že andělé tu dvojici uzavřeli do rámečku a přitáhli je k sobě blíž, abych je mohla líp pozorovat. Bylo to, jako bych se dívala na nějakou zvětšenou fotografii. Po několika vteřinách se světla jejich andělů strážných zase zavřela, ale ten efekt zvětšeniny trval dál.

Michael mi znovu zašeptal do ucha: „Lorno, dívej se dobře.“ V okolí těch dvou mladíků stálo několik andělů. Další andělé vešli mezi ně a dva andělé stáli mezi nimi. Nevím, jak si andělé mezi nimi našli místo, protože ti dva stáli dost blízko u sebe. Pokaždé mě to fascinuje, když andělé něco takového udělají.

Ti dva muži zase začali spolu hovořit, a teď přišlo to moje překvapení! Duše staršího muže se pohnula v těle. Pak vyšla ven a já jsem viděla podobu vojáka – ale ne z první nebo druhé světové války, nýbrž z mnohem staršího období. Pleť mladého vojáka byla bledá a hladká. Měl oválný obličej, modré oči a hnědé vlasy. Oblečení z těžké hrubé šedivé látky mu sahalo po kolena. Boty byly zhotovené z hrubé kůže a zavázané na řemínky. Muž byl opásán mečem a přes záda měl přivázanou další dlouhou zahrocenou zbraň. Viděla jsem, že má k pasu připevněné další zbraně, něco jako nože. Ty zbraně působily, že vypadal veliký a bojovný, ale uvědomovala jsem si, že podle moderních měřítek by se nezdál nijak zvlášť vysoký.

Michael ke mně beze slov promluvil. „Tento muž žil už v minulosti. Tehdy byl válečníkem.“ Podívala jsem se znovu na toho muže. Viděla jsem současně jak jeho nynější vzhled, tak ten z minulého života. Obě podoby se na mě dívaly. Jeho přítel stál vedle něho, ale zdálo se, že andělé ho zmrazili v čase. V té chvíli jsem pochopila, že ti dva andělé, kteří stáli mezi nimi, tam jsou proto, aby mladšího muže chránili před tím, čím byl dříve jeho přítel.

Světlo anděla strážného toho převtěleného muže se opět otevřelo. Jeho anděl strážný se příliš nepodobal člověku. Vypadal jako krásný zářící vír, který se točil za mladým mužem. A přesto jsem měla pocit, že ten strážný anděl je určitě muž.

Všechno se zase vrátilo k normálu, ale já jsem za tím mužem pořád výrazně viděla vojáka. Když se rozloučil s přítelem, rychle přešel na druhou stranu a zmizel na ulici. Zůstala jsem tam sedět a přemýšlela jsem o reinkarnaci. Byla bych Michaelovi ráda položila

tolik otázek, třeba proč mi zrovna ukázal předchozí výjev. Jenže jsem nesměla.

Do dnešního dne se mi ukázalo jenom asi dvacet duší, které se převtělily. Pamatuju se, že se mě jeden novinář zeptal, jestli se všichni převtělíme ve chvíli, kdy zemřeme. Ta otázka mě trochu překvapila. Vysvětlila jsem mu, že jsem nikdy neviděla duši, která by po smrti nešla rovnou do nebe, a zeptala jsem se: „Jestliže se octneme v nebi, proč bychom se měli chtít vrátit?“ Víím, že bychom rádi věřili, že se sem vrátíme, protože lidé, které jsme měli rádi, tady pro nás truchlí a stýská se jim po nás. Ale bez ohledu na to, duše, která odešla do nebe, toho odtamtud může pro svou rodinu udělat víc, než dokud žila tady na zemi jako člověk. Duše zemřelého blízkého člověka s vámi může například komunikovat. Vždycky mě překvapí, o co snadnější je pro mnoho lidí slyšet vzkaz od nějaké duše než poselství od anděla. Ale je to proto, že ta duše přebývala v lidském těle. Lidé mi často vyprávějí, že když měli nějaké potíže, cítili, že jim třeba jejich babička nebo jiný blízký člověk, který už zemřel, pomáhali. Patrně je to tak. Je to jeden ze způsobů, jak mohou duše v nebi pomáhat živým. Další způsob je, že se za nás mohou přimlouvát – ať u Boha nebo u jiné osoby – i když v tom druhém případě s tou přímlovou musí souhlasit anděl strážný té osoby. Tohle je ohromné téma a já se s vámi podělím o něco z toho, co mě andělé naučili, i o to, co jsem sama zažila.

Až umřete a odejdete do nebe, vaše duše se nebude chtít vrátit zpátky na zem. Bude v nebi velmi šťastná. Vráť se jediné tehdy, jestliže ji Bůh pošle zpět. Když ji Bůh pošle zpátky, ta duše se vůbec nemusí octnout ve stejné rodině, a dokonce nemusí

být ani stejné národnosti. Viděla jsem to jenom několikrát, i když nyní, co jsem začala cestovat, to vídám častěji. Když jsem teď někde mimo domov, třeba i v zahraničí, občas se mi ukáže někdo, kdo se převtělil. Potom se modlím a prosím Boha, aby tomu dotyčnému pomohl splnit ten úkol, kvůli kterému přišel znovu na svět.

Pamatuju se, jak jsem seděla na podlaze našeho domu v Ballynumu a dívala jsem se na černobílou televizi – bylo mi asi deset. Anděl Eliáš seděl vedle mě a vyprávěl mi, že ten muž, na kterého se v televizi dívám, je převtělený. Byla to duše, která se vrátila, aby pomohla lidem v cestě vpřed. Ten muž v televizi byl Martin Luther King. Ukázal se mi jeho minulý život. V tomto životě byl běloch, což možná mnoho lidí překvapí. Žil v malé zemědělské obci. Nevím, kdy to bylo, ani na kterém místě ve světě – vím jediné to, že jazyk, kterým mluvil, nebyla angličtina. Vypadalo to, že je náčelníkem, vůdcem té malé komunity, ale pracoval jako všichni ostatní. Viděla jsem ho, jak s dalšími muži, ženami a dětmi vybírá kamení z hrbolatého pole porostlého trávou. Říkal ostatním, co mají dělat, ale sám pracoval taky. Kolem rostly zelené stromy. Vypadalo to, že připravují půdu k obdělávání a staví ochrannou hradbu kolem obce. Víím, že Martin Luther King byl velmi spirituálně založený člověk, byl silně věřící, ale stejně jako my nebyl dokonalý. Bůh mu nedal snadný život, ale z toho, co jsem viděla, jsem pochopila, že měl nesmírně silný charakter a byl odhodlaný bojovat za to, co je správné.

Eliáš mi v té chvíli připomněl: „Lorno, nezapomínej, že Bůh dal člověku svobodnou vůli, a svobodnou vůli mají i ti, kteří byli převtěleni. Někdy nevykonají to, co měli, nebo nepředají moudrost, která jim byla svěřena.“

„Eliáš, a splnil Martin Luther King ten úkol, kvůli kterému byl převtělený?“ zeptala jsem se.

„Ano, Lorno. Dal lidem víru v spravedlnost a rovnost – důstojnost a odvahu bojovat za to, co je správné. Tuto víru dal nejen rodině, v níž se znovu narodil, nejen Afroameričanům, ale celému lidstvu. I v dalších generacích budou ti, kteří budou jakýmkoli způsobem utlačováni, čerpat odvahu ze života Martina Luthera Kinga. I dnes, když lidé povstanou, aby bojovali za práva starých lidí, bezdomovců nebo za právo na práci, jsou ovlivněni – ať si to uvědomují nebo ne – tím, co Martin Luther King vykonal. Tato duše splnila to, co jí Bůh uložil. Ale někdy některá duše uspěje jenom v malém zlomku toho, proč sem byla znovu poslána. V mnoha případech ji lidé zahubí.“

Když mi bylo asi jedenáct, jela jsem s tatínkem na ryby. Zastavili jsme v malé vesnici, kde byla jen jedna ulice, před dílnou, kde byly dvě benzinové pumpy. V dílně zrovna opravovali traktor a venku seděl v houpacím křesle starší člověk a kouřil dýmku. Podél zdi byla narovnaná hranice palivového dříví a vedle dveří byly gumové pneumatiky a plastové kbelíky. Tatínek otevřel kapotu a požádal mě, abych přinesla vodu do chladiče. Řekl, že jde dovnitř pro pár věcí a že se zeptá, kde jsou někde poblíž nejlepší místa pro rybaření.

Nalít vodu do chladiče byl pro mě docela těžký úkol, protože jsem byla malá. Soustředila jsem se na to, a tu se vedle mě objevil anděl Hosus. Když jsem byla hotová, řekl mi: „Podívej se na toho starého pána.“ Podívala jsem se na něho. Pořád tam seděl a kouřil fajfku. Tu a tam jí poklepal o bočníci křesla. Zatímco jsem ho pozorovala, otevřelo se světlo jeho anděla strážného a já jsem viděla, že ten muž je převtělený.

Jeho duše vystoupila vpřed a ukázala mi, jak vypadal dřív, v předchozím životě. Ukázala mi muže ramenatého, dobře stavěného. Dlouhé tmavé vlasy měl vzadu svázané, měl hnědé oči a laskavý obličej. Vůbec nevypadal jako Ir, ale nemám představu, jaké národnosti mohl být. Na sobě měl obyčejné tmavé šaty z nějaké těžké látky, asi vlny. Celý jeho zjev byl pravým opakem toho staříka v houpacím křesle. Ten křehký, hubený starý muž se začal houpat v křesle a jeho anděl strážný se nad ním sklonil, vzal jeho duši, jemně ji poponesl vpřed a pak ji zase s nesmírnou něhou a láskou vrátil muži do těla. Připadalo mi, že se přitom ten stařík trochu otrásl.

Andělé mi řekli, že když se někdo převtělí, jeho anděl strážný se musí vrátit s ním a sdílet jeho život. To proto, že anděl strážný je strážce brány do jeho duše.

„Hosusi,“ ptala jsem se, „proč se tento muž převtělil?“

Hosus se na mě usmál. „Protože se členové jeho rodiny museli naučit, jak se mají mít rádi a starat se jeden o druhého.“

„Hosusi, to je přece lehké!“ smála jsem se.

„Někdy je to opravdu snadné, Lorno, ale jindy se lidem nedaří to pochopit,“ odpověděl. „Láska je základní součástí lidského života. Je to jeden z nejmocnějších a nejvzácnějších darů, které lidstvo dostalo.“

Znovu jsem se na toho starého pána podívala. „Hosusi, on je tak vetchý. Znamená to, že brzy umře?“

Hosus se na mě podíval a přikývl. „Nebud' smutná, jeho duše se už brzy vrátí do nebe. A on umře na svém oblíbeném místě – tady v tom houpacím křesle.“

Tatínek vyšel z krámu a Hosus zmizel. Tatínek zavřel kapotu, a když jsme se rozjeli, ohlédla jsem se na toho starého pána, sedícího v křesle, i na jeho anděla strážného, který mu projevoval něžnou lásku.

První večer v Amsterdamu jsem měla vystoupit na veřejnosti. Vůbec poprvé! Už od rána jsem byla hrozně vyděšená a nervózní, volala jsem anděly, ať mi pomůžou. Děsilo mě, jenom když jsem měla promluvit na modlitební skupině, a teď jsem se měla postavit před stovky lidí. Při vystupování z taxíku u krásného starého kostela, kde se moje přednáška měla konat, jsem před vchodem uviděla stát anděla Michaela. Moc ráda jsem ho viděla. Když jsem ho mījela, dotkl se mé ruky a to mě naplnilo klidem a radostí. V sále silně svítila světla andělů strážných všech přítomných a kromě nich se tam pohybovalo ještě množství dalších andělů. Tiše jsem poprosila anděly, aby svá světla trochu ztlumili, abych líp viděla na muže a ženy před sebou. Když pak přišla chvíle na dotazy, překvapilo mě, že za každým tazatelem se vždycky otevřelo světlo jeho anděla strážného, abych si ho mohla dobře prohlédnout. Pokaždé jsem se na chvílku odmlčela. Lidé si možná mysleli, že si musím rozmyslet správnou odpověď!

Je to úžasné, když vidím, kolik lidí usiluje o duchovní růst a uznává, že má anděla strážného, který je strážcem brány jejich duše a nikdy je neopouští – ani na chvílku. Považovala jsem za výsadu, že jsem směla promluvit k těm skvělým mužům a ženám. Prosila jsem

o požehnání pro ně i jejich rodiny. Organizátoři odvedli fantastickou práci.

Vůbec jsem nečekala, že během pobytu v Amsterdamu uvidím další příklad reinkarnace. Ale andělé mě pořád překvapovali a ukázali mi jich v následujících dnech dokonce několik.

Mezi interviewy pro tisk jsem si vyšla s Jean na procházku na čerstvý vzduch. Anděl Michael mi pošeptal: „Dívej se pozorně, Lorno, ať ti nic neunikne.“ Kolem nás projel na kole muž a za kolem měl vozík s chlapcem asi sedmiletým a čtyřletou holčičkou. Předpokládala jsem, že je to tatínek těch dětí. Když nás míjeli, najednou jsem pochopila, že ty děti jsou převtělené. To mě nesmírně překvapilo. Vždyť jsem je zahlédla jen na krátký okamžik. Ke svému překvapení jsem poznala, že dívinka je převtělením nějakého chlapce. Tohle bylo úplně nové zjištění. Upřímně řečeno jsem nikdy neuvažovala o tom, jestli převtělené osoby musejí být stejného pohlaví. Ale když se nad tím zamyslím, proč by tomu tak nutně mělo být? Jestliže se při reinkarnaci určitá osoba může narodit do odlišné rodiny, do jiné země a mít jinou barvu pleti, proč by musela být i téhož pohlaví?

Ukázal se mi minulý život té holčičky jako asi sedmiletého chlapce. Měl na hlavě malou černou čepičku – podle toho jsem poznala, že je žid – a na sobě měl bílou košili pod černým kabátkem, ale zbytek jsem neviděla. Holčička se otočila a podívala se směrem ke mně. V tu chvíli to udělal i ten hošík z jejího minulého života. Usmál se na mě krásnýma tmavě hnědýma očima. Z té druhé duše, která byla také převtělená, jsem toho viděla míň. Duše vyšla vpřed a ukázal se mi chlapec o něco mladší než ten současný sedmiletý. Nevypadal židovsky. Ale jeho obličej jsem

zahlédla jenom krátce, než otec s dětmi odjel z dohledu. Viděla jsem jenom oči zářící z trochu nažloutlého obličeje a hlavu s množstvím tmavých kudrn, které vypadaly, jako by potřebovaly ostříhat.

Na té procházce Amsterdamem jsme tehdy potkávaly spoustu mládeže. Zmínila jsem se o tom Jean a ona předpokládala, že je to kvůli blízkému velkému nákupnímu centru. Já jsem si ale myslela, že to nebude jen kvůli tomu, protože kolem byly taky spousty andělů. Jeden z andělů mě oslovil: „Hodně těch mladých lidí je tady proto, aby se s tebou duchovně spojili.“

Jedna světloulasá, asi čtrnáctiletá dívka, prošla kolem s několika kamarádkami. Dívku obklopovalo světlo jejího anděla strážného a tak ji osvětlovalo, že nápadně vystupovala ze skupinky. Její duše vyšla vpřed a já jsem viděla, že ta dívka je převtělená. Obrátila jsem se na Michaela a zeptala se: „O co tady jde?“ Ale on si přiložil prst na ústa, čímž mi naznačil, že neodpoví. Ta duše mi ukázala, čím dívka byla v minulém životě. Z nějakého důvodu jsem ji viděla sedět, přestože dnešní dívka stála. Předvedla se mi žena asi třicetiletá. Ani trochu se nepodobala současnému převtělení. Tvář měla velmi bledou, až bílou, a byla oblečená v tmavých dlouhých šatech, zřejmě šitých na míru, které ukazovaly pěknou postavu. Žena vypadala zámožně. Její šaty byly kvalitní, měla na nich připnutou zlatou brož a držela kabelku z lakované kůže. Jeden anděl mi řekl, že ta žena má v obci, v níž žije, velkou moc a autoritu.

„Michaeli,“ zvolala jsem tiše a beze slov, protože jsem zoufale toužila dozvědět se, co se to děje. Proč se mi najednou ukazuje tolik převtělených mladých lidí? A

proč zrovna v Amsterdamu? Michael mi odpověděl: „Žádné otázky, Lorno.“

Vážně mě to fascinovalo a cestou zpátky do hotelu jsem pořád přemýšlela o otázce převtělování a o tom, co mi andělé za uplynulá léta vyprávěli a ukázali. Naštěstí si Jean nechtěla povídat, takže jsem se mohla věnovat svým myšlenkám.

Mnoho lidí by rádo věřilo, že budeme převtěleni ve chvíli, kdy naše fyzické tělo zemře, zejména třeba rodiče, kteří ztratili dítě. Někdy slyšíte některou matku říkat, že jejich dítě je převtělením její maminky nebo dědečka, ba i sourozence, který zemřel. Může vám vykládat, že dítě se usmívá zrovna jako zemřelá babička, má stejná gesta nebo používá v řeči stejné obraty. To všechno může být pravda, ale v tomto případě asi nepůjde o reinkarnaci babičky. Patrně to znamená, že dítě si nese o něco víc babiččina genetického kódu, který se k němu dostal přes matku. Rozumím tomu, proč si takové věci říkáme, zejména pokud jsme přišli o někoho, koho jsme měli rádi. Všichni se díváme na své děti a hledáme typické znaky milovaného člověka, který zemřel a odešel do nebe. Proto musíme mít na paměti, že až přijde čas, aby naše duše opustila tělo a odebrala se do nebe, právě tam se setkáme se svými drahými, kteří odešli před námi.

Pamatuju se na dobu dospívání, jak jsem jednou vzala sousedovic psa Shanea na procházku kolem sídliště, kde jsme tehdy bydleli. Byla jsem trochu unavená a zastavila jsem se. Sedla jsem si na zídku kolem volně přístupného zatravněného hřiště. Bylo tam plno matek s dětmi, všichni si užívali sluníčka. Kousek ode mne stálo několik matek s dětmi v kočárku. Další žena se k nim připojila, vytáhla zpod

polštářku svého dítěte dečku a děcko posadila. Pak si sedla na zídku. Poblíž si hrálo několik starších dětí a kousek odtud jsem viděla v předzahrádce jednu matku s miminkem v náručí, jak si povídá se sousedkou. Vedle novorozeněte jsem zpozorovala překrásnou lidskou duši. Vypadala jinak než duše, které jsem zatím viděla. Jako by byla méně průzračná. Totiž ačkoliv byla jasná jako křišťál nebo voda, zároveň trochu vypadala, jako by byla pokrytá nějakou průsvitnou látkou. Viděla jsem sice méně podrobností jejího lidského vzhledu než u mnoha jiných duší, které jsem dosud viděla, ale poznala jsem, že duše patří muži, docela mladému a vysokému, s pěknou postavou. Dával najevo velkou něhu a lásku a bez přestání hovořil k novorozeněti, aniž ve skutečnosti pronesl jediné slovo. Ptala jsem se andělů, co to znamená. Odpovědi jsem se nedočkala.

Po chvíli jsem vstala a šla dál se psem na procházku. Zamířila jsem k řece. Tam jsem mohla pustit Shanea z vodítka, aby se proběhl mezi stromy a keři. Házela jsem mu klacky a vtom se objevil anděl Michael. Měla jsem radost, že ho vidím a rozběhla jsem se k němu, ale Shane byl u něho dřív než já a lehl si před ním na zem.

„Slyšel jsem tě, že ses na něco ptala, Lorno,“ řekl Michael s úsměvem.

„Ano, Michaeli. Dneska, když jsem seděla na zídce a pozorovala jsem duši, která hovoří k novorozeněti, lámala jsem si hlavu, proč tam ta duše je. Teď si uvědomuju, že už jsem viděla malé děti, ke kterým promlouvaly nějaké duše, ale ty vypadaly trochu jinak. Kdo jsou ty duše a proč u některých dětí jsou a u jiných ne?“

„Lorno, ty duše, které jsi viděla u novorozenat, jsou duše lidí, kteří dřív žili na této zemi. Mluví k děťátku,

aby mu pomohli získat sílu charakteru, kterou budou v životě potřebovat k vykonání důležitých úkolů. Jsou to duše učitelky. Tato duše mohla patřit ke stejné rodině, ale ne nutně. Duše učitelka dává novorozenému dítěti sílu charakteru, kterou může v životě využít, jestliže si to bude přát.“

„Michaeli, já ti nevím, jestli jsem to úplně pochopila,“ řekla jsem a asi na mě bylo znát, že jsem zmatená.

„Lorno, to pochopíš časem,“ odpověděl Michael mírně. „Už ses toho naučila hodně.“

Se smíchem jsem mu na to řekla: „To proto, že mám ty nejlepší učitele.“ Pak jsem se zeptala: „Jak jsi to myslel, Michaeli, když jsi řekl, jestliže si to bude přát?“

„Lorno, že ty se ale něco navyptáváš,“ odpověděl Michael, usmál se na mě a zmizel. Ještě chvíli jsem si hrála se psem a pak jsem zamířila domů.

O několik let později, zase na rybářské výpravě s tatínkem, jsem se dozvěděla něco víc o duších, které hovoří k novorozenatům, i o reinkarnaci.

Tatínek mě jednou pozval, ať s ním v neděli jedu na ryby, a to mě potěšilo. Nachystali jsme si rybářské náčiní a v neděli brzy ráno jsme vyrazili. Asi za dvě hodiny tatínek zastavil a zaparkoval na cestě u lesa. Ptala jsem se, kde je tam řeka, a tatínek odpověděl, že k ní musíme dojít pěšky. Vyndali jsme všechno náčiní z auta a vydali se na cestu přes les a hrbolatým kamenitým úsekem. Ale ten namáhavý výšlap stál za to – řeka byla překrásná.

Zastavili jsme se s tatínkem u řeky a nachystali si pruty. Tatínek řekl, ať zůstanu chytat na tom místě a on

že půjde asi o půl míle dál proti proudu. Dívala jsem se za ním, jak jde podél řeky, až mi zmizel z dohledu.

Rybařila jsem asi deset minut, když jsem uslyšela, že mě někdo volá jménem. Otočila jsem se a uviděla anděla Michaela, který seděl na balvanu a byl oblečený jako rybář. Měl gumovky až nad kolena a v pravé ruce rybářský prut. Se smíchem jsem navinula vlasec, přešla k Michaelovi a zeptala jsem se: „Tak už jsi dneska něco chytil?“ Oba jsme se dali do smíchu a Michael zavrtěl hlavou.

Položila jsem prut na zem a posadila jsem se na kámen proti Michaelovi. „Lorno,“ začal Michael, „přišel jsem ti povědět něco víc o duších učitelkách, které vídáš, jak hovoří s malými dětmi.“

„Ano, Michaeli,“ odpověděla jsem se zájmem, „a všimla jsem si ještě něčeho. Jakmile děti povyrostou a začnou mluvit, žádná taková duše už u nich není vidět.“

„Lorno, já jsem ti ještě nevysvětlil, že většina novorozeňat si nepamatuje, co jim duše učitelka vykládala. To nejdůležitější na promluvách k dítěti je vrýt do dětské osobnosti sílu charakteru. Kdykoli Bůh zařídí, aby k tomu došlo, je to proto, že bude zapotřebí nějaké vedení. Je povolán někdo, ke komu by lidé mohli vzhlížet. Někdy to znamená vedení v rámci rodiny – ale může to platit i pro celý národ nebo dokonce celý svět, nebo to může být pomoc při vedení spravedlivé pře.“

„Ted' myslíš třeba vůdce z dějin?“ zeptala jsem se Michaela.

„Ano,“ odpověděl, „to je jeden příklad, ale existuje nespočetné množství lidí – mužů a žen, ba i dětí – kteří

se do žádné historické knihy nikdy nedostali, ale využili to, co jim duše učitelka pověřila k růstu, aby mohli pomáhat při překonávání potíží – jak svých, tak jiných lidí.“ Bůh vybral jisté duše, které kdysi žily na zemi, aby se z nich staly učitelky – duše učitelky –, které by vyprávěly některým novorozenatům o svém vlastním pozemském životě, aby tomu nemluvněti dodaly sílu charakteru. Duši učitelku při sobě mívá asi jedno dítě z několika set; pokud jsou na obzoru nějaké zvláštní výzvy, bývá jich víc. Většina těch dětí, jak už jsem řekla, zapomene, co jim duše učitelky vyprávěly, i když to rozhodně ovlivní jejich osobnost. Ale v některých velmi vzácných případech si děti tyto vzpomínky po nějaký čas podrží a pak hovoří o tom, co jim duše učitelka vyprávěla, jako by hovořily o sobě. Dítě může být dokonce schopné popsat podrobnosti, jako kdyby tam bylo, uvádí data a jména, popisuje místa, která nikdy nevidělo – která možná už ani neexistují –, a dokonce může mluvit jiným jazykem. Takové děti někdy dokážou podrobně popsat, jak zemřely, třeba jestli to byl následek smrtelného zranění v nějaké bitvě nebo smrt hladem či utonutí. Proto si někdy dospělí myslí, že takové dítě je převtělené. Ale není. Jde o něco zcela odlišného.“

„Tomu rozumím, Michaeli,“ řekla jsem. „Ted’ už chápu, proč si dospělí můžou myslet, že nějaké dítě je převtělením někoho jiného, když se s něčím takovým setkají. Pamatuju se, že když jsme posledně hovořili o duších učitelkách, řekl jsi něco v tom smyslu, že děti můžou využít v životě sílu charakteru, jestliže si to budou přát. Znamená to, že Bůh nám ji posílá jako pomoc, a pak je už na nás, jestli ji využijeme nebo ne?“

„Ano, Lorno,“ odpověděl Michael a zmizel.

Pak jsem se vrátila k rybaření a přemýšlela o tom, co mi Michael vykládal.

Najednou jsem chytila velkého pstruha. Vážil asi půldruhého kila. Věděla jsem, že maminka bude mít radost. Sbalila jsem svoje rybářské nádobíčko a vydala se podél břehu. Asi za čtvrt hodiny jsem v dálce uviděla tatínka a zavolala jsem na něho, že jsem chytila rybu. Když jsem k němu došla, táta otevřel svůj sak – měl dvě. Oba jsme se radovali. Táta rozdělal ohníček a v ešusu uvařil vodu na čaj. Pochutnali jsme si na sendvičích s čajem. Když jsme dorazili domů, byla jsem hrozně unavená, ale maminka nad rybami jásala.

Když to teď píšu, uvědomuju si, jakou škodu můžou dospělí nevědomky udělat. Rodiče nebo dospělí si dřív moc nevšíмали toho, co děti říkají, ale s tím, jak jsme otevřenější a roste naše spiritualita, začínáme svým dětem naslouchat víc. Dnes, když dítě začne mluvit – vyprávět o životě jiné duše, jako by to byl jeho vlastní –, je pravděpodobnější, že ho dospělí vyslechnou. Některý dospělý se tím začne i víc zabývat a v tom, co dítě vyprávělo, najde třeba kus historické pravdy. Potom může prohlásit, že dítě je převtělením nějaké osoby z minulosti, a přesvědčí dítě, že už jednou žilo. Takové přesvědčení může mít hluboký dopad na to, v jakého dospělého dítě vyrostě. Tím, že o tom dospělí stále hovoří a upozorňují na to, může způsobit, že dítě zamlčí některé podrobnosti, které mu duše učitelka sdělila. To mu může zabránit v tom, aby plně prožilo život tak, jak mu bylo předurčeno. Dítě si může dokonce uchovat bolestné vzpomínky na smrt duše učitelky, které je mohou traumatizovat.

Někdy se stává, že někdo přesvědčí druhého o jeho reinkarnaci, aby mu ublížil. Zním i takové případy. Přišla za mnou jistá podnikatelka a vyprávěla mi o svém přesvědčení, že v minulém životě byla bezohledným, chamtivým podnikatelem bez jakýchkoli skrupulí, který nepoctivými prostředky zruinoval podnik jiného muže i jeho rodinu. Říkala mi, že proto všechny její plány krachují a nic se jí nedaří. Tvrdila, že problém s nájemní smlouvou nemovitosti vznikl proto, že v minulém životě znala a zničila původního majitele. Andělé mi řekli, že na tom není ani zrnko pravdy. Žena to používala jako výmluvu, jako příčinu svého neúspěchu. Místo aby se realisticky a věcně podívala na situaci a vyzkoušela jinou možnost, prostě to vzdala a prohlásila, že za tím vězí její minulý život. Nikdo by neměl používat minulý život jako výmluvu, proč nyní nežije naplno.

Někdy lidé také tvrdí, že je k nim život nespravedlivý, a proto se těší na další život na této zemi. Proč je například v jejich rodině tolik nemocí? Ale soudit, co je správné nebo nesprávné, není naše starost. Dostali jsme tento život – žádný jiný –, a musíme ho tedy prožít takový, jaký je, ať dlouhý nebo krátký, naplno.

Asi za rok nebo za dva mi Michael vyprávěl ještě něco víc o skutečné reinkarnaci. Šla jsem zrovna podél kanálu poblíž domu rodičů v Leixlipu, když se mi zjevil anděl Michael. Seděl na hromadě kamení a díval se na starou hráz na kanálu.

„Lorno, Bůh chce, abych ti pomohl k lepšímu pochopení reinkarnace,“ řekl. Zastavila jsem se, Michael mě vzal za ruku a naplnil mě nebeským klidem.

„Lorno, Bůh miluje všechny své lidské děti bezpodmínečně a všem dal svobodnou vůli. Ale někdy je mu zatěžko pochopit, proč si jeho lidské děti navzájem život tak ztrpčují, proč ničí navzájem sebe i planetu, kterou jim Bůh daroval. Víím, že svým způsobem je pro člověka nepochopitelná představa, že Bůh, který je vševědoucí, úplně svým lidským dětem nerozumí. Vy lidské bytosti máte v sobě spoustu lásky i dobra, ale všechno moc komplikujete. Bůh vám chce líp porozumět, aby vám mohl poskytnout veškeré šance do budoucnosti. To je jeden z důvodů, proč se duše převtělují.“

Podívala jsem se Michaelovi do očí a znenadání jsem na spirituální úrovni pochopila. Zakryla jsem si rukou ústa a vykřikla jsem: „Můj ty Bože!“

„Už rozumíš, Lorno?“ zeptal se Michael. Přikývla jsem. „Proto Bůh seslal svého Syna na zem. Syn je součástí Boha. Z Boha vychází jeho Syn, z Boha vychází Duch svatý. Duše, které přebývají v lidském těle, jsou součástí Božího těla. Jsou to naše duše, nikoli těla, které jsou dětmi Božími. Bůh chce udělat vše, co je v jeho silách, pro to, aby se uskutečnila velmi důležitá část vývoje člověka. Tělo a duše se mají sjednotit.“

„Michaeli, dostávám trochu strach, protože mám dojem, že víím, co mi teď řekneš.“

„Ano, Lorno, je to tak. Říkej teď se mnou,“ vyzval mě Michael. A tak jsme s Michaellem společně odříkávali: „Jestliže lidské děti nezmění své způsoby, Bůh odejme duše z lidských těl a vezme je zpátky do nebe. Bez duší nebudeme my lidé o nic lepší než divá zvěř a sami se zničíme.“

Zůstala jsem bez hnutí stát před Michaellem. Michael mě objal, aby mě utěšil. Po několika okamžicích se na mne něžně usmál. „Lorno, Bůh tě miluje.“

„Michaeli, musím se tě na něco zeptat,“ řekla jsem naléhavě. „Bůh nad námi nezlomí hůl, vid?“

„Ne, Lorno, a to je další důvod, proč Bůh posílá některé své děti zpátky, aby se znovu narodily. Někdy se Bůh rozhodne převtělit duši, aby se napravily křivdy, aby se zrodila naděje nebo posílila důvěra, aby se napomohlo vytvoření lepšího světa pro lidstvo.“ Po těch slovech Michael zmizel.

Ani Michael, ani žádný jiný anděl mi nikdy nezodpověděl všechny otázky o reinkarnaci, které mi v Amsterdamu vyvstaly. Dosud nevím, proč se mi ukázalo tolik převtělených mladých lidí v tak krátkém časovém období. Souvisí to nějak se změnami ve světě, nebo to má co dělat s Amsterdamem? Andělé mi pokaždé neodpovědí, když se jich zeptám, ale věřím, že se odpovědi časem dočkám. Zjišťuju, že moje vědomosti stále narůstají; k tomu mi napomáhá jak cestování, tak seznamování s dalšími lidmi – redaktory, novináři, čtenáři –, kteří mi kladou otázky o věcech, na jaké jsem předtím vůbec nepomyslela. Uvědomte si, že než jsem napsala Anděly v mých vlasech, bylo jen málo lidí, kteří věděli o tom, co jsem viděla, a proto se mě nikdo na nic neptal.

Těch několik dnů v Amsterdamu jsem si užila, i když jsem hodně pracovala. Andělé měli pravdu. Překvapili mě těmi převtělenými dušemi, ale i čistou radostí z objevování úplně jiného města. Poslední večer jsem jela na vyhlídkovou plavbu po kanálech. Bylo to moc

krásné, stmívalo se a všechna světla v domech i na mostech se rozsvěcovala. Některé kanály jsou tak úzké, že to od lodivoda chce hodně dovednosti, aby jimi s lodí dokázal proplout. Jenom jednou narazil do zdi kanálu. Průvodce nás upozornil na uličku, která se jmenuje „Nekonečná modlitba“. Říká se jí tak zřejmě proto, že kdysi bylo v jejím okolí množství klášterů. To jméno se mi líbí!

Andělé národů

Jednou jsem se procházela podél řeky Nore poblíž Inistioge v Irsku. Jsou tam krásné procházky. Určitě jsem ušla po břehu asi půl míle. Vedle mě šli andělé, ale já jsem na ně nemluvila a oni na mě také ne. Docela jsem byla ráda, že jsem sama – tedy svým způsobem. Zastavila jsem se, sebrala klacek a posadila se na kámen hned u vody. Švihala jsem klackem do vody, když mě najednou vyděsil jeden anděl, který se posadil na kámen vedle mě. Leknutím jsem z kamene málem spadla. Anděl se zasmál, natáhl ruku a zachytil mě. Jeho dotek byl tak jemný a lehký, jako by mnou prošel, ale podařilo se mi udržet rovnováhu.

Ten anděl měl ženskou podobu a byl krásný a průzračný jako voda. Tato andělská bytost mi připomínala smaragdového motýla, který odráží zelenou, žlutou, modrou a červenou – všechny barvy, které se zrcadlí na řece nebo na jezeře. Viděla jsem, že její tělo splývá do řeky; její chodidla se prolínala s vodou – jako by byla její součástí. Jmenovala se „Duše vody.“ Byla jsem jejím zjevením nadšená. Když se dotkla mé ruky, měla jsem mokrou a teplou dlaň. Cítila jsem její lásku. Když po několika okamžicích ruku odtáhla, konečky prstů stáhla z mé ruky každickou kapku vody a zanechala ji suchou jak troud. Usmála jsem se na ni. V té chvíli jsem se rozpomněla, jak jsem

ji poprvé zahlédla, když jsem byla s tatínkem na rybách. Viděla jsem ji, jak se prohání ve vodě, někdy hodně rychle, jindy pomalu, ale bez ohledu na to, jak rychle se pohybovala, nikdy nebylo lehké ji pozorovat. Usmála jsem se, když jsem si vzpomněla na jedno zvláštní setkání.

Bylo mi asi šest a byli jsme celá rodina u moře. Pobíhala jsem sem a tam po mělčině podél břehu a přeskakovala jsem vlnky. Pak jsem uslyšela, že mě někdo volá jménem, zastavila jsem se, otočila a dívala se na moře. Ale neviděla jsem nic jiného než vodu a oblohu. Šla jsem dál, až mi byla voda do pasu, protože jsem pořád slyšela volat svoje jméno, ale ještě jsem nikoho neviděla. Protože mi tatínek vždycky nakazoval, že nesmím jít dál do vody, než aby mi sahala po pás, zastavila jsem se. Natáhla jsem ruce a jemně jsem se dotkla hladiny. Někdy mi vlny šplouchly do obličeje a jindy bylo moře úplně klidné. Pak jsem uviděla Duši vody, jak plave vedle mě; otočila se a plavala kolem dokola. To mě tak rozesmálo, že jsem málem spadla do vody, a ona mě lechtala, takže jsem se smála ještě víc. Její dotek byl jemný a hřejivý. Pamatuju se, jak na mě sestra Emer volala, čemu že se tolik směju. Potom najednou Duše vody zmizela a já jsem zamířila zpátky k pláži, kde čekal tatínek a Emer.

Usmála jsem se, když jsem si na to vzpomněla, a Duše vody se usmívala se mnou.

„Já už musím jít, Lorno,“ řekla a sklouzla z kamene do řeky. Chvilíčku jsem ji ještě pozorovala, než mi zmizela úplně. Byla jsem zklamaná, že mě opustila. Otočila jsem se a podívala jsem se na kámen vedle sebe. Nebyla na něm ani kapička vody ani známka jakékoli vlhkosti. Vypadalo to, jako by tam Duše vody ani nebyla.

Během let jsem se toho o Duši vody, nebo Andělu vody, dozvěděla víc. Ted' už vím, že Bůh ji propojil s vodou a že se vyskytuje všude, kde je nějaká voda. Pokaždé, když ji vidím, mám z toho velkou radost.

Existuje mnoho různých typů andělů a je toho tolik, oč bych se s vámi ráda podělila, ale nechci vás zahltit příliš velkým množstvím informací. Když jsem vám vyprávěla o tom, co se přihodilo v Metropolitním muzeu v New Yorku, zmínila jsem se o andělech národů. Dovolte, abych vám ted' o nich pověděla něco víc.

Jednou večer před několika lety v Johnstownu jsem ležela na pohovce a dívala se na zprávy v televizi. Dávali nějaký film o násilně potlačovaných protestních akcích, ukazovali po zuby ozbrojené vojáky a tanky, jak napadají neozbrojené lidi, kteří jenom nesli transparenty a provolávali hesla. Najednou se obraz rozostřil, hlas komentátora byl zkreslený a postupně slábl. Uprostřed televizní obrazovky se objevil anděl národa. Byla jsem otřesená, když jsem ho uviděla.

Andělé národů jsou velmi mocní a silní. Jsou mnohem silnější než andělé předků nebo andělé strážní. V jistém smyslu jsou zvláštním typem andělů předků, ale místo určité rodiny mají na starosti celý národ. Stojí na stráži na jeho státních hranicích a stejně jako andělé strážní nikdy neopustí národ, který mají na starosti. Anděly národů vidím jen tehdy, když jejich národu hrozí něco vážného.

Zírala jsem zděšeně na obrazovku televizoru, kde se zjevil anděl národa. Popravdě řečeno, andělé mi neprozradili, který národ tento anděl střežil ani v kterém státě k těm nepokojům došlo. Měl na sobě

těžké brnění, jako by se chystal do války, podobně jako všichni andělé národů, které jsem zatím viděla. Brnění bylo solidní a těžké; připadalo mi, že ho snad nic nemůže prorazit, a nepronikla by jím snad ani atomová puma. Na pancíři byly kovové pláty různých tvarů, jimiž bylo brnění ještě vyztuženo.

Anděl národa se ke mně na obrazovce televizoru přiblížil, takže jsem ho viděla zřetelněji. Měl na hlavě helmici, která mu chránila lebku, ale obličej nechávala odkrytý. Výraz anděla byl panovačný, až naháněl hrůzu. Obličej měl kulatý a zářivý, ale neviděla jsem barvu jeho očí.

Slyšela jsem zavolat své jméno hlubokým, avšak jasným hlasem. Nadskočila jsem. Lekla jsem se, když mě oslovil jménem, a ještě víc mě to znepokojilo. Vycítila jsem ze strany anděla silný cit – velkou starost o zemi, kterou střeží. Bylo mi jasné, že miluje její lid a cítí hluboké znepokojení nad tím, co se v té zemi právě odehrává. Promluvil – a znělo to, jako by každé slovo vyslovoval zvlášť. Požádal mě, abych se pomodlila k Bohu jeho jménem za ten národ. Potom zmizel.

Kdykoli vidím anděla nějakého národa, vždycky mě to vyděsí a znervózní, protože pak mám pocit, jako bych se spirituálně spojila s jeho národem a vnímám bolest pramenící z toho, co se tam odehrává – emocionálně, fyzicky i duchovně. Slyším nářek nějaké matky, vnímám její zoufalství, strach lidí, na něž se střílí, fyzickou bolest někoho raněného. Mohla bych slyšet lidský smích stejně jako cítit slzy, jenže kdykoli se mi zjeví anděl národa, vždycky to bohužel znamená víc slz než smíchu.

Anděl Michael mi vyprávěl, že andělé národů se snaží ze všech sil, aby pomáhali lidem, zejména jejich vůdcům, při řešení problémů mírovou cestou. Pracují

ve všech oblastech - ať jde o pracovní příležitosti, vzdělání, životní prostředí nebo medicínu. V každé zemi usilují o vytvoření takových podmínek, aby lidé mohli žít svobodně a podle práva, aby je nesužovala bída a jejich děti mohly být dětmi, aby každý mohl vyznávat víru podle svého. Andělé národů se snaží zajistit, aby si lidé zvolili takové čelné představitele, kterým budou ležet na srdci zájmy lidu. Někdy anděly vidím, jak se snaží o změnu - usilují o to, aby se vojáci nebo teroristé stáhli nebo aby mezinárodní monopoly přestaly vykořisťovat nějakou zemi. Zdá se mi, že každý anděl národa je v ustavičné bitvě, jak se snaží dát věcem a událostem správný směr, aby všechno probíhalo, jak má. Někdy také dodává lidem odvalu k boji, když jiné řešení nezbyvá.

Anděly národů vždycky poznám - všichni jsou si vzhledem podobní, všichni vypadají velice mocně a nosí těžké brnění. Ale každé je trochu jiné, liší se tvarem vyztužovacích plátů a andělé se také liší podobně jako lidé, takže mi nedělá potíže rozeznat jednoho od druhého. Mnoho z těchto andělů národů je tady od počátku času, ale některé Bůh ustanovil teprve nedávno. Úplně nechápu, podle čeho se Bůh rozhoduje, že určitá skupina lidí nebo území potřebuje anděla národa.

Někdy, když slyším něco ve zprávách, se stane, že mi některý anděl pošeptá, že lidé dělají to, oč je anděl národa požádal - že hrají svou roli, třeba že se vzbouřili a dožadují se spravedlnosti. To pak cítím velikou radost a prosím anděla národa, aby dál lidi inspiroval, aby jim dodával kuráž ke změně věcí k lepšímu v jejich zemi i na celém světě.

Každá země pochopitelně ovlivňuje další. Anděl Michael mi vysvětlil, že když jedna země udělá něco

správného, je větší šance, že další budou následovat jejího příkladu. Proto jsou všichni andělé národů v neustálém vzájemném kontaktu. Pracují společně, i když mají zakázáno vzdálit se od svěřeného národa. Lid každé země a jeden každý z nás může pomoci jenom tím, že prostě požádá anděly o pomoc.

Ďáblovi pomocníci

Jednou v sobotu jsme s Megan byly v Kilkenny. Bylo tam rušno, všude plno lidí. Megan se dívala po nových džínsech a nikam jsme nespěchaly, jenom jsme si v klidu užívaly nakupování. Ale o něco později, když jsme stály u semaforu na přechodu, jsem najednou utrpěla děsný šok. Na druhé straně ulice ve skupině lidí, která čekala na přechod, jsem uviděla jednoho z těch, kterým říkám lidští pomocníci ďábla. Díval se přímo na mě. Byl to vytáhlý chlapec asi šestnáctiletý. Protlačil se mezi lidmi a choval se tak, jako by si přál, abych si ho všimla, chtěl, abych viděla, jak je silný a že ze mne nemá nejmenší strach. Oči měl úplně studené. Byly hrozně nápadné. Na tu vzdálenost bych je vlastně neměla zřetelně vidět – ale viděla jsem je.

Ďáblovi pomocníci mě děsí. Vídala jsem je v Irsku a teď, když cestuju do zahraničí, vídám je jinde taky. Když některého zahlédnu, mám pocit, že mě terorizuje. Jako by všichni věděli, že dokážu vidět jejich zlobu. Nevím, co ďáblovi pomocníci vidí ve mně, ale z jejich chování je zřejmé, že stojí o mou pozornost, že si mě v jistém smyslu berou za cíl. Nebýt těch stovek andělů, kteří mě pokaždé obklopí, když se některý pomocník objeví, bála bych se o vlastní bezpečnost. Víím, že kdyby nastal pro ně správný čas, dokázali by bez nejmenšího zaváhání kohokoli zabít. Nahánějí mi

hrůzu, protože vědí, že to o nich vím, a přesto se nesnaží skrývat.

Jeden z charakteristických rysů, podle kterého je poznám, jsou jejich oči. Kdykoli vidím ďáblova pomocníka, jeho oči se změňí a jsou najednou ledově pronikavé.

I tito lidé mají anděly strážné. Strážného anděla má každý. Ale zdá se, jako by se ďábel – nebo satan – takového člověka zmocnil a drtil jeho duši. Víím, že někteří lidé v existenci satana nechtějí uvěřit. Ale můžu vás ujistit, že satan opravdu existuje: už jsem se s ním setkala, seznámil mě s ním Bůh. Pak to vypadá tak, jako by duše toho člověka byla zmrazená a on nedokázal naslouchat svému andělovi strážnému nebo mu odpovídat. Ale nevěřím, že tihle lidé ztratili svobodnou vůli. Ještě pořád mají možnost obrátit se k dobrému. Bůh i andělé jim poskytují šance ke změně, ale satan dělá všechno pro to, aby se jim líbilo zůstat takoví, jací jsou. Satan se také přičiňuje, aby měli všechno, co v životě potřebují. Mnoho těchto lidí se navenek může jevit jako lidé dobří, bystří a inteligentní. Někteří mají nebo získají ve světě významné mocenská postavení a mohou působit svým vlivem na všechny sféry – politickou, akademickou, obchodní, vzdělávací, zábavní i náboženskou. To jsou ďáblovi žoldáci.

Dosud jsem neviděla představitele žádného státu, který by měl ty ledové oči. A doufám, že nikdy neuvidím. Modlím se, aby jich nebylo příliš mnoho, ale vzhledem k tomu, kolik jsem jich už viděla, mám strach, že je jich docela dost, a hlavně že jsem neviděla stejný počet zářících dětí. Ať si to uvědomujeme nebo ne, všichni jsme Boží vojáci. Jeden každý z nás má sehrát důležitou roli při obraně našeho

světa proti zlu. Každý se musí zapojit v tom, jak žije. Protože záleží na všem, co děláme. I z nepatrných věcí rostou ty velké. Každý se musíme mít na pozoru, abychom nepodlehli satanovu pokušení třeba jen ve zdánlivých maličkostech. Pokaždé, když podlehneme, satana tím podpoříme a posílíme – zase zvítězil.

Způsoby obrany můžou být úplně prosté. Stačí, když o nikom nebudeme říkat nic nepěkného, když se rozhodneme podpořit někoho, koho druzí odstrkují, když nebudeme – třeba jen v duchu – nikoho odsuzovat, když budeme mít trpělivost s rodinnými příslušníky nebo spolupracovníky. Mnoho lidí souhlasí s tím, co říkají druzí, i když je jim to třeba proti srsti. Jestliže se nahlas neozveme proti něčemu, co se může zdát triviální, ve skutečnosti podporujeme ďábla.

Zvláště dospívající by se měli mít na pozoru, aby nepodlehli a nepřidali se k někomu, kdo se druhým posmívá nebo je šikanuje. Dnes je toho ve školách plno. Přestože to mnohým z vás bude připadat neuvěřitelné, satan se narodil na světě jako lidská bytost. Možná žije, možná je naživu právě dneska. To mi Michael vyprávěl, když mi bylo asi dvanáct a povídali jsme si o dobru a o zlu. Michael tenkrát v tom rozhovoru nepoužil slovo „Antikrist“. Já jsem takové slovo tehdy neznala. Slyšela jsem, že ho někteří lidé používají, když popisují satana, který se narodil jako člověk, ale tohle slovo andělé nikdy neříkají. Hovoří o satanovi nebo ďáblovi. Před nějakými čtyřiceti nebo ještě více lety mi Michael řekl, že se satanovi podařilo narodit v lidském těle, ale že je víc než pravděpodobné, že zemře jako kojeneček. Andělé mi ale řekli, že se bude rodit znovu a znovu, dokud se mu jednou nepovede vyrůst v dospělého. Bude následovat cyklus znovuzrození, dokud se Antikristovi nepodaří dospět. Toto dítě, které směřuje k dospělosti, se mi už

ukázalo. Narodilo se někde ve světě mimo Ameriku, ale v určité životní fázi se do Ameriky přestěhuje – jenom nevím, v které. Z toho, co mi andělé řekli, jsem získala dojem, že to bude dlouhý proces, ale jak dlouhý, to jsem se nedozvěděla. Ani mi neřekli, jestli je satan momentálně naživu, nebo mezi dvěma zrozeními.

Bůh satana stvořil jako anděla a dal mu víc moci a síly než kterémukoli jinému andělu bez výjimky. Satan se vzbouřil a snažil se Boha svrhnout, protože si myslel, že je lepší než on. Někteří andělé se k němu přidali. O těchto andělech se nerada i jen zmiňuju a udělám všechno pro to, abych se na ně nemusela obracet nebo o nich jen mluvit.

Na rozdíl od jiných andělů a archandělů má satan možnost volby. Bůh satanovi dal svobodnou vůli. Bůh si nepřeje zničit nic, co stvořil. Stále pracuje a doufá, že se satan k němu vrátí. Víím, že si teď nejeden z vás pomyslí, že se v tomhle případě Bůh mýlí a že už dávno měl satana smést. Ale andělé mi opakují, že to je mimo lidské chápání, že ve skutečnosti toho vííme tak málo, že Bohu nikdy nedokážeme plně porozumět. Ujišťují mě, že po smrti toho pochopíme mnohem víc. Když se mi ukazuje podoba Antikrista – dospělého satana v lidské podobě – vždycky se modlím k Bohu a jeho andělům a prosím: „Ať k tomu nedojde za mého života.“ Nechci tady být, až se ujme vlády. Ale anděl Michael mi říká, že se sem vrátím, a z toho, co mi vyprávěl, víím, že v tomto nebo v některém dalším životě tady budu, až bude satan u moci.

Možná se nám nepodaří zabránit Antikristovi, aby se narodil a dosáhl dospělosti, ale můžeme zmenšit pohromu, kterou by dokázal způsobit. I dnes se odehrává nesmírná bitva mezi dobrem a zlem, a jak už

jsem řekla, všichni jsme vojáci v této bitvě a každým životním rozhodnutím hrajeme svou roli. Mnozí z nás si myslí, že tu bitvu mezi dobrem a zlem svádějí jenom světoví vůdcové, jenom ti, kteří jsou u moci. Myslíme si, že to můžeme nechat na nich a my se budeme klidně zabývat jenom svými všedními věcmi. Jenže to nestačí – všichni bychom se měli víc zaměřit na to, abychom se ve všem, co děláme, přikláněli na stranu dobra. Máme moc podstatně snížit dopad satanovy činnosti. Máme schopnost ho zničit, a jestliže budeme nadále duchovně růst, nebude pro nás problém ho porazit. Mám-li být upřímná, nebojím se ani tolik satana – spíš mi dělá starost, jestli my dokážeme sehrát svou úlohu.

Bůh si přeje, abychom byli šťastní. Ukázal mi několik velmi pozitivních budoucností. Zamýšlený vývoj člověka má dospět do stadia, kdy tělo a duše budou sjednocené a z lidí se stanou dokonalé spirituální bytosti, které již nebudou trpět nemocemi těla ani umírat.

Antikrist se bude snažit tento vývoj zastavit. Bude se tvářit, že nám dává „všechno“. Bude se snažit nás oklamat, abychom si mysleli, že dělá ze světa lepší místo. Jenže to není pravda! My lidé se necháme velmi snadno obelstít, a jestliže satanovi dovolíme, aby nad námi získal více moci, zaslepí nás vůči skutečnosti, že člověk je víc, mnohem víc než jen tělo a mozek. Vymaže z našeho vědomí, že máme také duši. Přinutí nás zapomenout, že jsme ve skutečnosti Božími dětmi a jsme s Bohem přímo spojeni prostřednictvím duše – že naše duše je nesmrtelná a nikdy nezemře.

Všichni musíme hrát svou roli

Dokud nevyšla kniha Andělé v mých vlasech, jen málo lidí vědělo, že vídám anděly a co mi andělé vyprávějí. Po pravdě je toho ještě hodně, co mi andělé nedovolili zveřejnit. V letech po vyjití jsem se teprve setkala s lidmi, s nimiž jsem mohla diskutovat o tom, co vidím a slyším, a to je pro mě fascinující. Neustále mě překvapuje, na co se mě lidé ptají. Také pořád dostávám otázky, na které neumím odpovědět, takže se musím ptát Michaela a zvláště Hosuse, aby mi s nimi pomohli. Někdy odpověď dostanu, jindy ne, ale moje vědomosti a porozumění pořád rostou.

Jedna z věcí, na niž se mě lidé často ptají, je budoucnost lidstva. Musím tady vysvětlit, že andělé mi neukazují jen jednu budoucnost. Vidím celou řadu budoucností, ale která skutečně nastane, závisí na tom, k jakým rozhodnutím lidstvo dospěje. O některých možných budoucnostech jsem vám v téhle knize už něco pověděla – třeba o tom návštěvníkovi z budoucnosti. V jiné budoucnosti, která se mi ukázala, budou děti velmi vzácné a cenné, bude se jich rodit čím dál méně, protože ženy se nebudou moct stát matkami. Tohle už se začíná dít. V dalším období bude světová populace ještě nějaký čas růst a pak se začne počet lidí snižovat. Dopustíme se nějakých omylů a

vydáme se do slepých uliček, než se zase vrátíme na správnou cestu. To ještě není tak zlé. Také se mi ukázaly děti z budoucnosti, které budou opravdovými dětmi, plnými zázraků - takovými, jaké nejsou v současnosti ani nebyly v minulosti. Možná si to dnes neuvědomujeme, ale s dětmi zacházíme ohavně. Když se budou děti z budoucnosti učit v hodinách dějepisu o dětech za naší doby, budou plakat. Budou smutné, že děti minulosti nepoznaly skutečnou radost a zábavu. Nebudou k tomu potřebovat žádné složité hračky ani techniku. Opravdovou radost a potěšení budou mít z okolního světa. Podívají se na stéblo trávy nebo nějakého broučka a uvidí toho mnohem víc než dnešní děti. Jejich život bude úplně jiný. Bude je fascinovat samotný život, příroda a všechno, co budou mít kolem sebe. A budou se rády učit.

Viděla jsem, že jestliže se vydáme správnou cestou, státy budou žít pod jedním deštníkem, ale každý stát si podrží svou jedinečnost i své tradice. Společně se bude postupovat jedinečně v případě celosvětových otázek. I když budeme pod jedním deštníkem, stále budeme mít svobodu. O tuto příznivou budoucnost usilujeme, ale děsí mě, že současně směřujeme ke špatné v důsledku špatných rozhodnutí, která vznikají pod vlivem satana. Ten chce dostat celý svět pod svou nadvládu, v níž by nebyly žádné národní tradice, žádná individualita ani svoboda. Modlím se, aby k tomu nedošlo, ale zdá se mi, jako by ta horší možnost získávala převahu.

Jsou i ohromné známky naděje. Věřím, že stále více lidí si začíná být vědomo své spirituální části, a to je právě Boží záměr. Čím více si jí budeme vědomi, tím lépe pochopíme, že máme schopnosti, o kterých jsme neměli tušení, a naučíme se je využívat. Tyto dary jsme nedostali, abychom vydělali spoustu peněz nebo

hromadili materiální věci. Tato požehnání jsme obdrželi, abychom pomohli všem nést ovoce. Proto jsme je dostali, aby všichni kolem nás byli šťastnější, zdravější a spirituálněji. Můžeme například více rozvinout telepatii. Nemusíme nutně mít telepatické schopnosti ve vztahu ke každému, ale například matka bude schopná navázat telepatické spojení s dítětem ve škole a bude vědět, když je dítě rozrušené nebo má nějakou potíž. To se vlastně už stává. U mnoha lidí se rozvíjí telepatie, jsou mnohem intuitivnější. Zvláště je to patrné u mladých lidí. Zním i podnikatele, kteří si všimli, že někteří mladí muži a ženy, kteří pro ně pracují, mají silnější intuici. Když oni jim něco doporučí – ačkoliv se to v té chvíli může zdát nesmyslné –, často se ukáže, že měli pravdu. Pokud nadřazený tyto mladé lidi oceňuje a podporuje, sám se stává otevřenějším a intuitivnějším. Tento dar jsme obdrželi, aby nám pomáhal v každodenním životě. Často se setkávám s lidmi, kteří si myslí, že by měli svou rostoucí intuici využít, opustit svůj normální, všední život a stát se jasnovidcem nebo léčitelem. Ale tyto dary dostáváme od Boha proto, abychom je využili v běžném životě na pomoc sobě, svým rodinám i všem v našem okolí k plně prožívanému životu.

Děti se budou ve škole učit, jak využívat spirituální schopnosti. Bude to součást normální výuky. Všechny děti se naučí základy a jednotlivé děti se pak můžou specializovat na určitou schopnost. Například dítě, které se zajímá o rostliny, rozvine schopnosti užitečné pro pěstování a stane se zahradníkem. Podobně dítě, které má rádo zvířata, si může rozvinout speciální schopnosti práce se zvířaty a využít je jako veterinář. Také porostou lidské schopnosti v léčitelství a medicíně. Lékaři možná budou ještě operovat, ale bez použití skalpelů a přístrojů. Ačkoli se medicína změní, bude se muset přidržovat některých starých metod.

Rozdíl bude v tom, že mezi lékaři a léčiteli nebude žádný rozkol. V budoucnosti se různí jedinci začnou vzdělávat a specializovat se na různé části těla. Někteří budou léčit choroby přemísťováním energie nebo jejím odstraňováním, aniž se pacienta dotknou. Někteří už teď pracují s energií, která napomáhá léčení, ale to není nic ve srovnání s tím, co lidstvo dokáže v budoucnosti. Já sama jsem se setkala s některými léčiteli, kteří dělají moc dobrou práci. Vlastně znám hodně dobrých léčitelů. Ale někteří nemají dost schopností, jiní – a je jich dost – zase nejsou dostatečně spirituálně otevření, nebo se léčitelství nevěnují z pravých pohnutek. Viděla jsem stříbrnou mísu plnou nějaké tekutiny průzračné jako voda, jenomže hustší. Někteří lékaři ji budou používat. Viděla jsem, že si v ní máčejí prsty. Nevím přesně proč.

Možná ta látka napomáhá hojení, nebo je snad určená k očištění po léčení?

Vědci můžou využívat tyto schopnosti, které se vyvíjejí, k tomu, aby svět zlepšili. A jako vždycky to od lidí vyžaduje správná rozhodnutí. Rozhodnout se využívat tyto dary pozitivně, ne negativně, z chamtivosti nebo touhy ovládat.

Bůh si přeje, aby jeho pozemské děti byly šťastné. Chce pro své děti to, co chtějí pro své děti všichni rodiče. Ani si neuvědomujeme, že Bůh dělá všechno pro to, abychom byli spokojení. Jediná nedokonalá věc, kterou jsme od něho dostali, je naše tělo. Tělu je předurčeno, aby se narodilo a zemřelo, alespoň prozatím. Duše žije věčně.

V jednom budoucím scénáři jsem viděla, že se vyvineme natolik, že každý bude po fyzické stránce dokonalý. Naše těla nikdy neonemocní a nebudou trpět opotřebováním. To neznamená, že život před nás

nebude klást úkoly. Stále bude spousta náročných úkolů a zkoušek, ale budou jiné než ty, s nimiž se utkáme dnes.

Pamatuju se, že se mi jednou ukázala skupina dětí z budoucnosti. Stály u cesty, najednou zmizely a objevily se někde úplně jinde. Dokázaly se takhle přemístit. Také jsem viděla dítě, které šlo přes řeku. Nemuselo jít po mostě. Vypadalo to, jako by se nad vodou vznášelo.

Vím, že Bůh chce, aby lidé v budoucnosti mohli vidět anděly. Pro mě to bylo vždycky úplně normální. Když smím nahlédnout do budoucnosti, kterou vybral Bůh, vidím, že andělé jsou částí rodiny. Děti budou v budoucnosti považovat svého anděla strážného za kamaráda, za stálého společníka. Kdybychom byli v téhle budoucnosti rodiči, vůbec by nás nepřekvapilo, kdybychom slyšeli, že se naše dítě baví s andělem strážným. Také uvidíme anděly strážné jiných lidí. V této budoucnosti nás anděl strážný nebude muset tolik vést.

Každému pořád opakuju, že všichni musíme sehrát svou roli, abychom pomohli vybudovat takovou budoucnost, jako pro nás Bůh zamýšlí. Vím, že to není lehké. Pro mě to rozhodně lehké nebylo.

Na jednu stranu jsem plná radosti a vzrušení z toho, že plním svou roli. Z toho, co je mi umožněno vidět, čerpám nesmírné potěšení. Nikdy nepřestanu žasnout nad tím, co všechno se mi ukazuje. Dosud nevím, proč mi Bůh dovolil, abych viděla anděly a mohla s nimi tak snadno komunikovat. Nemyslím si, že bych byla lepší než jiní lidé, a ačkoli se Boha pořád ptám: „Proč zrovna já?“, nikdy jsem nedostala jinou odpověď než: „A proč ne ty?“

Na druhou stranu je mi někdy hodně zatěžko svou roli zvládat. Cítím se osamělá, protože je toho ještě hodně, co nesmím nikomu říct, alespoň prozatím.

V mnoha ohledech mi každý den připadá jako zápas. Na lidské úrovni mě děsí moje role, která znamená hovořit a psát o tom, co jsem viděla a co mi Bůh a andělé sdělili. Teď už se nebojím tolik jako ze začátku, že se mi lidé vysmějí a budou mě zesměšňovat, ale ještě se vyděším, když se do mě někdo agresivně pustí. Někdy mám pocit, že Bůh nemá kolem mne dost lidských ochránců.

Pořád jsem ještě nervózní, když se mám postavit a hovořit k posluchačům. Pro mě je velmi důležité, abych mluvila jen pravdu a hovořila jen o tom, co jsem viděla nebo slyšela. Někdy se to lidem nelíbí, ale já můžu skutečně mluvit jen o tom, co jsem viděla a slyšela.

Setkávám se s lidmi ráda, ale když se musím setkat s příliš mnoha lidmi, fyzicky i emocionálně mě to vyčerpává. Dávám se úplně celá – tělem i duší – každému člověku, s nímž hovořím a za něhož prosím Boha a anděly. Nevím, kde se v mém těle bere síla, abych to vůbec vydržela, když například některá autogramiáda trvá víc než šest hodin. Přesto díky milosti Boží a pomoci jeho andělů, o vřelosti lidí nemluvě – vždyť někteří stojí ve frontě kolik hodin, jen aby se mnou promluvili –, a taky díky šálkům čaje nějak vydržím fungovat.

Nároky, které to všechno nyní klade na můj čas, jsou obrovské. Vždycky se vyskytnou nějakí novináři z různých koutů světa, s nimiž musím mluvit, vždycky nějaké akce, kterých se musím zúčastnit. Pak jsou tu knihy a články, které musím napsat. Dělán si starost, jak mám všechny ty povinnosti zastat a ještě věnovat rodině tolik času, kolik si přeju. Najít si čas sama pro

sebe je čím dál těžší. Také mě trápí, že jednotlivě se můžu vidět jenom s několika málo lidmi, zejména když je někdo v nemocnici nebo má nějaké trápení. Ale andělé mi opakují, že mým úkolem je nyní oslovit širší veřejnost. Jenže jsem bohužel na všechno sama a moje tělo nedokáže podávat výkony čtyřicet hodin den co den. Kéž by to bylo možné.

I když vám někdy život přijde těžký, pokud nasloucháte Bohu a jeho andělům a prosíte je o pomoc, nějaká pomoc – jak od andělů, tak od lidí – se určitě dostaví. Jen se podívejte na mne. Je to zázrak, že s mým nedostatkem vzdělání a nadání dokážu tohle všechno. V mém životě se objevilo tolik lidí, kteří mi pomohli – s některými jsem vás seznámila v této knize –, ale je jich mnohem víc, a přitom s většinou jsem se vůbec nesetkala a patrně ani nesetkám. Lidé ze všech vrstev a z celého světa mi nabídli pomoc. Víím, že někteří se vystavují riziku, když veřejně prohlásí, že věří tomu, co vídám a o čem jsem napsala.

Občas všechny moje obavy a starosti přehluší nesmírná radost, když se mi třebas jenom jeden člověk svěří s tím, že vědomí, že má anděla strážného, zcela změnilo jeho život. Pociťuju úžas a vděčnost, když mi někdo řekne, že poselství, které na přání andělů šířím, mu vrátilo naději.

Včera jsem si udělala malou přestávku v psaní. Na dublinské ulici ke mně přistoupil jeden starší muž, kterého jsem neznala, vzal mě za obě ruce, podíval se mi do očí a řekl: „Lorno, děkuji vám za všechno, co jste napsala.“ Pociťovala jsem nesmírnou radost, i když byla trochu zkalena studem a rozpaky. Stále mě uvádí v úžas, že dokážu tolik změnit něčí život. Jsou to právě takovéto krátké okamžiky, které mi dodávají odvahu a

energii pokračovat v tom, o co mě Bůh a andělé požádali.

Sice se mi ukázalo mnoho věcí z budoucnosti, ale spatřit vlastní budoucnost mi není dovoleno. Bůh rozhodl, že teď je čas k psaní. Jsem šťastná, že můžu plnit svou roli – stejně jako mnozí jiní – tím, že se snažím, aby svět byl lepší a abychom se přiblížili té úžasné budoucnosti, kterou Bůh pro nás chystá. Budoucnosti, kdy všichni budeme spirituálně otevřenější, kdy se tělo a duše prolne, aby vytvořily jednotu, a kdy naše tělo bude dokonalé, nikdy neonemocní a nezemře.

Abychom vytvořili tuto budoucnost, kterou má Bůh na mysli a chce nás jí obdařit, musíme všichni sehrát svou roli.

Modlitba k andělům léčitelům

V knize Andělé v mých vlasech vyprávím o tom, jak mi jednou večer archanděl Michael předal tuto modlitbu, a já ji od té doby rozdávám lidem, kteří mě přijdou požádat o pomoc. Všichni andělé mají schopnost napomáhat uzdravování, ale existuje zvláštní skupina andělů, které říkám „andělé léčitelé“, a ty povolává anděl strážný, kdykoli je zapotřebí jejich přispění. Andělů léčitelů jsou doslova miliony a Bůh je neustále posílá na zem. Nám stačí jen požádat o jejich pomoc.

Musíme mít stále na paměti, že k uzdravení dojde v takové podobě, jakou Bůh pro nás považuje za nejvhodnější. Někdy nemusíme poznat, že k uzdravení došlo, nebo to může být uzdravení jiného druhu, než o jaké jsme žádali – může se odehrát spíš v rovině emocionální nebo spirituální než fyzické. Musíme si uzdravování pozorně všímat, a tedy si uvědomit, že k němu došlo. Někdy nám uzdravení může připadat zanedbatelné: třeba někdo, kdo dlouho trpěl depresí, se usměje nebo zasměje; možná někdo, kdo trpěl velkými bolestmi, se náhle cítí lépe; nebo třeba matka, která žije ve stresu a nezvládá každodenní situace, najednou cítí klid a radost.

Mnoho lidí mi vyprávělo, jak jim andělé léčitelé díky této modlitbě pomohli. V průběhu let jsem slyšela množství příběhů od lidí, kteří uvěřili, že jim nebo jejich blízkým tato modlitba pomohla. Mnoho lidí mi také řeklo, že si tuto modlitbu napsali a nosí ji stále s sebou, nebo ji někomu dali.

Modlitba tvých andělů léčitelů,

kteřou ti přináší od Boha Michael, tvůj archanděl.

Vylijte svou léčivou moc, anděle,

rytířstvo nebeské, na mne

i na ty, které miluji.

Nechť na sobě ucítím paprsek

tvých andělů léčitelů

a světlo tvých uzdravujících rukou.

*Necht' započne tvé uzdravování,
tak, jak Bůh dá,
Amen.*

Poděkování

Když jsem byla ještě malá, andělé mi řekli, že se stanu autorkou bestsellerů a budu šířit Boží a andělské poselství po světě. Vždycky jsem se jim smála a říkala, že je to moc nepravděpodobné, když stěží umím číst a psát, ale oni mě pokaždé ujistili, že mi „bude poslána pomoc“. Ta pomoc se objevila v podobě Jean Callananové a s jejím přispěním a podporou se uskutečňuje to, co andělé předpověděli. Dennodenně vzdávám za Jean díky Bohu i andělům, protože bez její profesionality, péle, kreativity a schopnosti navázat spojení s lidmi po celém světě bych nikdy nedokázala to, co jsem udělala. Také jí děkuji za její milou povahu, trpělivost – kterou někdy těžce zkouším – a za přátelství.

Mám radost, že mi Bůh a andělé přivedli do života Marka Bootha – nejen proto, že je mým nakladatelem, ale že se stal i přítelem. Mark mě neustále zasypává dotazy: existuje totiž mnoho věcí, o nichž předpokládám, že je lidé znají, ale Mark mě nikdy nepropustí, dokud mu neposkytnu úplné vysvětlení. A neustále mi klade otázky jdoucí až na dřeň – i takové, jaké by mě nikdy nenapadly – a to mám ráda. Markova hluboká a trvalá zvědavost, zájem i nadšení prohloubily a významně zlepšily nejen jeden aspekt této knihy. Od té doby, co jsem začala o svých zážitcích veřejně mluvit, mě Mark neustále podporoval a za to jsem mu hluboce vděčná.

Mé díky patří Charlottě Haycockové za její neutuchající podporu – její výkonnost a trpělivost i za náročných podmínek přináší radost ze spolupráce.

Dále děkuji ostatním členům týmu nakladatelství Coronet a Hodder & Stoughton, které už pomalu, ale jistě začínám znát. Jejich nadšení a profesionalita na mě udělaly velký dojem a těším se, že je v budoucnosti poznám lépe. Zejména děkuji Kerry Hoodové, Lucy Haleové a jejich oddělení odbytu a také výbornému týmu z nakladatelství Hachette Ireland. Rovněž chci poděkovat Alici Wrightové, která navrhla krásnou obálku. Celá řada lidí naslouchala svým andělům a sehrála roli při předávání poselství, o jehož šíření mě požádali andělé a Bůh. Mám-li být upřímná, lidí, které bych měla jmenovat, je až příliš mnoho – a někteří z nich sehráli svou roli, aniž jsem o tom věděla. Musím však poděkovat Eoinu MacHaleovi, který vytvořil mou webovou stránku a stará se o ni a který sehrál klíčovou roli ve vytváření různých videí; Jennifer Hill Robenaltové, která pomohla knihu uvést na americký trh; Stefanii Diazové z kanceláře Sanford J. Greenburger Associates v New Yorku, která odvedla skvělou práci ve věci mezinárodních práv; Stephenu Mallaghanovi, který se stal mým i andělským vyslancem. Mé díky náležejí i Paulu Wallaceovi, Finole Brutonové, Mags Cartyové a Suzy Buttonové.

Také musím poděkovat tisícům čtenářů, kteří šířili ústně andělské poselství naděje. Setkala jsem se jenom s nepatrným zlomkem jejich množství, ale denně se modlím za všechny, kteří naslouchají svým andělům a hrají svou roli.

Poslední tři roky byly pro mne v mnoha ohledech hektické a velmi náročné. Bez významné podpory přátel, kteří se sice přímo nepodíleli na vzniku knihy, ale usnadňovali a zpříjemňovali mi život, by byly mnohem obtížnější. Proto chci poděkovat Brianovi Kellymu za jeho přátelství a podporu, Catherine a Johnovi Kerriganovým, Johnovi Cartymu, Michaelovi a

Angele Lennonovým, Manolu Linkovi a Sally Whiteové. Děkuji rodině Mallaghanových za jejich laskavost, přátelství a srdečnou pohostinnost, kterou poskytli jak mně, tak mé dceři. Také děkuji svému zeti Brendanu Mackeyovi, který mě dokáže rozveselit a moc mi pomohl, a partnerce svého syna, Shereen O'Malleyové za její lásku a podporu.

Dále chci poděkovat Kathleen Deniffové, její dceři Catherine a celé jejich rodině za veškerou laskavost, kterou mi projevovali.

Při četbě této knihy jste se dozvěděli, že mám dospívající dceru. Nic z toho, co jsem udělala, bych nedokázala bez pomoci starších dětí. Moje nejstarší dcera se chová k té nejmladší jako druhá matka a oba synové se ze všech sil snaží zaplnit mezeru, kterou po sobě zanechal jejich otec. Jsem za jejich podporu hluboce vděčná. Také děkuji všem svým dětem za jejich kamarádské chování i za to, že mi poskytují tolik lásky. A jsem nadšená a dojatá příchodem prvního vnoučete do naší rodiny.

Mé díky patří nejmladší dceři. Obdivuji ji za to, jak se naučila snášet mé časté pobyty mimo domov i to, že často pracuji za zavřenými dveřmi. Víím, jak je to pro ni těžké a že se jí po mně vždycky hrozně stýská, kdykoli musím odjet. Mně se po ní také stýská – je mi nesmírně drahá.

*Chcete-li zjistit další podrobnosti o Lorně Byrneové,
navštivte její webovou stránku
www.lornabyrne.com.*

*Zde můžete připojit svá přání a modlitby k Lorninu
modlitebnímu svitku.*

*Před mnoha lety mi andělé předali modlitební svitek. Řekli mi, že
jej při modlitbě mám držet v ruce a oni se připojí k mým modlitbám
za vše, co v něm je obsaženo.*

*Kdykoli jsem v meditativním stavu modlitby, držím v ruce tento
spirituální svitek se všemi jmény a prosbami a předávám jej Bohu.*

*Vyzývám vás, abyste se mi svěřili se svými myšlenkami, radostmi i
obavami, a já je do modlitebního svitku přidám.*

*Nebudu schopná jednotlivě odpovídat na vaše příspěvky, ale
ujišťuju vás, že budou zařazeny do modlitebního svitku i do mých a
andělských modliteb. Přirozeně zdarma a přísně důvěrně.*

LORNA

- *Přihlaste se k odběru čtvrtletního Lornina
informačního věstníku.*
- *Tam si přečtete více o tom, co Lorně sdělili andělé.*
- *Najdete tam informace, kde bude Lorna přednášet a
podpisovat své knihy.*

- *Můžete zhlédnout videa a přečíst si rozhovory, které Lorna poskytla.*

Deset procent autorského honoráře z prodeje této knihy jde na dobročinné účely. Podrobnosti o příjemcích najdete na www.lornabyrne.com

Obsah

<i>Tajemství vašeho anděla strážného.....</i>	<i>4</i>
<i>1. kapitola Moji přátelé, společníci a učitelé.....</i>	<i>23</i>
<i>2. kapitola Eliášovo proroctví se naplňuje</i>	<i>28</i>
<i>3. kapitola Kvílivý nářek.....</i>	<i>34</i>
<i>4. kapitola Laskavost andělů.....</i>	<i>43</i>
<i>5. kapitola Rozhoduji se přestěhovat.....</i>	<i>51</i>
<i>6. kapitola Boží knihovna</i>	<i>55</i>
<i>7. kapitola Životodárný déšť</i>	<i>66</i>
<i>8. kapitola Andělská chodidla mi svítí na cestu . .</i>	<i>78</i>
<i>9. kapitola Vánoce ve stodole</i>	<i>91</i>
<i>10. kapitola Přítomnost u jesliček</i>	<i>96</i>
<i>11. kapitola Megan jde k prvnímu přijímání</i>	<i>102</i>
<i>12. kapitola Rozdmýchání jiskřičky naděje.....</i>	<i>108</i>
<i>13. kapitola Nečekaná podívaná</i>	<i>116</i>
<i>14. kapitola Setkání se dvěma duchy</i>	<i>120</i>
<i>15. kapitola Zpátky v čase</i>	<i>125</i>

16. kapitola Cesta průchodem	132
17. kapitola Byla jsem jejich strážkyní.....	137
18. kapitola Pokračování tragédie	147
19. kapitola Vyprávím Joeovi a tatínkovi o duších	152
20. kapitola Domácí mše.....	157
21. kapitola Poslední cesta	162
22. kapitola Pomocnice	171
23. kapitola Nalézám Marka	178
24. kapitola Úzké schodiště k nebesům.....	188
25. kapitola Američtí andělé volitelé	194
26. kapitola Andělé slaví se mnou	200
27. kapitola Pouť do Mekky	203
28. kapitola Zářivé děti	208
29. kapitola Návštěvník z budoucnosti	219
30. kapitola Odpovědi na otázky	227
31. kapitola Chlapec, v jehož duši přebývá anděl	232
32. kapitola Jimazen	239
33. kapitola Reinkarnace	246
34. kapitola Andělé národů	263

35. kapitola Dáblovi pomocníci268

36. kapitola Všichni musíme hrát svou roli273

Modlitba k andělům léčitelům.....279

Poděkování.....281

LORNA BYRNEOVÁ vídala anděly už v útlém věku a stále s nimi hovoří. Nyní již vychovala své děti a otevřeně vypráví o svých vjemech. Žije poklidně na irském venkově. Je autorkou mezinárodního bestselleru *Andělé v mých vlasech*, který byl přeložen do dvaceti jazyků. *Schody do nebe* jsou jejím druhým dílem.

Lorna Byrneová
SCHODY DO NEBE

*Z anglického originálu STAIRWAYS TO HEAVEN,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton v
Londýně r2010,
přeložila Vlasta Hesounová.
Obálku upravil David Dvořák
Odborná spolupráce Vladimír Petkevič
Odpovědná redaktorka Iva Daňková
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 280*

*Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub,
Nádražní 32, 150 00 Praha 5,
v roce 2012 jako svou 5999. publikaci.
Vydání první*

*Naše knihy na trh dodává Euromedia – knižní
distribuce, Nádražní 32, 150 00 Praha 5
Zelená linka: 800 103 203
Tel.: 296 536 111
objednavky-vo@euromedia.cz*

ISBN 978-80-242-3310-9

*Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví
www.bux.cz*

